

Tematikus adatlapok Áruk tarifális besorolása

Előszó

Az Európai Unió vámuniót foglal magában, amely kiterjed az áruk kereskedelmének egészére. Ennek két fő eleme van. Egyrészt tiltja a tagállamok között az import- és exportvámokat, valamint az azzal egyenértékű adókat, mind a tagállamokból származó termékek, mind a tagállamokban szabad forgalomban lévő, harmadik országokból származó termékek tekintetében. Másrészt közös vámtarifát ír elő a harmadik országokkal fenntartott kereskedelmi kapcsolatokban.

Ez utóbbi magában foglal egy Kombinált Nómenklatúrát (a továbbiakban: KN), amely lehetővé teszi valamennyi importált vagy exportált áru meghatározott vámtarifaszám alá történő besorolását. Ebben áll a tarifális besorolás célja.

Mivel a tagállamok vámhatóságai által beszedendő vámok összege az érintett termék tarifális besorolásától függ, és ezen vámok bevétele az Unió saját forrásait képezik, az áruk tarifális besorolása mind az Unió pénzügyi érdekeinek védelme, mind az érintett gazdasági szereplők érdekei szempontjából különös jelentőséget ölt.

Ez a művelet azonban számos nehézséget okozhat, különösen az összetett áruk esetében. Annak érdekében, hogy ezeket a jogbiztonság elvéből fakadó követelményeknek megfelelően lehessen elkerülni, európai szintű jogi szabályozást hoztak létre.¹

A tarifális besorolás európai rendszere Harmonizált Áruleíró és Kódrendszeren (a továbbiakban: HR) alapul, amelyet a Vámigazgatások Világszervezete (a továbbiakban: WCO) dolgozott ki, és a harmonizált áruleíró és kódrendszerről szóló, 1983. június 14-én Brüsszelben aláírt nemzetközi egyezmény (a továbbiakban: a HR-ről szóló egyezmény) hozta létre, amely egyezményt – annak 1986. június 24-én kelt módosító jegyzőkönyvével együtt – az Európai Gazdasági Közösség nevében a 87/369 határozat² hagyta jóvá.

A HR-ről szóló egyezmény 3. cikkének (1) bekezdése szerint minden szerződő fél kötelezettséget vállal arra, hogy tarifa- és statisztikai nómenklatúrái megegyeznek a HR-rel, minden hozzátoldás és változtatás nélkül felhasználja annak valamennyi vámtarifaszáma és -alszáma szövegét, és a hozzájuk tartozó kódszámokat, és követi az említett rendszer számozási sorrendjét. Minden szerződő fél kötelezettséget vállal arra is, hogy alkalmazza a HR általános értelmezési szabályait, valamint a HR áruosztályainak, árucsoportjainak és alszámainak valamennyi megjegyzését, és nem módosítják az utóbbiak hatályát. A WCO a HR-ről szóló egyezmény 8. cikkében meghatározott

¹ Az európai áruosztályozási rendszer két pilléren alapszik, nevezetesen a KN-en és az Európai Unió integrált vámtarifáján (TARIC), amelyet a Bizottság hozott létre, és tájékoztatást nyújt az egyes árukra az Unióban alkalmazandó vámtételekről és egyéb intézkedésekről; a nyolc számjegyből álló KN-kódból áll, amelyet két további számjegy egészít ki.

² Az összehangolt áruleíró és kódrendszerről szóló nemzetközi egyezmény és az azt módosító jegyzőkönyv megkötéséről szóló, 1987. április 7-i 87/369/EGK tanácsi határozat (HL 1987. L 198., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 2. fejezet, 2. kötet, 288. o.).

feltételek szerint jóváhagyja a HR bizottsága által elfogadott magyarázó megjegyzéseket és áruosztályozási véleményeket.

Ez a 2658/87 tanácsi rendeletből³ eredő szabályozás, amelynek mellékletét rendszeresen frissítik,⁴ többek között új kódok vagy kiegészítő alszámok beillesztése céljából, általános értelmezési szabályokat, magyarázó megjegyzéseket, valamint a Bizottság által elfogadott besorolási rendeleteket foglal magában. Így a Bíróság feladata, hogy a ráruházott hatáskörök gyakorlása során biztosítsa a fent említett szabályok és jogi aktusok következetes alkalmazását. E célból a Bíróságnak a nemzeti bíróságok által előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelmek alapján pontosítani kell a tarifális besorolásra vonatkozó általános szabályok és az e területen alkalmazandó szempontok értelmezését, tisztázni kell a KN vámtarifaszámok és vámtarifaalszámok hatályát, valamint határozni kell a Bizottság által elfogadott besorolási rendeletek érvényességéről.

A Bíróság feladata tehát abban áll, hogy – anélkül, hogy maga végezné el az érintett termék tarifális besorolását – valamennyi érintett fél rendelkezésére bocsásson minden hasznos információt a helyes besorolás biztosítása érdekében, adott esetben megadva a vámhatóságokat és a nemzeti bíróságokat a jövőben megillető hatáskörök gyakorlása szempontjából releváns iránymutatásokat.

Ennek során a Bíróságnak számos alkalommal volt alkalma pontosítani a besorolás során figyelembe veendő tényezőket, mint például a termék rendeltetését vagy funkcióját, valamint a több összetevőt tartalmazó vagy más áru részét képező termékek besorolása szempontjából releváns fogalmak értelmezését.

A Bíróság kiterjedt ítélkezési gyakorlatának mindezen elemei – a vizsgált termékek gyakran nagy fokú összetettsége és technikai jellege miatt – szükségszerűen hozzájárulnak azon szerep jelentőségéhez, amelyet ezen ítélkezési gyakorlat az áruk tarifális besorolásával kapcsolatban betölt.

Jelen tematikus adatlap célja, hogy áttekintést nyújtson ezen ítélkezési gyakorlat legfontosabb elemeiről. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy a Bíróságnak rendszeresen kell előzetes döntést hoznia olyan kérdésekről, amelyek jogi jellegükön túl az érintett áruk objektív jellemzőivel és tulajdonságaival kapcsolatos sajátos tudományos és műszaki pontokra vonatkoznak. Következésképpen a Bíróság ítélkezési gyakorlata által nyújtott útmutatás gyakran szerepel az adott áruval kapcsolatos megfontolások és értékelések között. Következésképpen annak érdekében, hogy az olvasó jobban megérthesse az egyes kiválasztott határozatok ténybeli és jogi hátterét anélkül, hogy e tematikus adatlap egészének átláthatóságát rontanánk, a Bíróság

³ A vám- és a statisztikai nomenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i 2658/87/EGK tanácsi rendelet (HL 1987. L 256., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o.). E rendelet hozta létre a KN-t amely egyidejűleg teljesíti mind a Közös Vámtarifa, mind pedig az Unió külkereskedelmi statisztikai és az áruk importjára és exportjára vonatkozó egyéb uniós szakpolitikák által támasztott követelményeket.

⁴ A 2658/87 tanácsi rendelet I. mellékletének helyébe új melléklet lépett a 2658/87 r rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2021. október 12-i (EU) 2021/1832 bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2021. L 385., 1. o.) alapján, amely 2022. január 1-jén lépett hatályba.

Áruk tarifális besorolása

ítélkezési gyakorlatának kulcsfontosságú elemeit az egyes határozatok konkrét összefüggésében ismertetjük, és lehetőség szerint dőlt betűvel kiemeljük.

Rövidítések jegyzéke

ITA: az informatikai termékek kereskedelméről szóló megállapodás

CEN: Európai Szabványügyi Bizottság

KN: Kombinált Nómenklatúra

WCO: Vámigazgatások Világszervezete

WTO: Kereskedelmi Világszervezet

KTF: kötelező érvényű tarifális felvilágosítás

HR: harmonizált áruleíró és kódrendszer

KVT: Közös Vámtarifa

A hivatkozott jogi aktusok jegyzéke

A vám- és a statisztikai nómenklatúráról, valamint a Közös Vámtarifáról szóló, 1987. július 23-i **2658/87/EGK** tanácsi **rendelet** (HL 1987. L 256., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o.).

A 2658/87/EGK rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1988. szeptember 21-i **3174/88/EGK** bizottsági rendelet (HL 1988. L 298., 1. o.); az egyes árucikkeknek a Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 1989. február 28-i **548/89/EGK** bizottsági rendelet (HL 1989. L 60., 31. o.); az egyes árucikkeknek a Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 1989. március 21-i **812/89/EGK** bizottsági rendelet (HL 1989. L 86., 25. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1989. augusztus 2-i **2886/89/EGK** bizottsági rendelet (HL 1989. L 282., 1. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1990. július 31-i **2472/90/EGK** bizottsági rendelet (HL 1990. L 247., 1. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1991. július 26-i **2587/91/EGK** bizottsági rendelet (HL 1991. L 259., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o.); a 2658/87 rendelet I. és II. mellékletének módosításáról szóló, 1992. július 14-i **2505/92/EGK** bizottsági rendelet (HL 1992. L 267., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o.) és a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1993. augusztus 10-i **2551/93/EGK** bizottsági **rendelet** (HL 1993. L 241., 1. o.).

A 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1994. március 9-i **535/94/EK** bizottsági rendelet (HL 1994. L 68., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 382. o.); a 2658/87 rendelet I. és II. mellékletének módosításáról szóló, 1994. december 20-i **3115/94/EK** bizottsági rendelet (HL 1994. L 345., 1. o.); az egyes árucikkeknek a Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 1995. május 23-i **1165/95/EK** bizottsági rendelet (HL 1995. L 117., 15. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1995. december 22-i **3009/95/EK** bizottsági rendelet (HL 1995. L 319., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 61. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1996. szeptember 9-i **1734/96/EK** bizottsági rendelet (HL 1996. L 238., 1. o.); az egyes árucikkeknek a Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 1997. június 27-i **1196/97/EK** bizottsági rendelet (HL 1997. L 170., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 3. kötet, 10. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1997. augusztus 13-i **1624/97/EK** bizottsági rendelet (HL 1997. L 224., 16. o.); az egyes árucikkeknek a Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 1998. június 17-i **1264/98/EK** bizottsági rendelet (HL 1998. L 175., 4. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 3. kötet, 248. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 1998. október 26-i **2261/98/EK** bizottsági rendelet (HL 1998. L 292., 1. o.); az egyes árucikkeknek a Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 1998. november 23-i **2518/98/EK** bizottsági rendelet (HL 1998. L 315., 3. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló,

1999. október 12-i **2204/1999/EK** bizottsági rendelet (HL 1999. L 278., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 278. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2000. október 13-i **2263/2000/EK** bizottsági rendelet (HL 2000. L 264., 1. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2001. augusztus 6-i **2031/2001/EK** bizottsági rendelet (HL 2001. L 279., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2002. augusztus 1-jei **1832/2002/EK** bizottsági rendelet (HL 2002. L 290., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 382. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2003. szeptember 11-i **1789/2003/EK** bizottsági rendelet (HL 2003. L 281., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 355. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2003. október 23-i **1871/2003/EK** bizottsági rendelet (HL 2003. L 275., 5. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 275. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2003. december 30-i **2344/2003/EK** bizottsági rendelet (HL 2003. L 346., 38. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 346. o.); az egyes árucikkeknek a Kombinált Nomenklátúra szerinti besorolásáról szóló, 2004. április 21-i **754/2004/EK** bizottsági rendelet (HL 2004. L 118., 32. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2004. szeptember 7-i **1810/2004/EK** bizottsági rendelet (HL 2004. L 327., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 8. kötet, 327. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2005. október 27-i **1719/2005/EK** bizottsági rendelet (HL 2005. L 286., 1. o.); az egyes árucikkeknek a Kombinált Nomenklátúra szerinti besorolásáról szóló, 2006. március 8-i **400/2006/EK** bizottsági rendelet (HL 2006. L 70., 9. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2006. október 17-i **1549/2006/EK** bizottsági rendelet (HL 2006. L 301., 1. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2007. szeptember 20-i **1214/2007/EK** bizottsági rendelet (HL 2007. L 286., 1. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2008. szeptember 19-i **1031/2008/EK** bizottsági rendelet (HL 2008. L 291., 1. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2009. szeptember 30-i **948/2009/EK** bizottsági rendelet (HL 2009. L 287., 1. o.) és az egyes áruk Kombinált Nomenklátúra szerinti besorolásáról szóló, 2009. november 3-i **1051/2009/EK** bizottsági **rendelet** (HL 2009. L 290., 56. o.).

A 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2010. október 5-i **861/2010/EU** bizottsági rendelet (HL 2010. L 284., 1. o.) és a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2011. szeptember 27-i **1006/2011/EU** bizottsági **rendelet** (HL 2011. L 282., 1. o.).

A 2658/87 rendelet módosításáról szóló, 2011. június 24-i **620/2011/EU** bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2011. L 166., 16. o.); az egyes áruk Kombinált Nomenklátúra szerinti besorolásáról szóló, 2012. augusztus 6-i **727/2012/EU** bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2012. L 213., 5. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2012. október 9-i **927/2012/EU** bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2012. L 304., 1. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2013. október 4-i **1001/2013/EU** bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2013. L 290., 1. o.); az egyes áruk Kombinált

Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 2014. február 4-i **113/2014/EU** bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2014. L 38., 20. o.); a 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2014. október 16-i **1101/2014/EU** bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2014. L 312., 1. o.); az egyes áruk Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 2014. november 11-i **1212/2014/EU** bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2014. L 329., 3. o.); A 2658/87 rendelet I. mellékletének módosításáról szóló, 2015. október 6-i **2015/1754/EU** bizottsági végrehajtási rendelet (HL 2015. L 285., 1. o.) és az egyes áruk Kombinált Nómenklatúra szerinti besorolásáról szóló, 2016. július 8-i **(EU) 2016/1140** bizottsági **végrehajtási rendelet** (HL 2016. L 189., 1. o.).

A közös vámtarifáról szóló, 1968. június 28-i **950/68/EGK** tanácsi rendelet (HL 1968. L 172., 1. o.); a 950/68 rendelet módosításáról szóló, 1970. december 17-i **1/71/EGK** tanácsi rendelet (HL 1971. L 1., 1. o.); a 950/68 rendelet módosításáról szóló, 1984. november 27-i **3400/84/EGK** tanácsi rendelet (HL 1984. L 320., 1. o.) és a 950/68 rendelet módosításáról szóló, 1987. március 16-i **750/87/EGK** tanácsi **rendelet** (HL 1987. L 76., 1. o.).

A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i **2913/92/EGK** tanácsi **rendelet** (HL 1992. L 302., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.).

A 2913/92 rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i **2454/93/EGK** európai bizottsági **rendelet** (HL 1993. L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet 3. o.).

A 2913/92 rendelet módosításáról szóló, 1996. december 19-i **82/97/EK** európai parlamenti és tanácsi **rendelet** (HL 1997. L 17., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 2. kötet, 179. o.).

A 2454/93/EGK rendelet módosításáról szóló, 1996. december 18-i **12/97/EK** bizottsági **rendelet** (HL 1997. L 9., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 322. o.).

Az Uniós Vámkódex létrehozásáról szóló, 2013. október 9-i **952/2013/EU** európai parlamenti és tanácsi **rendelet** (átdolgozás) (HL 2013. L 269., 1. o.; helyesbítések: HL 2013. L 287., 90. o.; HL 2016. L 267.; 2. o., HL 2018. L 173., 35. o.).

A Cseh Köztársaságból, Oroszországból, Thaiföldről és Törökországból származó egyes vas- vagy acélkötelek és -kábelek behozatalára végleges dömpingellenes vám kivetéséről és a kivetett ideiglenes vám végleges beszedéséről szóló, 2001. augusztus 2-i **1601/2001/EK** tanácsi **rendelet** (HL 2001. L 211., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 32. kötet, 211. o.).

Az alkohol és az alkoholtartalmú italok jövedéki adója szerkezetének összehangolásáról szóló, 1992. október 19-i **92/83/EGK** tanácsi **irányelv** (HL 1992. L 316, 21. o; magyar nyelvű különkiadás 9. fejezet, 1. kötet, 206. o.).

A jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 92/12/EGK irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. december 16-i **2008/118/EK** tanácsi **irányelv** (HL 2009. L 9., 12. o.).

A benzin és a dízelüzemanyagok minőségéről, valamint a 93/12/EGK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 1998. október 13-i **98/70/EK** európai parlamenti és a tanácsi **irányelv** (HL 1998. L 350., 58. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 23. kötet, 182. o.; helyesbítés: HL 2015. L 116., 25. o.).

Az orvostechikai eszközökről szóló, 1993. június 14-i **93/42/EGK** tanácsi **irányelv** (HL 1993. L 169., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 12. kötet, 82. o.).

A 2011. június 8-i 2011/62/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvvél (HL 2011. L 174., 74. o.; helyesbítés: HL 2015. L 124., 16. o.) módosított, az emberi felhasználásra szánt gyógyszerek közösségi kódexéről szóló, 2001. november 6-i **2001/83/EK** európai parlamenti és tanácsi **irányelv** (HL 2001. L 311., 67. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 27. kötet, 69. o.; helyesbítések: HL 2006. L 235., 24. o.; HL 2014. L 239., 81. o.).

A 98/70 irányelv I. és II. mellékletének módosításáról szóló, 2014. június 10-i **2014/77/EU** bizottsági **irányelv** (HL 2014. L 170., 62. o.).

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ	3
RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE	6
A HIVATKOZOTT JOGI AKTUSOK JEGYZÉKE	7
I. ÁLTALÁNOS MEGFONTOLÁSOK AZ UNIÓS BÍRÓSÁGRA HÁRULÓ FELADATOK JELLEGÉRŐL ÉS TERJEDELMÉRŐL, VALAMINT A RELEVÁNS ÉRTÉKELÉSI KRITÉRIUMOKRÓL	12
II. A TARIFÁLIS BESOROLÁSRA ALKALMAZANDÓ ELVEK	20
1. Az általános értelmezési szabályok tartalma és hatálya.....	20
1.1. 1. szabály – a KN vámtarifaszámaiban és vámtarifaalszámaiban szereplő kifejezések, valamint a KN címei szövegének jelentősége.....	20
1.2. A 2. a) és b) szabály – az árucikkekre azok készütségi állapotától, valamint az anyagokra a felhasználásuktól függően alkalmazandó elvek.....	22
1.3. A 3. a)–c) szabály – a több vámtarifaszám alá besorolható kevert vagy összetett árukra vonatkozó elvek.....	24
1.4. 4–6. szabály – alapértelmezett szabály, az egyes tárolóeszközökre alkalmazandó különös szabály, az alszámok összehasonlítására vonatkozó szabály	33
2. Besorolási kritériumok.....	36
2.1. A termék objektív jellemzői és tulajdonságai.....	36
2.2. A termék rendeltetése	47
2.3. A termék felhasználása.....	54
2.4. A termék rendeltetése	61
III. A TARIFÁLIS BESOROLÁSI ELJÁRÁS JOGFORRÁSAI	67
1. Magyarázó megjegyzések	67
1.1. A WCO magyarázó megjegyzései.....	67
1.2. A Kombinált Nomenklatúra magyarázó megjegyzései.....	72
2. A Bizottság által elfogadott tarifális besorolási rendeletek.....	78
3. Áruosztályozási vélemények és kötelező érvényű tarifális felvilágosítások.....	88
3.1. A WCO és a Vámkódex Bizottság áruosztályozási véleményei.....	88
3.2. Kötelező érvényű tarifális felvilágosítások.....	92
4. Egyéb jogilag kötelező erejű aktusok.....	101

I. Általános megfontolások az uniós bíróságra háruló feladatok jellegéről és terjedelméről, valamint a releváns értékelési kritériumokról

1991. május 7-i Post ítélet (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

„Közös vámtarifa – Vámtarifaszámok – 76,6% fehérjét, 5% laktózt és 2,1% zsírt tartalmazó, kimutatható cukortartalom nélküli, ultraszűrővel előállított termék – A Kombinált Nomenklátúra 0404 90 33 vámtarifaszáma alá történő besorolás”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a Bíróságot arra kérték, hogy válaszoljon arra a kérdésre, hogy a tejsavó ultraszűrésével nyert és 76,6% fehérjét, 2,1% zsírt és 5% laktózt tartalmazó, kimutatható cukortartalom nélküli, „75% tejsavófehérje-koncentrátum” elnevezésű terméket „természetes tejalkotórészeket tartalmazó készítményként” a KVT⁵ 0404 90 33 vámtarifaalszáma alá, vagy „tejsavóként” a Közös Vámtarifa 0404 10 11 vámtarifaalszáma alá kell besorolni.

Előjáróban a Bíróság emlékeztet arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az áruk tarifális besorolásának meghatározó szempontját általában azok objektív, a KVT vámtarifaszámai és vámtarifaalszámai, valamint az áruosztályok, illetve árucsoportok szövegében meghatározott jellemzőiben és tulajdonságaiban kell keresni.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy a KVT 0404 10 és 0404 90 vámtarifaalszámai két termékcsoporthoz vonatkoznak, amelyek egyrészt a „tejsavó [...]” (0404 10 vámtarifaalszám), másrészt pedig a „természetes tejalkotórészeket tartalmazó készítmények [...]” (0404 90 vámtarifaalszám). Ezt követően megállapítja, hogy a magyarázó megjegyzések pontosítják, hogy a KVT 0404 vámtarifaszáma szerinti tejsavó természetes összetevőkből áll, amelyek a tejben a zsír és a kazein eltávolítása után maradnak. E magyarázó megjegyzéseknek megfelelően a tejsavó részben laktózmentesíthető vagy demineralizálható és sűríthető.

Így a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a tejsavóban és az alapügyben szereplőhöz hasonló termékben található laktóz arányát össze kell hasonlítani annak értékelése érdekében, hogy ez utóbbi a magyarázó megjegyzések értelmében részben laktózmentesített tejsavónak tekinthető-e.

Ezenkívül a Bíróság az ítélkezési gyakorlatára hivatkozik, amely szerint ahhoz, hogy a termék a KVT valamely meghatározott vámtarifaalszáma alá sorolható legyen, tartalmaznia kell az alaptermék alapvető összetevőit, és összetétele arányaiban nem térhet el alapvetően az alaptermékétől. A Bíróság megállapítja, hogy nem ez a helyzet a nemzeti bíróság előtt szóban forgó típusú 75%-os tejsavófehérje-koncentrátum esetében, mivel egyrészt e termék laktóztartalma már csak a tejsavóporban szokásos

⁵ A 950/68/EGK rendelet I. mellékletében szereplő KVT, a 3174/88 rendelet melléklete szerinti változatában.

értéknek körülbelül tizennegyedét teszi ki, másrészt pedig a laktóz szinte teljes eltávolítása miatt a tejsavó többi összetevőjének aránya is jelentősen megváltozott.

E megfontolások alapján a Bíróság úgy határoz, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló termék nem tartozhat a KVT 0404 10 vámtarifaalszáma alá, mivel már nem rendelkezik a „tejsavó” alaptermék alapvető jellemzőivel.

Ezzel szemben a Bíróság megállapítja, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló típusú fehérjekoncentrátum a 0404 90 33 vámtarifaalszám szövegében meghatározott objektív jellemzőkkel rendelkezik.

A Bíróság hangsúlyozza, hogy ezt a következtetést megerősíti az a tény, hogy a Vámegyütműködési Tanács Nómenklatúra Bizottsága úgy határozott, hogy a módosított tejsavót a KVT 0404 90 vámtarifaalszáma alá sorolja be. Ezzel szemben az a körülmény, hogy a Nómenklatúra Bizottság jelezte, hogy a jövőben kívánatosnak tartja a nómenklatúra módosítását a tejsavónak a Közös Vámtarifa 0404 10 vámtarifaalszáma alá történő csoportosítása érdekében, és hogy ezt az álláspontot a jövőben át fogják ültetni az uniós jogba, nem bír jelentőséggel a KVT jelenlegi változatának értelmezése szempontjából. Hasonlóképpen, sem az érintett gazdasági szereplők körében állítólagosan használt terminológia, sem a szabályozás egyes tagállamokban való esetleges eltérő alkalmazása nem befolyásolhatja a KVT értelmezését.

Így a Bíróság kimondta, hogy az olyan terméket, mint amelyről az alapügyben szó van, a KVT 0404 90 33, „természetes tejalkotórészeket tartalmazó készítmények” vámtarifaalszáma alá kell besorolni, amint az a 3174/88 rendelet mellékletéből következik. Az ilyen termék ugyanis, amely már nem rendelkezik a tejsavó alapvető jellemzőivel, nem tartozhat a 0404 10, „tejsavó sűrítve vagy cukrozva vagy más édesítőszer hozzáadásával is” vámtarifaalszám alá.

2012. november 15-i Kurcums Metal ítélet (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

„Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nómenklatúra – Oroszországban gyártott, polipropilénből és acélhuzalból álló »Taifun« hibrid sodronyok – Csapszeggel rögzített, lekerekített végű, U alakú emelőszemek – A Cseh Köztársaságból, Oroszországból, Thaiföldről és Törökországból származó egyes vas- vagy acélkötelek és -kábelek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vám”

A Kurcums Metal 2007 folyamán Oroszországból Lettországba szabad forgalomba hozatal céljából importált hibrid anyagokból gyártott sodronyokat, amelyeket halászati eszközök, például vonóhálók gyártásához szántak. A Kurcums Metal által importált emelőszemek kapocsszeg alakúak, végük lekerekített, és e végek menetes csapszeggel kapcsolódnak össze.

A lett adóhatóság egy adóellenőrzés alkalmával a KN 3. b) általános értelmezési szabálya alapján megállapította, hogy a szóban forgó sodronyok a KN 7312 10 98

vámtarifaalszám alá tartoznak, mivel ugyan több anyagból, azaz acélból és polipropilénből készültek, a sodronyok lényeges jellemzői, a szilárdságuk és a súlyuk, az acélnak tulajdonítható. E hatóság szerint az emelőszemek a KN 7326 90 98 vámtarifaalszám alá tartoznak, mivel sem hegyük, sem élük nincs, és nem rendelkeznek a „kapocsszeg” jellemzőivel.

Következésképpen a Kurcums Metalt végleges dömpingellenes vám, behozatali vám és hozzáadottérték-adó, valamint e vámok és adó után késedelmi kamat és bírság fizetésére kötelezték.

A Kurcums Metal jogorvoslati kérelmet nyújtott be e határozat hatályon kívül helyezése érdekében, amelyet első és másodfokon egyaránt elutasítottak.

A kérdést előterjesztő bíróság, amelyhez ebben az ügyben felülvizsgálati kérelemmel fordultak, azt kívánta megtudni a Bíróságtól, hogy a KN 5607 49 11 vámtarifaalszámot⁶ úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan polipropilénből és cinkkel bevont acélhuzalból álló sodronyok, amelyek az alapügyben szerepelnek, e minőségükben e vámtarifaalszám alá tartoznak-e.

Ebben a tekintetben a 5607 49 11 és a 7312 10 98 vámtarifaalszám szövegéből az következik, hogy az olyan sodronyok, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, e minőségükben nem tartoznak sem a KN 5607 49 11 vámtarifaalszám, sem pedig a KN 7312 10 98 vámtarifaalszám alá. Ugyanis e termékek polipropilénből és cinkkel bevont acélhuzalokból tevődnek össze, és e két anyagot úgy kombinálják, hogy együttesen képezzék a kérdéses sodronyt. E körülmények között e sodronyok e minőségükben se nem kötelek vagy hajókötelek, se nem acélkábelek.

Következésképpen a Bíróság azt a választ adja, hogy a KN 5607 49 11 vámtarifaalszámot akként kell értelmezni, hogy az olyan sodronyok, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, és amelyek mind polipropilénből, mind pedig cinkkel bevont acélhuzalokból tevődnek össze, e minőségükben nem tartoznak e vámtarifaalszám alá.

Ezenfelül a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánta megtudni, hogy az 1601/2001 rendelet 1. cikkét akként kell-e értelmezni, hogy e rendelkezés hatálya kiterjed az olyan sodronyokra, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, feltéve hogy azok a KN 7312 10 98 vámtarifaalszám alá tartoznak.

Miután emlékeztetett az 1601/2001 rendelet 1. cikkének hatályára, a Bíróság megállapítja, hogy amennyiben a sodronyok a KN 7312 10 98 vámtarifaalszáma alá tartoznak, azok az említett cikk hatálya alá tartoznak.

Ami az 1601/2001 rendelet 1. cikkének lett nyelvi változata és ugyanezen rendelkezés más nyelvi változatai közötti eltérést illeti, amelyek a lett nyelvi változattal ellentétben mind a KN 7312 10 99 vámtarifaalszámát említik a 2263/2000 rendeletből eredő

⁶ Az 1549/2006 rendelet melléklete által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

változatában, a Bíróság emlékeztet arra, hogy egy uniós jogi rendelkezés valamely nyelvi változatának megfogalmazása nem szolgálhat e rendelkezés értelmezésének kizárólagos alapjául, illetve e tekintetben nem élvezhet elsőbbséget más nyelvi változatokkal szemben. Az ilyen megközelítés ugyanis összeegyeztethetetlen lenne az uniós jog egységes alkalmazásának követelményével. A különböző nyelvi változatok közötti eltérés esetén így a kérdéses rendelkezést azon szabályozás általános rendszerére és céljára tekintettel kell értelmezni, amelybe az tartozik.

Az 1601/2001 rendelet 1. cikkének általános rendszerére tekintettel a Bíróság megjegyzi, hogy az, hogy az említett rendelkezés lett nyelvi változatából kimaradt a KN-nek a 2263/2000 rendeletből eredő változat szerinti 7312 10 99 vámtarifaalszáma való hivatkozás, ami nyilvánvalóan szerkesztési hibának tűnik, nem teszi lehetővé, hogy úgy értelmezzük e rendelkezést, hogy az kizárja a hatálya alól az olyan sodronyok Oroszországból Lettországba történő behozatalát, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, feltéve hogy azok a KN 7312 10 98 vámtarifaalszáma alá tartoznak.

A kérdést előterjesztő bíróság azt is meg kívánta tudni, hogy a KN 7317 00 90 vámtarifaalszámot akként kell-e értelmezni, hogy e vámtarifaalszám alá tartoznak az olyan, csapszeggel rögzített, lekerekített végű, U alakú emelőszemek, amelyek az alapügyben szerepelnek.

E kérdés tekintetében a Bíróság megemlíti, hogy a KN 7317 00 90 vámtarifaalszáma a KN 7317 00 vámtarifaszám szövege szerint a szögre, széles fejű rövid szögre, rajzszögre, recézett szögre, ácskapocsra és hasonló, vasból vagy acélból készült árukra vonatkozik.

A Bíróság szerint azonban az ilyen termékek hegyes végűek. Nem ilyenek azonban az olyan, csapszeggel rögzített, lekerekített végű, U alakú emelőszemek, amelyek az alapügyben szerepelnek. Következésképpen a Bíróság nemleges választ ad.

2014. november 20-i Rohm Semiconductor ítélet (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Vámunió – Tarifális besorolás – Közös Vámtarifa – Kombinált Nomenklatúra – 8541 és 8543 vámtarifaszám – Adatok rövid távú továbbítására és fogadására szolgáló modulok – 8543 89 95 és 8543 90 80 vámtarifaalszám – Az elektromos gépek és készülékek alkatrészeinek fogalma”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy úgy kell-e értelmezni a KN-t,⁷ hogy a KN 8541 vagy 8543 vámtarifaszáma alá tartoznak azok a modulok, amelyek mindegyike egy LED, egy fotodióda és több más félvezető szerkezet összeköttetéséből áll, és amelyek infravörösfény-kibocsátóként/-vevőként használhatók, amennyiben részesülnek azon készülékek áramellátásából, amelyekbe be vannak építve.

⁷ Az 1832/2002 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Mindenekelőtt a Bíróság emlékeztet arra, hogy állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy ha a Bíróság elé tarifális besorolással kapcsolatban terjesztenek előzetes döntéshozatal iránti kérelmet, a Bíróság feladata inkább az, hogy megvilágítsa a nemzeti bíróság számára azokat a szempontokat, amelyek alapján lehetővé válik az utóbbi számára, hogy a szóban forgó árukat helyesen sorolja be a KN alá, mintsem hogy a Bíróság maga végezze el ezt a besorolást. Ugyanakkor a célból, hogy hasznos választ adhasson a kérdést előterjesztő bíróság kérdésére, a Bíróság a nemzeti bíróságokkal való együttműködés szellemében megadhat minden általa szükségesnek ítélt iránymutatást.

Ezt követően a Bíróság az ítélkezési gyakorlatára hivatkozik, amely szerint az áruk tarifális besorolásának meghatározó szempontját általában azok objektív, a KN vámtarifaszám és az áruosztályok, illetve árucsoportok szövegében meghatározott jellemzőiben és tulajdonságaiban kell keresni. Végül a Bíróság hozzáteszi, hogy a Bizottság által a KN-hez fűzött magyarázó megjegyzések és a HR magyarázó megjegyzései fontos eligazítást nyújtanak az egyes vámtarifaszámok jelentőségének értelmezéséhez anélkül, hogy jogilag kötelezőek lennének.

Ezen előzetes megfontolásokat követően a Bíróság egyértelművé teszi, hogy a 8543 vámtarifaszám kiegészítő jellegéből fakadóan csak akkor alkalmazandó valamely elektromos gépre vagy készülékre, ha az önálló funkcióval rendelkezik, és nem sorolható be a KN 85. árucsoportjának más vámtarifaszáma alá.

Így, mivel egyrészt az érintett modulokat, amelyeket az adatok más elektromos eszközökkel kölcsönhatásban, infravörös fényel történő rövid távú továbbítására és fogadására használnak, önálló funkcióval ruházzák fel, másrészt pedig mivel e modulokat, amelyek mindegyike egy fénykibocsátó dióda, egy fotodióda és több más félvezető szerkezet összeköttetéséből áll, és amelyeket olyan más készülékekbe történő beépítésre szánnak, amelyeknek az áramellátásából részesülnek, a KN 85. árucsoportjának csak a 8543 vámtarifaszáma foglalja magában, az említett modulok ez utóbbi vámtarifaszám alá tartoznak.

Második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresett választ, hogy a KN-t úgy kell-e értelmezni, hogy készülékekbe beépített, azok mechanikus vagy elektromos működéséhez nem szükséges modulok nem minősülnek a KN 8543 90 80 vámtarifaalszáma értelmében vett alkatrészeknek, hanem az említett nomenklatúra 8543 89 95 vámtarifaalszáma alá tartoznak.

Először is a Bíróság emlékeztet arra, hogy a KN XVI. áruosztályához tartozó 2. megjegyzés értelmében vett „alkatrészek” fogalmát ez utóbbi nem határozza meg, és hogy a Bíróság e fogalomnak egységes, a KN valamennyi árucsoportjára vonatkozó meghatározást kíván adni.

Másodszor a Bíróság megállapítja, hogy ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a „alkatrészek” fogalma feltételezi egy olyan egység meglétét, amelynek működéséhez azok elengedhetetlenek.

Következésképpen annak érdekében, hogy valamely árut „alkatrésznek” lehessen minősíteni, nem elegendő azt bizonyítani, hogy ezen áru nélkül a gép nem alkalmas arra, hogy kielégítse a rendeltetésének megfelelő szükségleteket. Azt is bizonyítani kell, hogy a szóban forgó gép elektronikus vagy mechanikus működése az említett árutól függ.

Így a Bíróság kimondta, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló modulok nem minősülnek a KN 8543 90 80 vámtarifaalszáma értelmében vett alkatrészeknek, hanem az említett nómenklatúra 8543 89 95 vámtarifaalszáma alá tartoznak.

2016. december 15-i LEK-ítélet (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

„Előzetes döntéshozatal – Kombinált Nómenklatúra – Az áruk besorolása – A 2106 vámtarifaszám alá tartozó étrend-kiegészítők – Hatóanyag mint alapvető összetevő – A Kombinált Nómenklatúra 30. árucsoportjába történő esetleges besorolás – Termékek gyógyszerként történő bemutatása és forgalmazása”

Ebben az ügyben a Bíróságnak többek között a KN más uniós jogi aktusok fényében történő értelmezéséről kellett határoznia. A kérdést előterjesztő bíróság a harmadik kérdésével többek között azt kérdezi, hogy a KN⁸ 3004 vámtarifaszámot úgy kell-e értelmezni, hogy automatikusan e vámtarifaszám alá kell besorolni azokat a termékeket, amelyek a 2001/83 irányelv értelmében vett „gyógyszer” fogalma alá tartoznak.

Mindenekelőtt a Bíróság egyértelművé teszi, hogy az említett irányelv (2)–(5) preambulumbekzdéséből az következik, hogy ezen irányelv a gyógyszerekre vonatkozó nemzeti szabályozások közelítésére irányul, az alapvető célkitűzés, azaz a közegészség megóvása megvalósításának biztosítása mellett. Ily módon egy terméknek valamely tagállamban a 2001/83 irányelv értelmében vett gyógyszerként történő besorolása nem követeli meg, hogy ugyanezen terméket az egyéb uniós jogi eszközök értelmében vett gyógyszerként sorolják be valamely más tagállamban.

Ezenfelül a 2658/87 rendelet nyolcadik preambulumbekzdéséből az következik, hogy a KN rendelkezéseit egységesen kell értelmezni minden egyes tagállamban.

Továbbá a 2001/83 irányelv 1. cikkének megfogalmazásából az következik, hogy az ezen irányelv értelmében vett gyógyszernek minősülnek egyrészt az emberi betegségek kezelésére vagy megelőzésére szolgáló anyagok vagy azok kombinációi, illetve, másfelől, azok az anyagok vagy anyagok kombinációi, amelyek embereken valamely élettani funkció fenntartása, helyreállítása, javítása vagy módosítása, illetve az orvosi diagnózis megállapításának érdekében alkalmazhatók.

Következésképpen az említett meghatározás nem követeli meg, hogy az e meghatározás alá tartozó termékek mindenképpen feleljenek meg a KN 30. árucsoportba történő sorolás feltételének, vagyis annak, hogy egyértelműen meghatározott olyan terápiás

⁸ Az 1006/2011 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

vagy megelőzési jellemzővel rendelkezzenek, amely az emberi szervezet egyes funkcióira fejt ki hatását, illetve hogy alkalmazhatók legyenek valamely betegség vagy fertőzés megelőzése vagy kezelése során. A 2001/83 irányelv ugyanis más célkitűzést követ, mint a KN.

Így a Bíróság kimondta, hogy a KN 3004 vámtarifaszámot úgy kell értelmezni, hogy nem kell automatikusan e vámtarifaszám alá sorolni azokat a termékeket, amelyek a 2001/83 irányelv értelmében vett „gyógyszer” fogalmába tartoznak.

2018. szeptember 20-i 2M-Locatel ítélet (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

„Előzetes döntéshozatal – 2658/87/EGK rendelet – Vámunió és közös vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklatúra – 8528 71 13 és 8528 71 90 vámtarifaalszám – Készülék, amely alkalmas arra, hogy az internetes technológia segítségével közvetített egyenes, élő tévéadás televíziós jeleit fogadja, dekódolja és feldolgozza”

2007 és 2010 között a 2M-Locatel Kínából importált különálló IPTV set-top boxokat, amelyek nem alkalmasak arra, hogy földi sugárzás, kábeltelevízió vagy műhold révén közvetített televíziós jeleket vegyenek, dekódoljanak és dolgozzanak fel. Ezek az egységek tartalmaznak egy Ethernet-modult, és a KN értelmében vett „modemmel” vannak ellátva. A behozatal során az árut a KN 8528 71 13 vámtarifaalszáma megadásával jelentették be, majd vámmentesen szabad forgalomba bocsátották.

Ugyanakkor a dán adó- és vámügyi hatóság, mivel úgy ítélte meg, hogy az említett árut a KN 8528 71 90 vámtarifaalszáma alá kell sorolni, mivel nem tartalmaz a KN értelmében vett videotunert, utólagos megállapító határozatot bocsátott ki, és rendelkezett a behozatal utáni vám kamatokkal növelt összegének az utólagos behajtásáról.

A 2M-Locatel által előterjesztett panasz tárgyában eljáró dán adóbizottság megváltoztatta e határozatot, és hatályon kívül helyezte a beszedési intézkedést azzal az indokolással, hogy az említett modulok a KN 8528 71 13 vámtarifaalszáma alá tartoznak. Az adóügyi minisztérium e határozat ellen keresetet nyújtott be, amelynek egy 2015. július 15-i ítélet helyt adott.

Az ítélet ellen a 2M-Locatel fellebbezést nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz.

A kérdést előterjesztő bíróság, mivel kétségei voltak többek között azzal kapcsolatban, hogy a KN nem határozza meg a „videotuner” fogalmát, azt kérdezte a Bíróságtól, hogy a KN-t⁹ úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan készülékek, mint az alapügyben szóban forgó elkülönült IPTV set-top boxok, annak 8528 71 13 vámtarifaalszáma vagy 8528 71 90 vámtarifaalszáma alá tartoznak.

⁹ Az 1549/2006 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Ami a KN 8528 71 vámtarifaalszáma értelmében vett érintett meghatározás hiányát illeti, a Bíróság emlékeztet arra, hogy azon kifejezések értelmét és terjedelmét, amelyekre az uniós jog semmilyen meghatározást nem ad, az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentésük szerint kell meghatározni, figyelembe véve azon szövegkörnyezetet, amelyben a kifejezéseket használják, és azon szabályozás célkitűzéseit, amelynek e kifejezések részét képezik.

Ekképpen e kifejezés szokásos jelentése szerint a „videotuner” kifejezés alá olyan készülékek tartoznak, amelyek nagyfrekvenciás televíziójeleket alakítanak át videofelvevő vagy -lejátszó készülékek vagy monitorok által használható jelekké, és amelyek emellett lehetővé teszik egy adott frekvencián sugárzott televíziós jelek kiválasztását. Egyébiránt a Bíróság szerint e meghatározást megerősítik a KN alapügy tárgyát képező behozatalok időpontjában hatályos magyarázó megjegyzései.

Ebből következik, hogy valamely készüléknek ahhoz, hogy a KN 8528 71 11–8528 71 19 vámtarifaalszáma alá tartozzon, tartalmaznia kell egy videotunert, azaz olyan készüléket, amely lehetővé teszi az egy adott csatornára vagy vivőfrekvenciára való ráhangolást, valamint a nagyfrekvenciás televíziós jelek videofelvevő vagy -lejátszó készülékek és monitorok bemenő jeleként való használatra történő átalakítását.

Ebben az összefüggésben a Bíróság hozzáteszi, hogy ezt az értelmezést nem kérdőjelezi meg az ITA (2) bekezdése.¹⁰ Kétségtelen, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából következik, hogy az Unió által megkötött nemzetközi megállapodásoknak a másodlagos uniós joggal szembeni elsőbbsége azt követeli meg, hogy az utóbbi szövegét úgy kell értelmezni, hogy az lehetőleg összhangban legyen e megállapodásokkal.

Mindazonáltal ebben az ügyben a Bíróság megállapítja, hogy az ilyen értelmezés, amely annak megállapítását vonná maga után, hogy a kommunikációs funkcióval rendelkező set-top boxokat a KN 8528 71 13 vámtarifaalszáma alá kellene sorolni akkor is, ha nem teszik lehetővé egy adott csatornára vagy vivőfrekvenciára való ráhangolást, sem a nagyfrekvenciás televíziós jelek videofelvevő vagy -lejátszó készülékek és monitorok bemenő jeleként való használatra történő átalakítását, nem lehetséges, ha ezen értelmezés ellentétes lenne a KN szövegével és ekként az uniós jogalkotó szándékával.

Mindemellett a Bíróság emlékeztet arra, hogy az uniós bíróságok az Uniónak előírt észszerű határidő lejártát megelőző időszak tekintetében a vitarendezési egyetértés szerint a Kereskedelmi Világszervezet (a továbbiakban: WTO) Vitarendezési Testülete ajánlásainak és határozatainak való megfelelés érdekében azért nem vizsgálhatják felül az uniós jogi intézkedéseknek a WTO-szabályokra tekintettel fennálló jogszerűségét, mivel az az ilyen határidő hatástalanná tételét vonja maga után.

¹⁰ Az információtechnológiai termékek kereskedelméről szóló megállapodás (ITA), amely a WTO első szingapúri konferenciáján 1996. december 13-án elfogadott, az információtechnológiai termékek kereskedelméről szóló miniszteri nyilatkozatból, valamint annak mellékleteiből és függelékeiből áll.

Márpedig az Unió számára a WTO Vitarendezési Testülete által elfogadott jelentések végrehajtására előírt észszerű határidő, amely többek között megjelöli, hogy mit kell „set-top box” alatt érteni, 2011. június 30-án lejárt, és a Bizottság azokat figyelembe vette a 620/2011 végrehajtási rendelet elfogadásával, amely 2011. július 1-jén lépett hatályba, és nem rendelkezik visszaható hatállyal.

Ilyen esetben az 1549/2006 rendelet érvényessége semmiképpen nem vonható kétségbe abból az okból, hogy az olyan, kommunikációs funkcióval rendelkező set-top boxokat, amelyekben nincs videotuner, a KN 8528 71 90 vámtarifaalszáma alá sorolja.

A Bíróság végül megállapítja, hogy az olyan készülékeket, amelyek alkalmasak arra, hogy az internetes technológia segítségével közvetített egyenes, élő tévéadás televíziós jeleit fogadják, dekódolják és feldolgozzák, annak 8528 71 90 vámtarifaalszáma alá kell sorolni, feltéve hogy nem rendelkeznek videotunerrel, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata.

II. A tarifális besorolásra alkalmazandó elvek

1. Az általános értelmezési szabályok tartalma és hatálya

1.1. 1. szabály – a KN vámtarifaszámaiban és vámtarifaalszámaiban szereplő kifejezések, valamint a KN címei szövegének jelentősége

A KN-nek a 2658/87 rendelet I. mellékletének „Bevezető rendelkezések” című első része tartalmazza az „Általános szabályok” című I. pontot, amelynek A. pontja a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályokat tartalmazza.

Az 1. szabály akként rendelkezik, hogy az „áruosztályok, árucsoportok és árualcsoportok címe csak a hivatkozások megkönnyítésére szolgál; jogi szempontból az áruk besorolását a vámtarifaszámokban szereplő árumegnevezések és az azokhoz kapcsolódó, az áruosztályokhoz, illetve az árucsoportokhoz tartozó Megjegyzések alapján, valamint – ha az adott vámtarifaszám vagy Megjegyzés eltérően nem rendelkezik – a következő rendelkezések alapján kell meghatározni.”

2014. június 12-i Lukoyl Neftohim Burgas ítélet (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Vámtarifaszámok – Áruk, amelyek leírása »Nehézpárlatok, kenőolajok; más olajok – meghatározott eljárások céljára« – A 2707 vagy a 2710 vámtarifaszám alá történő besorolás – Az aromás alkotórészeknek a nem aromás alkotórészekhez viszonyított tömege – A Kombinált Nomenklátúra és a Harmonizált Rendszer közötti viszony”

Ebben az ítéletben a Bíróság tíz, egy olajtermék tarifális besorolására vonatkozó előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre válaszol. Közelebbről közvetlenül desztillált kőolajról van szó, amely szénhidrogének keverékét tartalmazza, és amelyben az aromás alkotórészek tömegükben túlsúlyban vannak a nem aromás alkotórészekkel szemben. Ezen olaj eltért a benzoltól, a toluoltól, a xiloltól, a naftalintól és más aromás szénhidrogén-keverékektől, a kreozotolajoktól és nyersolajoktól, kénezett fehérárúktól, bázikus termékektől, antracénoktól és fenoloktól.

Negyedik, ötödik és hatodik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kívánt választ kapni, hogy mely szempont alapján dönthető el az, hogy az érintett olajterméket a KN¹¹ 2707 vagy 2710 vámtarifaszáma alá kell-e besorolni.

E tekintetben a Bíróság hangsúlyozza, hogy a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályok előírják, hogy az áruk besorolását a vámtarifaszámok megnevezései és az azokhoz kapcsolódó, az áruosztályokhoz, illetve az árucsoportokhoz tartozó megjegyzések alapján kell meghatározni, mivel az áruosztályok, árucsoportok és árualcsoportok címeit csak jelzésértékűeknek kell tekinteni. Másrészt az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az áruk tarifális besorolásának meghatározó szempontját általában azok objektív, a KN vámtarifaszám és az áruosztályok, illetve árucsoportok szövegében meghatározott jellemzőiben és tulajdonságaiban kell keresni.

Ezt követően a Bíróság kifejti, hogy a HR magyarázó megjegyzései a Közös Vámtarifa egységes alkalmazásának biztosítása szempontjából fontos eszközöknek minősülnek, és mint ilyenek, hasznos segítséget nyújtanak annak értelmezéséhez, annak ellenére, hogy nem rendelkeznek kötelező erővel.

A KN vámtarifaszám szövegének elemzése, valamint a KN-nek és a HR-nek a szóban forgó vámtarifaszámokra vonatkozó magyarázó megjegyzései alapján a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy az annak eldöntésénél figyelembe veendő szempont, hogy az alapeljárás tárgyát képező termék jellemzőivel rendelkező termékeket a KN 2707 vámtarifaszáma vagy a KN 2710 vámtarifaszáma alá kell-e besorolni, az aromás alkotórészeknek a nem aromás alkotórészekhez viszonyított tömege.

Első és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kívánt választ kapni, hogy hogyan kell meghatározni egy adott áru aromástartalmát ahhoz, hogy eldönthető legyen, hogy azt a KN 2707 vámtarifaszáma vagy a KN 2710 vámtarifaszáma alá kell-e besorolni.

E tekintetben a Bíróság megerősíti, hogy a KN magyarázó megjegyzései jogilag nem kötelező erejűek. Következésképpen egy adott termék aromás alkotórész-tartalmának meghatározására szolgáló A. melléklet szerinti módszer nem tekinthető az egyetlen ilyen célra alkalmazható módszernek. Ezenkívül a KN magyarázó megjegyzéseit figyelmen kívül kell hagyni, ha úgy tűnik, hogy azok ellentétesek a KN vámtarifaszámainak és az

¹¹ Az 1006/2011 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

áruosztályok, illetve árucsoportok megjegyzéseinek szövegével. Ebből következik, hogy amennyiben valamely tagállam vámhatóságai vagy valamely gazdasági szereplő olyan esettel találják szemben magukat, amelyben a KN magyarázó megjegyzések alkalmazása a KN-nel összeegyeztethetetlen eredményre vezetne, lehetőségük kell, hogy legyen az illetékes szervhez fordulni jogorvoslat iránt. Következésképpen, ha valamely tagállam vámhatóságai vagy valamely gazdasági szereplő úgy véli, hogy az A. mellékletben írt módszer a KN-nel nem összeegyeztethető eredményre vezet, az illetékes szervhez fordulhatnak jogorvoslat iránt.

Így a Bíróság kimondja, hogy a nemzeti bíróságok feladata annak meghatározása, hogy melyik a legalkalmasabb módszer egy adott termék aromástartalmának meghatározására annak eldöntéséhez, hogy azt a KN 2707 vámtarifaszáma vagy a KN 2710 vámtarifaszáma alá kell-e besorolni.

Hetedik, nyolcadik, kilencedik és tizedik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kívánt választ kapni, hogy hogyan kell értelmezni a KN 2707 99 91 és 2707 99 99 vámtarifaalszámaihoz fűzött magyarázó megjegyzések 1. pontját.

Először is a Bíróság az állandó ítélkezési gyakorlatára utal, amely szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez figyelembe kell venni annak szövegét és célját, valamint e rendelkezés szöveghelyzetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit, amelynek az részét képezi. Másodsor az uniós jogi rendelkezések egységes alkalmazásának szükségessége kizárja, hogy a rendelkezés szövegét kétség esetén elszigetelten vizsgálják, és éppen azt követeli meg, hogy a más hivatalos nyelvi változatok fényében értelmezzék és alkalmazzák azt. Harmadszor arra tekintettel, hogy a KN magyarázó megjegyzéseinek az a célja, hogy a tarifális besorolás érdekében megkönnyítse a KN értelmezését, e megjegyzéseket úgy kell értelmezni, hogy értelmezésük biztosítsa a KN vámtarifa-alszámok tényleges érvényesülését.

E megfontolásokra tekintettel a Bíróság akként határozott, hogy a KN 2707 99 91 és 2707 99 99 vámtarifaalszámaihoz fűzött magyarázó megjegyzések 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy az nem kimerítő jellegű, és ennél fogva az olyan termékeket, amelyek a KN 2707 vámtarifaszáma alá tartoznak, de nem sorolhatók be valamely meghatározott vámtarifaalszám alá, a KN 2707 99 99 vámtarifaalszáma alá kell besorolni.

1.2. A 2. a) és b) szabály – az árucikkekre azok készütségi állapotától, valamint az anyagokra a felhasználásuktól függően alkalmazandó elvek

A 2. a) szabály szerint „a vámtarifaszámok szövegében valamely árura történő minden hivatkozást úgy kell érteni, hogy az a nem teljesen kész vagy befejezetlen árura is vonatkozik, amennyiben a nem teljesen kész vagy befejezetlen áru a bemutatásakor rendelkezik a kész- vagy befejezett áru lényeges jellemzőivel. Az ilyen hivatkozást továbbá úgy kell érteni, hogy arra a kész-, illetve befejezett árura vagy az e szabály alapján késznek, illetve befejezettnek minősítendő árura is vonatkozik, amelyet

összeszerelésen vagy szétszerelt állapotban hoznak be vagy mutatnak be.” A 2. b) szabály szerint „a vámtarifaszámok szövegében valamely alapanyagra vagy anyagra történő minden hivatkozást úgy kell érteni, hogy az alapanyagnak vagy anyagnak más alapanyaggal vagy anyaggal való keverékére vagy összetételére is vonatkozik. Az egy adott alapanyagból vagy anyagból előállított árura történő minden hivatkozást úgy kell érteni, hogy az a teljes egészében vagy részben ilyen alapanyagból vagy anyagból készült árura is vonatkozik. Az egynél több alapanyagból vagy anyagból álló áruk besorolásánál a 3. szabályban foglalt elvek szerint kell eljárni.”

2016. május 26-i Latviyas propāna gāze ítélet (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nómenklátúra – 2711 vámtarifaszám – Földgáz és más gáz-halmazállapotú szénhidrogének – A lényeges jellemzőt meghatározó anyag – Cseppfolyós földgáz”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a Latviyas propāna gāze cseppfolyósított gázt (a továbbiakban: PB-gáz) importált Oroszországból Lettországba, és azt a 2711 19 00 vámtarifaalszám alá sorolta be, következésképpen pedig arra a vámértéke 0%-ának megfelelő behozatali vámot alkalmazott. E PB-gáz metánt, etánt, etilént, propánt, propilént, butánt és butilént tartalmaz. Minőségi tanúsítványában azonban nem tüntették fel külön-külön az egyes anyagok tömegszázalékos arányát.

Mindazonáltal az adóhatóság úgy vélte, hogy az alapügyben szóban forgó cseppfolyós földgázt a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályok 2. b), 3. b), valamint 6. pontja alapján azon alapanyag szerint kell besorolni, amelyik annak lényeges jellemzőjét meghatározza. E tekintetben megállapította, hogy e PB-gáz főként propánt és butánt, ezen belül túlnyomórészt propánt tartalmaz, és az említett cseppfolyós földgázt a 2711 12 97 vámtarifaalszám alá sorolta be.

A Latviyas propāna gāze keresetet nyújtott be az adóhatóság határozatával szemben a regionális közigazgatási bírósághoz, amely megállapította, hogy az adóhatóság megállapításai megalapozatlanok.

Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság, amelyhez az adóhatóság maga is felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, úgy határozott, hogy kérdést terjeszt a Bíróság elé azzal kapcsolatban, hogy a KN¹² értelmezésére vonatkozó általános szabályok 2. b) és 3. b) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy abban az esetben, ha valamely PB-gáz összetevői együttesen határozzák meg annak lényeges jellemzőjét, és ha ezen összetevők közül nem lehet azonosítani azt, amely önmagában határozná meg e gáz lényeges jellemzőjét, feltételezni kell, hogy az említett 3. b) pont értelmében e PB-gáz lényeges jellemzőjét az az összetevő határozza meg, amelynek százalékos aránya az említett PB-gáz sűrűségében a legmagasabb.

¹² Az 1031/2008 rendelet, illetve a 948/2009 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Egy olyan szakvéleményre tekintettel, amelynek figyelembevételét a kérdést előterjesztő bíróságnak kell értékelnie, amely szerint nem állapítható meg, hogy a PB-gázkeveréket alkotó egyik anyag önmagában e termék lényeges jellemzőjét kölcsönözné, a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályok 3. b) pontjának megfelelően nem lehet meghatározni, hogy melyik az a PB-gázban jelen lévő anyag, amely a keverék fizikai-kémiai jellemzőit, és különösen annak fűtőértékét adja.

Nem lehet ugyanis meghatározni a szóban forgó PB-gáz egyes összetevőinek pontos mennyiségét, mivel az áru minőségi tanúsítványában a PB-gázban jelen lévő gázok százalékos arányát gázcsoportonként tüntetik fel, és az ilyen PB-gázban a propilén mennyisége meghaladhatja a propán mennyiségét.

Ilyen körülmények között a Bíróság megállapítja, hogy a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályok 2. b) és 3. b) pontját úgy kell értelmezni, hogy amennyiben valamely, a cseppfolyós gázhoz hasonló gázkeverék összetevői együttesen határozzák meg annak lényeges jellemzőjét, úgy hogy ezen összetevők közül nem lehet azonosítani azt, amely önmagában határozná meg e gáz lényeges jellemzőjét, és semmiképpen nem lehet megállapítani a szóban forgó cseppfolyós földgáz egyes összetevőinek pontos mennyiségét, nem alkalmazható az a vélelem, amely szerint ezen értelmezési szabályok 3. b) pontja értelmében az áru lényeges jellemzőjét a keverékben legnagyobb százalékos arányban jelen lévő anyag határozza meg.

Egyébiránt a kérdést előterjesztő bíróság arra is választ várt, hogy a 2454/93 rendelet 218. cikke (1) bekezdésének d) pontját úgy kell-e értelmezni, hogy az magában foglalja a PB-gáz bejelentőjének azt a kötelezettségét, hogy pontosan megjelölje az abban legnagyobb mértékben található anyag százalékban kifejezett mennyiségét.

A Bíróság nemleges választ ad, miután megjegyezte, hogy abban az esetben, ha a PB-gáz több anyagból tevődik össze, nem vélelmezhető, hogy a PB-gáznak a legnagyobb százalékarányú alkotórésze adja a lényeges jellemzőjét, és hogy a PB-gázt alkotó anyagok százalékos aránya pontos megjelölésének hiánya nem akadályozza a tarifális besorolásra vonatkozó szabályok alkalmazását.

1.3. A 3. a)–c) szabály – a több vámtarifaszám alá besorolható kevert vagy összetett árukra vonatkozó elvek

A 3. szabály úgy rendelkezik, hogy „ha a 2. b) szabály alkalmazásából vagy bármely más okból kifolyólag az árut első látásra két vagy több vámtarifaszám alá lehetne besorolni, a besorolást az alábbiak szerint kell elvégezni: a) Azt a vámtarifaszámot, amely az árut legpontosabban határozza meg, előnyben kell részesíteni azokkal a vámtarifaszámokkal szemben, amelyek általánosabb meghatározást tartalmaznak. Ha azonban a két vagy több vámtarifaszám mindegyike csak a kevert vagy összetett árut alkotó alapanyagok vagy anyagok valamelyikére, illetve a kiskereskedelmi forgalom számára készletben

kiszereelt áruk egyes darabjaira vonatkozik, akkor ezeket a vámtarifaszámokat a kérdéses árukra vonatkozóan egyformán pontosnak kell tekinteni még akkor is, ha valamelyik vámtarifaszám teljesebb és pontosabb leírást ad, mint a szóba jöhető többi. b) Az áruk keverékét és azokat a különböző alapanyagokból álló, illetve különböző alkotórészekből előállított összetett árukat, valamint azokat a kiskereskedelmi forgalom számára készletben kiszereelt árukat, amelyek a 3. a) szabály alkalmazásával nem sorolhatók be, aszerint az alapanyag, illetve alkotórész szerint kell besorolni, amelyik az ilyen áru lényeges jellemzőjét meghatározza, ha ez az anyag vagy alkotórész megállapítható. c) Ha az árukat a 3. a) vagy a 3. b) szabály szerint nem lehet besorolni, akkor azokat az egyaránt szóba jöhető vámtarifaszámok közül számsorrendben az utolsó alá kell besorolni.”

1988. június 21-i Sportex ítélet (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

„Tarifális besorolás – Prepreg szénszál szövet”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a Bíróságot két, kevert áruk tarifális besorolására vonatkozó előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés megválaszolására kérték fel.

A kérdést előterjesztő bíróság ugyanis lényegében azt kívánta megtudni, hogy a KVT-t¹³ úgy kell-e értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló termék, vagyis egy epoxigyantából (aránya: 36 tömegszázalék), szénszálból (aránya: 42 tömegszázalék) és üvegrost szövetből (aránya: 22 tömegszázalék) álló, lap formájú, csögyártáshoz szánt félkész termék az említett tarifa 39.01 vámtarifaszáma alá tartozik.

Mindenekelőtt a Bíróság arra hivatkozik, hogy az ilyen termék besorolása szempontjából csak két vámtarifaszám releváns: egyrészt a 39.01 vámtarifaszám (kondenzációs, polikondenzációs és poliaddíciós termékek, módosítva vagy polimerizálva is, lineáris is...), amely C VII vámtarifaalszáma alá minden „máshol nem említett” műanyag tartozik; másrészt a 68.16 vámtarifaszám (kőből vagy más ásványi anyagból készült cikkek, beleértve a tőzeget is, máshol nem említett cikkek), amelynek a B vámtarifaalszáma alá tartozik minden ilyen áru, kivéve a kötőanyagos kromit-magnezit téglát.

Figyelembe véve, hogy a jelen ügyben érintett termék különböző anyagokból áll, és hogy az említett két vámtarifaalszám általános hatályú, a Bíróság egyértelművé teszi, hogy a KVT nómenklatúrájának értelmezésére a 3. b) általános szabályt kell alkalmazni, amely szerint a besorolást az áru lényeges jellemzőjét meghatározó anyag vagy áru alapján kell elvégezni.

Ezt követően a Bíróság pontosítja, hogy az áru lényeges jellemzőjét meghatározó anyag azonosítása elvégezhető annak vizsgálatával, hogy a termék egyik vagy másik összetevője nélkül is megtartja-e az azt jellemző tulajdonságokat. E tekintetben a Bíróság

¹³ A 750/87 rendelet által módosított 950/68 rendelet I. mellékletében szereplő KVT.

kifejti, hogy nem vitatott, hogy az epoxigyanta nélküli szén- vagy üvegszálból álló csövek elveszítik a jelen ügyben a terméket jellemző tulajdonságot, vagyis annak rugalmasságát.

Így a Bíróság megállapítja, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló termékek műanyagból készült termékeként a KVT 39.01 vámtarifaszáma alá tartoznak.

2012. november 15-i Kurcums Metal ítélet (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

„Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklátúra – Oroszországban gyártott, polipropilénből és acélhuzalból álló »Taifun« hibrid sodronyok – Csapszeggel rögzített, lekerekített végű, U alakú emelőszemek – A Cseh Köztársaságból, Oroszországból, Thaiföldről és Törökországból származó egyes vas- vagy acélkötelek és -kábelek behozatalára vonatkozó dömpingellenes vám”

Ebben az ítéletben, amelynek ténybeli hátterét a fentiekben bemutattuk,¹⁴ a kérdést előterjesztő bíróság azzal a kérdéssel is a Bírósághoz fordult, hogy a KN 3. b) általános értelmezési szabályát akként kell-e értelmezni, hogy e szabály alapján kell elvégezni az olyan sodronyok tarifális besorolását, amelyek az alapügyben szerepelnek.

E szabályt illetően a Bíróság emlékeztet arra, hogy valamely áru tarifális besorolása érdekében meg kell állapítani, hogy az alapanyagok közül melyik adja az áru lényeges jellemzőjét, amelyet annak megvizsgálásával lehet meghatározni, hogy az áru az egyik vagy másik összetevője nélkül is megtartja-e a jellemző tulajdonságait.

Emellett a termék lényeges jellemzőjét meghatározó szempont a termék fajtájától függően lehet például az alapanyag vagy alkotórész természete, terjedelme, mennyisége, súlya vagy értéke, illetve valamelyik alapanyagának az e termékek felhasználásában betöltött szerepe.

Ha az alapügybeli sodronyok egyik összetevő anyaga sem határozza meg önmagában e sodronyok lényeges jellemzőjét, az említett sodronyok tarifális besorolása céljából a KN 3. c) általános értelmezési szabályát kell alkalmazni. Ez utóbbi szabály alapján e sodronyokat a KN egyaránt szóba jöhető vámtarifaszámai közül számsorrendben az utolsó alá kell besorolni.

Ebben az ügyben, amennyiben az iratokból kitűnik, hogy e sodronyok egyik összetevő anyaga, azaz sem a polipropilén, sem a cinkkel bevont acélhuzalok nem határozzák meg önmagukban e sodronyok lényeges jellemzőjét, a Bíróság megállapítja, hogy az említett sodronyok tarifális besorolása céljából nem a KN 3. b) általános értelmezési szabályát, hanem a KN 3. c) általános értelmezési szabályát kell alkalmazni. Ez utóbbi szabály alapján e sodronyokat az egyaránt szóba jöhető KN-vámtarifaszámok közül számsorrendben az utolsó alá kell besorolni, amely a KN 7312 10 98 vámtarifaszám.

¹⁴ Lásd az „Általános megfontolások az uniós bíróságra háruló feladatok jellegéről és terjedelméről, valamint a releváns értékelési kritériumokról” című I. pontot.

Ilyen körülmények között a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a KN 3. b) általános értelmezési szabályát akként kell értelmezni, hogy az olyan sodronyok tarifális besorolását, mint amelyek az alapügyben szerepelnek, nem e szabály alapján kell elvégezni, tekintettel arra, hogy e sodronyok egyik összetevő anyaga sem határozza meg önmagában az említett sodronyok lényeges jellemzőjét, fenntartva, hogy a kérdést előterjesztő bíróságnak az eléterjesztett összes tényállási elemet figyelembe véve meg kell ezt vizsgálnia.

2016. március 10-i VAD és van Aert ítélet (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

„Előzetes döntéshozatal – Vámunió és Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nómenklatúra – Értelmezés – Általános szabályok – A 3. b) szabály – »Kiskereskedelmi forgalom számára készletben kiszertelt áruk« fogalma – Külön csomagolások”

Ebben az ítéletben a Bíróság a KN¹⁵ értelmezésére vonatkozó általános szabályok 3. b) szabálya értelmében vett „készletben kiszertelt áru” fogalmát értelmezi.

A kérdést előterjesztő bíróság többek között arra várt választ, hogy az általános szabályok 3. b) szabályát úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan áruk, amelyeket külön csomagolásokban jelentenek be vámkezelésre, és amelyeket csak ezt követően csomagolnak össze, mindazonáltal e szabály értelmében „kiskereskedelmi forgalom számára készletben kiszertelt áruknak” tekinthetők, amennyiben más objektív szempontok alapján megállapítást nyer, hogy e termékek összetartoznak, és azokat ilyen formában szánják kiskereskedelmi forgalomban való bemutatásra, és ha igen, milyen mértékben.

Először is a Bíróság megállapítja, hogy sem az általános szabályok 3. b) szabályából, sem pedig a Harmonizált Rendszer magyarázó megjegyzéseiből vagy a kiskereskedelmi forgalom számára készletben kiszertelt áruk KN szerinti besorolásáról szóló iránymutatásból nem következik, hogy a „készletben kiszertelt áruk” e szabály értelmében vett fogalma szükségszerűen és minden esetben azt feltételezi, hogy az érintett árukat ugyanazon csomagolásban jelentik be vámkezelés céljából, mivel ez utóbbi iránymutatás bizonyos kivételeket ír elő az egységes csomagolás követelménye alól.

Másodszor a „készletben kiszertelt áruk” említett szabály értelmében vett fogalma forgalmazásuk szempontjából szoros kapcsolatot feltételez az érintett áruk között, oly módon, hogy azokat nemcsak együttesen jelentik be vámkezelésre, hanem a különböző kereskedelmi szinteken, és különösen a kiskereskedelemben rendszerint együttesen, egységes csomagolásban kínálják valamely igény kielégítése vagy valamely meghatározott tevékenység elvégzése céljából.

¹⁵ Az 1031/2008 rendelet, illetve a 1214/2007 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Így a Bíróság leszögezi, az, hogy az árukat egyetlen csomagolásban mutatják be vámkezelésre, nem minősül elengedhetetlen feltételnek annak megállapítása szempontjából, hogy ezen áruk összetartoznak, és ebből következően az általános szabályok 3. b) szabálya értelmében „készletben kiserelt árunak” minősülnek, hanem csupán olyan valószínűsítő körülménynek tekintendő, amely lehetővé teszi az ilyen következtetés levonását.

Következésképpen a Bíróság kimondja, hogy az említett szabályt úgy kell értelmezni, hogy az olyan áruk, amelyeket külön csomagolásokban jelentenek be vámkezelésre, és amelyeket csak ezt követően csomagolnak össze, mindazonáltal e szabály értelmében „kiskereskedelmi forgalom számára készletben kiserelt áruk” tekinthetők, ennél fogva egy és ugyanazon vámtarifaszám alá tartoznak, amennyiben, figyelemmel más objektív tényezőkre, amelyek értékelése a nemzeti bíróság feladata, megállapítást nyer, hogy ezen áruk összetartoznak, és azokat ilyen formában a kiskereskedelemben való értékesítésre szánják.

2016. május 12-i Toorank Productions ítélet (C-532/14 és C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nómenklatúra – 2206 vámtarifaszám – 2208 vámtarifaszám – Erjesztés, majd tisztítás útján nyert alkoholtartalmú italok – Adalékok hozzáadása az erjesztés, majd tisztítás útján nyert alkoholtartalmú italokhoz – A 2206 vámtarifaszám alá tartozó italok tulajdonságaival már nem rendelkező italok”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló egyesített ügyekben a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések a KN¹⁶ értelmezésére vonatkoznak egy „Ferm Fruit” elnevezésű ital tarifális besorolása céljából, amelyet egy almakonzentrátum erjesztése útján nyernek, tisztán vagy más italok alapvető összetevőjeként történő fogyasztásra szánnak, tisztítás – ennek körében ultraszűrés – miatt színtelen, szagtalan és íztelen, és amelynek alkoholtartalma lepárolt alkohol hozzáadása nélkül 16 térfogatszázalék.

Előzetesen a Bíróság többek között arra emlékeztet, hogy az áruk rendeltetése a besorolás objektív szempontját képezheti, amennyiben az az áruk objektív jellemzőire és tulajdonságaira tekintettel szorosan az adott áruhoz tartozik. Mindazonáltal az áru rendeltetése csak akkor releváns szempont, ha a besorolást kizárólag az áru objektív jellemzői és tulajdonságai alapján nem lehet elvégezni.

Ezen elvekből kiindulva a Bíróság azt válaszolja, hogy a KN-t úgy kell értelmezni, hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló ital e nómenklatúra 2208 vámtarifaszáma alá tartozik. Ugyanis valamely erjesztéssel, majd tisztítási eljárással előállított áru a KN 2208 vámtarifaszáma alá tartozik, amennyiben az már nem rendelkezik a 2206 vámtarifaszám

¹⁶ Az 1719/2005 rendelet, illetve az 1214/2007 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

alá tartozó áruk tulajdonságaival, és megszerezte a KN 2208 vámtarifaszáma alá tartozó etilalkohol tulajdonságait.

E következtetés fényében a Bíróság ezt követően azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy a KN-t úgy kell-e értelmezni, hogy e nómenklatúra 2206 vagy annak 2208 vámtarifaszáma alá tartozik az az ital, amelynek alkoholtartalma 13,4 térfogatszázalék, és amelyet úgy állítanak elő, hogy a Ferm Fruithoz cukrot, aromákat, színezőanyagokat, ízesítőket, sűrítőanyagokat, tartósítószerket és lepárolt alkoholt adnak, amely utóbbi sem térfogata, sem százalékos aránya tekintetében nem haladja meg az ital alkoholtartalmának 49%-át, míg a fennmaradó 51% alkohol erjesztésből származik.

E tekintetben a Bíróság úgy véli, a kérdést előterjesztő bíróság kétségei különösen a 2009. május 7-i Siebrand ítéletben (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)) a lepárolt alkohol és más anyagok erjesztett italhoz való hozzáadása útján előállított italok tarifális besorolására vonatkozóan megállapított szempontok értelmezésével kapcsolatosak. Ez a bíróság különösen arra a kérdésre keresi a választ, hogy olyan együttes szempontokról van-e szó, amelyek mindegyikének teljesülnie kell ahhoz, hogy valamely italt a KN 2208 vámtarifaszáma alá tartozónak lehessen tekinteni, vagy az erjesztett alkohol lepárolt alkoholhoz viszonyított arányának kell nagyobb jelentőséget tulajdonítani az áruk egyéb objektív jellemzőivel és tulajdonságaival szemben.

A Bíróság rögzíti, hogy egyértelműen kitűnik a 2009. május 7-i Siebrand ítéletből (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)), hogy a KN 3. b) szabálya szerint vett lényeges jelleg meghatározásához több objektív jellemző és tulajdonság vehető figyelembe. Következésképpen az egyik típusú alkohol nagyobb aránya a másikhoz képest csak az egyike azon szempontoknak, amelyeket figyelembe kell venni annak meghatározása során, hogy a KN 3. b) szabályának megfelelően melyik anyag adja az áruk lényeges jellemzőjét.

Márpedig a KN 3. b) szabálya nem szabályozza az említett ital besorolását, amely ezen ital érzékszervi tulajdonságainak és jellemzőinek szempontján alapul. Következésképpen a Bíróság megállapítja, hogy amennyiben az ilyen ital nem a KN 2206 vámtarifaszám alá tartozó italok, hanem az említett nómenklatúra 2208 vámtarifaszáma alá tartozó áruk érzékszervi tulajdonságaival és jellemzőivel rendelkezik, azt az utóbbi vámtarifaszám alá kell besorolni.

2016. május 26-i Latvijas propāna gāze ítélet (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nómenklatúra – 2711 vámtarifaszám – Földgáz és más gáz-halmazállapotú szénhidrogének – A lényeges jellemzőt meghatározó anyag – Cseppfolyós földgáz”

Ebben az ítéletben, amelynek ténybeli hátterét korábban bemutattuk,¹⁷ a kérdést előterjesztő bíróság ezenkívül azt kérdezte a Bíróságtól, hogy abban az esetben, ha a bejelentő nem jelölte meg pontosan az alapügyben szóban forgóhoz hasonló cseppfolyós földgázban nagyobb mértékben található anyagok százalékos arányát – amely cseppfolyós földgáz összetételében a metán, az etán és az etilén összege 0,32%, a propán és a propilén összege 58,32%, a bután és a butilén összes mennyisége pedig legfeljebb 39,99% – a KN-t úgy kell-e értelmezni, hogy ezt a cseppfolyós földgázt a „Földgáz és gáz-halmazállapotú más szénhidrogén” elnevezésű 2711 19 00 vámtarifaalszám alá, vagy a „Földgáz és gáz-halmazállapotú más szénhidrogén, cseppfolyósított halmazállapotú, propán, más, más célokra: más” elnevezésű 2711 12 97 vámtarifaalszám alá kell besorolni.

E tekintetben a Bíróság, miután utalt az első kérdésre adott válaszára, amely szerint nem vélelmezhető, hogy mely gáz adja a PB-gáz lényeges jellemzőjét, megállapítja, hogy a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályok 3. b) szabálya nem teszi lehetővé a nemzeti bíróság által leírthoz hasonló PB-gázhoz hasonló gázkeverék besorolását, e szabályok 3. c) szabályát kell alkalmazni, amely szerint az árut az érvényesen szóba jöhető vámtarifaszámok közül számsorrendben az utolsó alá kell besorolni.

Ennélfogva a Bíróság szerint az alapügyben szóban forgóhoz hasonló PB-gáz – amelynek összetételében a metán, az etán és az etilén összege 0,32%, a propán és a propilén összege 58,32%, a bután és a butilén összes mennyisége pedig legfeljebb 39,99%, és amely esetében nem lehet megállapítani, hogy az azt alkotó anyagok közül melyik határozza meg a lényeges jellemzőjét – a 2711 19 00 vámtarifaalszám alá tartozik.

2016. szeptember 8-i Schenker ítélet (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Kombinált Nómenklátúra – Az áruk besorolása – A Kombinált Nómenklátúra valamely vámtarifaalszámának az értelmezése – 2008/118/EK irányelv – Jövedéki termékek behozatala – Vámfelfüggesztési eljárás vagy intézkedés – A Kombinált Nómenklátúra téves vámtarifaalszámát feltüntető vámáru-nyilatkozat következményei – A jövedéki termékek szállítása során felmerülő szabálytalanságok”

A Schenker Magyarországon letelepedett, vámszolgáltatások és logisztikai szolgáltatások nyújtásával foglalkozó gazdasági társaság. 2011-ben megbízást kapott egy magyar gazdasági társaságtól több dohányszállítmány helyhiány miatti „átmeneti megőrzésbe” vételére. Ezek a szállítmányok külső árutovábbítási eljárás keretében érkeztek Magyarországra.

Egy szállítmány ellenőrzését követően az elsőfokú közigazgatási hatóság az áruk érzékszervi jellemzőinek elemzését követően megállapította, hogy nem a

¹⁷ Lásd „A 2. a) és b) szabály – az árucikkekre azok készütségi állapotától, valamint az anyagokra a felhasználásuktól függően alkalmazandó elvek” című II.1.2 pontot.

dokumentumokban feltüntetett „leveles dohányról”, hanem a KN 2401 10 35 vámtarifaalszáma alá tartozó dohányvágatról van szó.

A vizsgált terméken végzett felhasználási próbát követően a magyar adó- és vámhatóság szakértői intézete megállapította, hogy a szóban forgó minta „fogyasztási dohánynak” minősül. Ezt követően az elsőfokú közigazgatási hatóság úgy ítélte meg, hogy az érintett termék jövedékiadó-köteles, és 2011. június 21-i határozatával jövedéki bírság megfizetésére kötelezte a Schenkert.

A Schenker közigazgatási jogorvoslati kérelme folytán eljáró vámügyi főigazgatóság helybenhagyta az elsőfokú hatóság határozatát. A Schenker ezt követően e határozat bírósági felülvizsgálata iránti keresetet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, amelyben arra hivatkozott, hogy az több okból is jogellenes.

E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság lényegében úgy határozott, hogy a KN¹⁸ 2401 és 2403 vámtarifaszáma értelmezését kéri a Bíróságtól az alapügyben szóban forgóhoz hasonló jellemzőkkel rendelkező termék tarifális besorolása céljából.

A Bíróság szerint, mivel az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó áru olyan elemekből áll, amelyeket „dohányhulladéknak” lehet minősíteni, ugyanakkor a termék egyszerre „fogyasztási dohányból” is áll, a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályok 3. pontjának b) alpontjában kimondott szabály alapján e termék tarifális besorolása érdekében meg kell állapítani, hogy az alkotóelemek közül melyik adja a termék lényeges jellemzőjét, amelyet annak megvizsgálásával lehet meghatározni, hogy a termék az egyik vagy másik összetevője nélkül is megtartja-e a jellemző tulajdonságait.

Ugyanígy amint a HR-nek a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályok 3. b) pontjában rögzített szabályra vonatkozó magyarázó megjegyzésének VIII. pontja is jelzi, az a tényező, amely az áru lényeges jellegét meghatározza, áru fajták szerint meghatározható pl. az alapanyag vagy alkotórész természete, terjedelme, mennyisége, súlya vagy értéke, vagy az alkotó alapanyagnak az áru felhasználásában betöltött szerepe szerint.

Márpedig, mivel a dohányhulladék jelenléte nem zárja ki azt, hogy a termék egészében véve fogyasztási dohánynak minősüljön, e termék nem tartozhat a KN 2401 vámtarifaszáma alá. Közelebbről az a meghatározó kritérium, amely lehetővé teszi a terméknek a KN 2401 vámtarifaszáma helyett a 2403 vámtarifaszáma történő besorolását, azon a kérdésen alapul, hogy a leveleket olyan mértékű feldolgozásnak vetették-e alá, mint azt a feldolgozott dohányt, amely további ipari kezelés nélkül fogyasztásra kész.

Ilyen körülmények között, a Bíróság megállapítja, hogy mivel az alapügyben szóban forgó áru fogyasztási dohányból áll, amely ezenfelül műanyaggal bélelt kartonokban

¹⁸ A 861/2010 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

ömlesztve, tömörítve található, és egy karton nettó tömege 30 kg, az a KN 2403 10 90 vámtarifaalszáma alá tartozik.

Egyébiránt a kérdést előterjesztő bíróság arra is választ keresett, hogy a „vámfelfüggesztési eljárásnak vagy intézkedésnek” a 2008/118 irányelv 4. cikkének 6. pontja szerinti fogalmát úgy kell-e értelmezni, hogy egy adott áru vámfelfüggesztési eljárás vagy intézkedés alá helyezése megkérdőjelezhető, amennyiben a KVT azon árucsoportját, amely alá ezen áru tartozik, helyesen tüntették fel az azt kísérő dokumentumokon, azonban az egyedi vámtarifaalszám azokon tévesen szerepel, és hogy a 2008/118 irányelv 2. cikkének b) pontját és 4. cikkének 8. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy ilyen esetben sor került az említett áru behozatalára.

A Bíróság szerint ugyanis, amennyiben az áruknek a Vámkódex 40. cikkében előírt vám elé állítását átmeneti megőrzésre vonatkozó olyan gyűjtő vámáru-nyilatkozat benyújtása kíséri, amely tartalmazza az áru azonosításához szükséges adatokat annak típusát, mennyiségét és csomagolását illetően, és csak a vámtarifaalszám téves, ezen árut nem lehet olyannak tekinteni, mint amelyet a Vámkódex 202. cikke értelmében véve jogellenesen juttattak be az Unió vámterületére.

Mindazonáltal, ami a vámtartozás esetleges keletkezését illeti, tekintettel arra, hogy a helyes információ szolgáltatásának a nyilatkozattevőre háruló kötelezettsége a helyes vámtarifaalszámnak az áru tarifális besorolása során történő meghatározására is kiterjed, nem kizárt, hogy a Vámkódex 204. cikke alapján vámtartozás keletkezhet. Mindazonáltal a 2454/93 végrehajtási rendelet 859. cikke lehetővé teszi, hogy ne tekintsék az árutovábbítási eljárás lefolytatására nézve jelentős hatásúnak az említett eljárás alkalmazásából adódó kötelezettségek valamelyikének elmulasztását, amennyiben az e cikk 2. pontjában felsorolt három feltétel és az említett cikk első albekezdésében felsorolt három feltétel teljesül. A nemzeti bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy e feltételek mindegyike teljesül-e.

Következésképpen a „vámfelfüggesztési eljárásnak vagy intézkedésnek” a jövedéki adóra vonatkozó általános rendelkezésekről és a 2008/118 irányelv 4. cikkének 6. pontja szerinti fogalmát úgy kell értelmezni, hogy egy adott áru vámfelfüggesztési eljárás vagy intézkedés alá helyezése nem kérdőjelezhető meg, amennyiben a KVT azon árucsoportját, amely alá ezen áru tartozik, helyesen tüntették fel az azt kísérő dokumentumokon, azonban az egyedi vámtarifaalszám azokon tévesen szerepel. Ebben az esetben a 2008/118 irányelv 2. cikkének b) pontját és 4. cikkének 8. pontját úgy kell értelmezni, hogy nem került sor az említett áru behozatalára, és hogy az nem jövedékiadó-köteles.

Végül a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kereste a választ, hogy az olyan helyzetben, mint amelyről az alapügyben szó van, a „szabálytalanságnak” a 2008/118 irányelv 38. cikke értelmében vett fogalmát úgy kell-e értelmezni, hogy az magában foglalja az ezen irányelv 4. cikkének 6. pontja értelmében vett „vámfelfüggesztési eljárás

vagy intézkedés” alá helyezett, helytelen tarifális besorolást feltüntető dokumentummal kísért árut.

Ebben a tekintetben a Bíróság rámutat, hogy a 2008/118 irányelv 38. cikke (4) bekezdésének ezen irányelv 33. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett feltételei nem teljesülnek az olyan helyzetben, amelyben egyrészt az árut nem bocsátották szabad forgalomba valamely tagállamban, mivel azt a 2008/118 irányelv 4. cikkének 6. pontja értelmében vett „vámfelfüggesztési eljárás vagy intézkedés” alá helyezték, másrészt pedig azokat valamely másik tagállamban nem kereskedelmi célból, az e tagállamban történő leszállítás vagy felhasználás érdekében tárolták, hanem valamely harmadik államba történő újrakivitelre szánták.

Következésképpen a „szabálytalanság” fogalma nem terjed ki arra az árura, amelyet vámfelfüggesztési eljárás vagy intézkedés alá vontak, és amelyhez nem megfelelő tarifális besorolást tartalmazó dokumentum kapcsolódik.

1.4. 4–6. szabály – alapértelmezett szabály, az egyes tárolóeszközökre alkalmazandó különös szabály, az alszámok összehasonlítására vonatkozó szabály

A 4. szabály értelmében „azt az árut, amelyet az előző szabályok szerint nem lehet besorolni, a hozzá legjobban hasonlító árura vonatkozó vámtarifaszám alá kell besorolni.” Az 5. szabály szerint „a fenti rendelkezéseken túlmenően az itt felsorolt árukra a következő szabályokat kell alkalmazni: a) a fényképezőgép-táska, hangszer-, fegyvertok, rajzeszköz-, nyakék- és hasonló tartók (dobozok), amelyeket kifejezetten egy bizonyos áru vagy árukészlet tartós tárolására alakították ki vagy szereltek, azokkal az árukkal azonos vámtarifaszám alá tartoznak, amely áruk tartására ezeket rendeltetésszerűen szánták, ha ezeket a szóban forgó áruval együtt mutatják be, és rendszerint ezekkel az árukkal együtt adják el. Ez a szabály azonban nem alkalmazandó azokra a tartókra (tokokra), amelyek az egész áru lényeges jellemzőjét adják; b) A fenti 5. a) szabály rendelkezéseire is figyelemmel, azokat a csomagolóanyagokat és csomagolóanyagokat, amelyekben az árut bemutatják, az áruval együtt kell osztályozni, ha azok rendszerint a szóban forgó árukhoz a csomagolására szolgálnak. Ez a rendelkezés azonban a nyilvánvalóan ismételt használatra alkalmas csomagolóanyagokra és csomagolóanyagokra nézve nem kötelező.” A 6. szabály szerint „vámtarifaszámok alszámai alá történő árubesorolást a vámtarifa-alszámok szövegében foglalt árumegnevezések, az azokhoz kapcsolódó esetleges alszámos megjegyzések, valamint a fenti általános szabályok megfelelő alkalmazásával kell meghatározni azzal, hogy csak azonos szintű vámtarifa-alszámok hasonlíthatók össze. E szabály értelmében a vonatkozó áruosztályhoz és árucsoporthoz tartozó megjegyzéseket is alkalmazni kell, feltéve, hogy azok ellentétes rendelkezést nem tartalmaznak.”

2006. július 13-i Uroplasty ítélet (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

„Tarifális besorolás – Steril polidimetilsziloxán pelyhek – Szilikonelasztomer – Az »alapanyag« fogalma – Gyógyszer – Kondicionálás – A »szervezetbe beültethető készülék« fogalma”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezte a Bíróságtól, hogy az inkontinenciás problémák kezelése céljából az emberi testbe való bejuttatásra és rögzítésre kifejlesztett, illetve e rendeltetésre szánt pelyhes elasztomer állagú szilikon besorolható-e a KN¹⁹ 9021 vámtarifaszáma alá. Igenlő válasz esetén a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánta megtudni, hogy az említett áru mely vámtarifaalszám alá tartozik.

E kérdésre válaszolva a Bíróság megvizsgálja a KN 3910, 3926, 3004 és 9021 vámtarifaszámokat. Ebben a tekintetben egyértelművé teszi, hogy az érintett terméket, azaz a polidimetilsziloxánt akár fizikai jellemzői, akár objektív felhasználása alapján lehet besorolni.

Először is tisztázza, hogy a pelyhes elasztomer állagú szilikonként a polidimetilsziloxán a KN 39. árucsoportja b) pontjának 3. és 6. megjegyzésében meghatározott formában jelenik meg. Ugyanakkor az ilyen jellegű szilikont nem lehet „alapanyagként” a 3910 vámtarifaszám alá sorolni. Ez a fogalom csak az feldolgozandó szilikonokra vonatkozik. Ez a nyers állapotot jelöli, amely leginkább feldolgozásra alkalmas, illetve amelyet e célra is szánnak. Az alapügyben szereplő terméket a záróizom-problémák kezelése céljából speciálisan a szervezetbe való bejuttatásra fejlesztettek ki, illetve azt kizárólag e rendeltetésre szánták. Mindebből következően a polidimetilsziloxán olyan késztermék, amely mint ilyen, nem sorolható a KN 3910 vámtarifaszáma alá.

Másodszor, a Bíróság szerint úgy tűnik, hogy a polidimetilsziloxán terápiás tulajdonságokkal rendelkezik. Ugyanakkor nem sorolható be a KN 3004 vámtarifaszáma alá „gyógyszerként”. Ugyanis az egységnyi adag egyszer használatos fecskendőbe történő kondicionálására a behozatalt követően kerül sor. Mindebből következően a polidimetilsziloxán vámkezeléskori formája nem felel meg a KN 3004 vámtarifaszámában előírt feltételeknek.

Harmadszor, mivel e termék nem sorolható a fenti vámtarifaszámok alá, a Bíróság megállapítja, hogy az besorolható a KN 9021 vámtarifaszáma alá. A polidimetilsziloxán objektív jellemzői és tulajdonságai megegyeznek azon késztermékével, amelyet speciálisan a szervezetbe való bejuttatásra fejlesztettek ki, és kizárólag e célra szántak. A polidimetilsziloxán – azzal, hogy véglegesen beépül a hibás izomba – elősegíti a záróizom-problémát kompenzáló kötőszövetek kifejlődését. Mindebből következően azt a KN 9021 vámtarifaszáma értelmében vett szervezetbe beültethető készüléknek kell tekinteni.

¹⁹ A 2388/2000 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Végül a KN 9021 vámtarifaszámnak a polidimetilsziloxán besorolása céljából alkalmazandó vámtarifaalszámát illetően a Bíróság megállapítja, hogy a KN 6. általános értelmezési szabályából következően az ugyanazon vámtarifaszám alszámait alá történő árubesorolást az említett vámtarifaalszámhoz tartozó meghatározások és megjegyzések alapján kell elvégezni. Következésképpen, mivel az alapügyben szóban forgó termék szervezetbe beültethető készülék – amennyiben a KN 9021 vámtarifaszámának alszámait közül semmilyen egyébnek sem felel meg –, „más készülékként” a KN 9021 90 90 vámtarifaalszáma alá sorolandó.

Ennek megfelelően az olyan – steril pelyhekből álló, bántalom kezelése céljából speciálisan a szervezetbe történő bejuttatásra kifejlesztett és kizárólag e rendeltetésre szánt, a vámkezeléskor 1 kg-os tasakban való kiszerezését követően kondicionált – terméket, mint a polidimetilsziloxán, olyan, szervezetbe beültethető készüléknek kell tekinteni, amelyet a KN 9021 vámtarifaszáma alá kell besorolni. Mivel e termék célja nem valamely szerv helyettesítése, hanem annak elősegítése, hogy egy hibás izom új kötőszöveteket hozhasson létre, azt a KN 9021 90 90 vámtarifaalszáma alá kell besorolni.

2018. szeptember 13-i Vision Research Europe ítélet (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Vámtarifaszámok – Az áruk besorolása – Felejtő memóriával rendelkező kamera, amiből az következik, hogy a rögzített képek törlődnek, ha a kamerát kikapcsolják, vagy új képeket rögzítenek – Kombinált Nomenklátúra – 8525 80 19 és 8525 80 30 vámtarifaalszám – Magyarázó megjegyzések – Értelmezés – 113/2014/EU végrehajtási rendelet – Értelmezés – Érvényesség”

2009 májusában a Vision Research KTF iránti kérelmet nyújtott be a vámhatósághoz a „Phantom V7.3” kamera tekintetében. Kérelmében előadta, hogy e kamerát a KN²⁰ 8525 80 30 vámtarifaalszám alá kell sorolni mint digitális fényképezőgépet.

A KTF-fel a vámhatóság mindazonáltal a kamerát a KN 8525 80 19 vámtarifaalszám alá sorolta mint „más televíziós kamerát”. E tekintetben a vámhatóság az értelmezésére vonatkozó 1. és 6. általános szabályra, a 113/2014 végrehajtási rendeletre – amelyet analógia útján e kamerára alkalmazhatónak tekintett –, valamint a KN 8525, 8525 80 és 8525 80 19 vámtarifaszámait megfogalmazására támaszkodott. Úgy ítélte meg, hogy az a tény, hogy az említett kamera opcionálisan külső memóriával kapcsolható össze, nem bírt jelentőséggel a feltételezett besorolást illetően, mivel a KTF-et ezen opcionális memóriával nem rendelkező készülék tekintetében kérték.

A Vision Research panaszt nyújtott be a vámhatósághoz e KTF-fel szemben, amely mint megalapozatlant elutasította azt. A felperes ekkor keresetet nyújtott be a kérdést

²⁰ Az 1001/2013 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

előterjesztő bírósághoz a vámhatóság határozatával szemben, és azt kérte, hogy a kamerát sorolják a KN 8525 80 30 vámtarifaalszáma alá.

Ilyen körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, felteszi a kérdést a Bíróságnak, hogy a KN 8525 80 30 vámtarifaalszámot úgy kell-e értelmezni, hogy ezen alszám alá tartozik az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan kamera, amely másodpercenként nagyszámú felvétel elkészítésére képes, és azokat belső felejtő memóriájában őrizni, ahonnan azok kitörölődnek, ha a kamerát kikapcsolják, illetve igenlő válasz esetén, érvényes-e a 113/2014 végrehajtási rendelet, amennyiben az analógia útján alkalmazandó egy ilyen kamerára.

A Bíróság pontosítja, hogy ahhoz, hogy e kérdésre választ lehessen adni, először is a releváns KN vámtarifaszámot és vámtarifaalszámot kell értelmezni annak érdekében, hogy meg lehessen határozni a szóban forgó kamerának a KN-be történő besorolását.

Ezen értelmezés keretében a Bíróság többek között pontosítja, hogy az a meghatározó elem, amely megkülönbözteti a KN 8525 80 30 vámtarifaalszám alá tartozó digitális fényképezőgépeket a KN 8525 80 19 vámtarifaalszám alá tartozó televíziós kameráktól, azon képességben rejlik, hogy az előbbieket képesek állóképek memóriában vagy belső adattároló berendezésben történő rögzítésére.

Ebben az összefüggésben a Bíróság megállapítja, hogy az alapügyben szóban forgó kamerát a KN 8525 80 30 vámtarifaalszáma alá kell besorolni.

2. Besorolási kritériumok

2.1. A termék objektív jellemzői és tulajdonságai

1990. november 8-i Gmurzynska-Bscher ítélet (teljes ülés) (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

„Előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések – A Bíróság hatásköre – A nemzeti jogszabályok közösségi jogszabályokra való hivatkozása – Közös vámtarifa – 83.06, 97.01 és 97.03 vámtarifaszám – Műalkotás besorolása”

Ebben az ítéletben a Bíróságnak lényegében arra a kérdésre kellett választ adnia, hogy az olyan műalkotás, amely színes zománccal bevont acéllemezből áll, a KVT²¹ 97.01 vámtarifaszáma értelmében vett „festmény, rajz, pasztellkép” vagy „hasonló táblának” minősül-e, vagy pedig a KVT 97.03 vámtarifaszáma értelmében vett „eredeti szobrászművészeti alkotás”, vagy ellenkezőleg, e tárgyat az alapanyaga szerint a „más dísz tárgy nem nemesfémből” megnevezés alá kell-e besorolni.

²¹ A 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KVT.

Ez a kérdés egy, valamely műalkotás Hollandiából Németországba történő behozatalát terhelő forgalmi adóra vonatkozó német adójogszabályok alkalmazásával kapcsolatos jogvita keretében merült fel. E műalkotás behozatala előtt a felperes azt kérte a német vámhatóságoktól, hogy adjanak ki hivatalos tarifális besorolásra vonatkozó állásfoglalást a behozatali forgalmi adókra vonatkozó német adójogszabályok alkalmazása céljából. A német jog az e területre vonatkozó mentességek vagy kedvezmények nyújtása tekintetében a KVT nomenklatúrájára hivatkozott. Ez utóbbi adómérték alkalmazását írta elő a KVT 97.01 és 97.03 vámtarifaszáma alá tartozó műalkotásokra.

A KVT értelmezésére vonatkozó előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések vizsgálata előtt a Bíróság megállapítja, hogy a KVT szóban forgó rendelkezéseinek kért értelmezése arra irányul, hogy azt tegye lehetővé, hogy a nemzeti bíróság nem a KVT, hanem a forgalmi adókra vonatkozó, a KVT nomenklatúrájára hivatkozó német jog alkalmazásáról határozzon. E körülmények között felmerül az EGK-Szerződés 177. cikke szerinti eljárás alkalmazhatóságának, és ennél fogva a Bíróság előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elbírálására vonatkozó hatáskörének előzetes kérdése.

E tekintetben a Bíróság egyértelművé teszi, hogy az igazságszolgáltatási feladatoknak a nemzeti bíróságok és a Bíróság közötti, az EGK-Szerződés 177. cikkében előírt megosztása alapján a Bíróság főszabály szerint anélkül hoz előzetes döntést, hogy megvizsgálná azokat a körülményeket, amelyek a kérdések előterjesztésére késztették a nemzeti bíróságot, és javasolja az uniós jogi rendelkezés alkalmazását, amelynek értelmezésére felkérték.

Ez csak abban az esetben lenne másként, ha úgy tűnik, hogy a 177. cikk szerinti eljárás tárgytalanná vált, és azt valójában arra használják, hogy a Bíróságot valódi jogvita hiányában bírják határozathozatalra, vagy nyilvánvaló, hogy az uniós jog azon rendelkezése, amelynek értelmezését a Bíróságtól kérik, nem alkalmazható.

Nem ez a helyzet akkor, ha a Bíróságtól olyan uniós jogi rendelkezés értelmezését kérik, amelyet a nemzeti bíróságnak az uniós jog által meghatározott hatálytól függetlenül alkalmaznia kell, mivel arra a nemzeti szabályozás utalás útján hivatkozik.

Ezeket a megfontolásokat figyelembe véve a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy hatáskörrel rendelkezik az elé utalt, a KVT értelmezésével kapcsolatos kérdésekről való döntéshozatalra.

A kérdést előterjesztő bíróság kérdéseinek megválaszolása érdekében a Bíróság először is megjegyzi, hogy a szóban forgó tárgy nem tekinthető díztárgynak, amely a magyarázó megjegyzések szerint a KVT 83.06 vámtarifaszáma szerinti „más díztárgy nem nemesfémű” megnevezésű áruk lényeges jellemzője.

A Bíróság hangsúlyozza, hogy ez az értelmezés egyébként összhangban áll a KVT 97. árucsoportjának 4. megjegyzésével, amely szerint valamely tárgy besorolásával kapcsolatos kétség esetén előnyben kell részesíteni a műalkotásokra,

gyűjteménydarabokra és régiségekre vonatkozó árucsoportot alkotó különböző vámtarifaszámok valamelyike alá történő besorolást.

A Bíróság szerint ez annál is inkább így van, mivel a Bíróság ítélkezési gyakorlatának megfelelően a 97.01 „festmény, rajz, pasztellkép” és a 97.03 „eredeti szobrászművészeti alkotás, bármilyen anyagból” vámtarifaszámok közötti elhatárolás kritériuma abban a tényben rejlik, hogy a szobrászművészeti alkotások esetében a művészi jelleg lényege a mű háromdimenziós formájának kialakításában rejlik, míg ez a festmények, kollázsok és hasonló táblák esetében a mű felületének kompozíciójában rejlik, ezért egy műtárgyat, amely egy önmagában művészi értékkel nem rendelkező acéllemezből áll, amelyet a művész kézzel felvitt, színes, égetett zománcsal borított, a 97.01 vámtarifaszám értelmében vett „festménynek, rajznak, pasztellképnek” kell tekinteni.

E kritériumok alapján a Bíróság arra a következtetésre jutott, hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló műalkotást a KVT 97.01 vámtarifaszáma alá kell besorolni.

2009. február 19-i Kamino International Logistics ítélet (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

„Közös Vámtarifa – Kombinált Nomenklatúra – Tarifális besorolás – SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-Video- és kompozit videocsatlakozásokkal ellátott, »folyadékkristályos kijelzőjű« (LCD) monitorok – 8471 vámtarifaszám – 8528 vámtarifaszám – 754/2004/EK rendelet”

A Kamino 2004-ben egy tételnyi, a 8528 21 90 vámtarifaalszám alá besorolt színes LCD-monitorot vámkezeltetett szabad forgalomba helyezésük érdekében. A szóban forgó monitorok D-Sub, DVI-D, USB, S-Video és kompozit videocsatlakozásokkal rendelkeznek, ezáltal mind automatikus adatfeldolgozó gépekből, mind egyéb berendezésekből származó képek megjelenítésére alkalmasak.

Mivel úgy ítélte meg, hogy e monitorokat a 8471 60 90 vámtarifaalszám alá kell besorolni, a Kamino a fizetési felszólítással szemben panasszal élt. E panaszt azonban a vámhatóság határozatával elutasította.

Az e határozat ellen hozzá benyújtott fellebbezés keretében a fellebbviteli bíróság az alapeljárásban érintett monitorok jellemzői és tulajdonságai alapján úgy ítélte meg, hogy azok megfelelnek a KN 84. árucsoportéhoz tartozó 5. megjegyzés B. pontjában foglalt kritériumoknak. A pénzügyi államtitkár ezen ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz, amelyben azt állította, hogy a fellebbviteli bíróság nem vette figyelembe az e monitorok által nyújtott egyéb, valamely automatikus adatfeldolgozó rendszer keretén kívüli felhasználási lehetőségeket.

Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra keresett választ a Bíróságtól, hogy a mind automatikus adatfeldolgozó gépből, mind pedig más forrásokból származó jelek megjelenítésére alkalmas monitorokat lehet-e a KN²²

²² Az 1789/2003 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

84. árucsoportjához fűzött 5. megjegyzés B. pontja szerinti és a 8471 60 90 vámtarifaalszám alá sorolt „[...] elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használ[t]” egységeknek minősíteni.

E tekintetben a Bíróság először is arra emlékeztet, hogy a KN 84. árucsoportjához fűzött 5. megjegyzés E. pontja szerint „nem adatfeldolgozási feladat ellátására” csak azok a gépek szolgálnak, amelyek olyan automatikus adatfeldolgozó gépet foglalnak magukban, vagy ilyen jellegű géppel összekapcsolva működnek, amely nem adatfeldolgozásra szolgál. Márpedig a hivatkozott monitorok, túl azon, hogy nem adatfeldolgozásra szolgáló gépekből – például játékkonzol, videolejátszó vagy DVD-lejátszó – származó képek megjelenítésére szolgálnak, automatikus adatfeldolgozó gép által kibocsátott képek megjelenítését is biztosítják.

A Bíróság szerint másfelől, bár a 8471 60 90 vámtarifaalszám alá történő besorolásuk szempontjából a szóban forgó monitorokat nem kizárólag automatikus adatfeldolgozó rendszerben használják, mivel összekapcsolhatók a központi feldolgozóegységgel, és képesek arra, hogy az adatokat a rendszerben alkalmazható alakban vegyék fel vagy adják le, és más forrásokból származó jelek megjelenítésére is alkalmasak, a KN 84. árucsoportja 5. megjegyzése B. pontja a) alpontjának azon értelmezése, hogy a szóban forgó monitorok tekintetében az automatikus adatfeldolgozó géptől eltérő forrásból származó jelek megjelenítésének már a pusztán lehetősége is kizárja a monitoroknak a 8471 árucsoportba történő sorolását, azt jelentené, hogy törölni kellene a hivatkozott megjegyzés szövegéből az ott szereplő „elsősorban” kifejezést.

Végül, ha a HR 8471 vámtarifaszámára vonatkozó magyarázó megjegyzéseket úgy kellene értelmezni, hogy ezek kizárják valamennyi, mind automatikus adatfeldolgozó gépből, mind pedig más forrásból származó jelek megjelenítésére alkalmas monitorok a 8471 60 90 vámtarifaalszám alá történő sorolását, e megjegyzések módosítanak, különösen pedig korlátoznák a KN 84. árucsoportja 5. megjegyzése B. pontja a) alpontjának hatályát. Következésképpen – még ha a KN-nek a 8471 60 90 vámtarifaalszámra vonatkozó megjegyzéseit, valamint a HR 8471 vámtarifaszámra vonatkozó magyarázó megjegyzéseit ily módon kellene is értelmezni – ezek alkalmazását el kellene utasítani, mivel ezen értelmezés nem felel meg a KN 84. árucsoportja 5. megjegyzése B. pontja a) alpontjának.

Ebből következik, hogy nem lehet kizárni a D-Sub, DVI-D, USB, S-Video és kompozit videocsatlakozásokkal rendelkező LCD-monitorok 8471 60 90 vámtarifaalszám alá történő besorolását a KN 84. árucsoportja 5. megjegyzése B. pontjának a) alpontja szerinti „kizárólag” automatikus adatfeldolgozó rendszerben használt egységként pusztán azon tény okán, hogy mind automatikus adatfeldolgozó gépből, mind pedig más forrásokból származó jelek megjelenítésére alkalmasak.

Ezenfelül a kérdést előterjesztő bíróság arra kereste a választ, hogy melyek azok a kritériumok, amelyek lehetővé teszik annak meghatározását, hogy az alapügyben

érintettekhez hasonló monitorok elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használt egységeknek minősülnek-e.

A Bíróság szerint annak meghatározása céljából, hogy a SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-Video- és kompozit videocsatlakozásokkal ellátott LCD-monitorok elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használt egységeknek minősülnek-e, a nemzeti hatóságoknak, a bíróságokat is beleértve, a HR 8471 vámtarifaszámára vonatkozó magyarázó megjegyzéseket kell figyelembe venniük, különösen azon pontjait, amelyek az automatikus adatfeldolgozó gépek displayegységeire vonatkoznak.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy az ilyen monitorok csatlakozásainak száma és típusa önmagában nem alkothatja a tarifális besorolás meghatározó kritériumát, és a besorolás során – egyéb kritériumok vonatkozásában és e monitorok objektív jellemzőire és tulajdonságaira figyelemmel – a HR 8471 vámtarifaszámra vonatkozó magyarázó megjegyzések figyelembevételével azt is mérlegelni kell, hogy e monitorok mennyire alkalmasak több funkció ellátására, és e funkciókat milyen szinten képesek ellátni működésük során.

Következésképpen, mivel e monitorokat nem lehet kizárni a KN 84. árucsoportja 5. megjegyzése B. pontjának a) alpontja és C. pontja szerinti automatikus adatfeldolgozó rendszerben használt egységek fogalmából, meg kell határozni az annak megállapításához szükséges kritériumokat, hogy e monitorokat elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használják-e, vagy műszaki jellemzőik és tulajdonságaik okán ezek a televíziós képernyők, illetve a videomonitorok közé tartoznak-e.

Következésképpen a Bíróság megállapítja, hogy annak meghatározása céljából, hogy az alapügyben érintettekhez hasonló monitorok elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használt egységeknek minősülnek-e, a nemzeti hatóságoknak, a bíróságokat is beleértve, a HR 8471 vámtarifaszámra vonatkozó magyarázó megjegyzéseket kell figyelembe venniük.

2009. május 7-i Siebrand ítélet (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

„Kombinált Nomenklátúra – 2206 és 2208 vámtarifaszám – Desztillált alkoholt tartalmazó erjesztett ital – Gyümölcsből vagy természetes termékből előállított ital – Anyagok hozzáadása – Következmények – Az eredeti ital ízének, szagának és kinézetének elvesztése”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezte a Bíróságtól, hogy az eredetileg a KN²³ 2206 vámtarifaszáma alá tartozó erjesztett alkohol alapú italok, amelyek meghatározott arányú desztillált alkohol, víz, cukorszirup, ízesítő- és színezőanyagok, valamint némelyikük esetében tejszínalap hozzáadása következtében elvesztették a meghatározott gyümölcsből vagy

²³ Az 2587/91 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

meghatározott természetes termékből előállított ital ízét, szagát és/vagy kinézetét, erjesztett italként a KN 2206 vámtarifaszáma alá vagy desztillátumként a KN 2208 vámtarifaszáma alá tartoznak-e?

E tekintetben a Bíróság pontosítja, hogy a KN 2206 vámtarifaszámára vonatkozóan a HR magyarázata előírja, hogy az alkohol hozzáadása az e vámtarifaszám alá tartozó italokhoz nem akadályozza meg, hogy ezen italok megőrizzék e besorolást, feltéve ha megtartják az e vámtarifaszám alá sorolt termékek, vagyis az erjesztett italok jellemzőit. Ugyanakkor, mivel az alapeljárásban szereplő italok elvesztették a meghatározott gyümölcsből vagy meghatározott természetes termékből előállított ital, vagyis az erjesztett ital ízét, szagát és kinézetét, az ilyen termékeket nem lehet a KN 2206 vámtarifaszám alá sorolni.

Ami az ilyen termékek besorolását illeti, a Bíróság ezt követően emlékeztet arra, hogy a KN értelmezésére vonatkozó 2. b) általános szabály szerint a vámtarifaszámok szövegében a valamely alapanyagra vagy anyagra történő minden hivatkozást úgy kell érteni, hogy az alapanyagnak vagy anyagnak más alapanyaggal vagy anyaggal való keverékére vagy összetételére is vonatkozik. Ez vonatkozik az olyan termékekre, mint amilyenek az alapeljárásban szerepelnek, amelyek erjesztett, valamint desztillált alkoholt tartalmaznak. Ezen anyagok különböző vámtarifaszám alá tartoznak.

A 3. a) általános szabály kimondja, hogy ha a 2. b) általános szabály alkalmazásával az árut első látásra két vagy több vámtarifaszám alá lehetne besorolni, azt a vámtarifaszámot, amely az árut legpontosabban határozza meg, előnyben kell részesíteni azokkal a vámtarifaszámokkal szemben, amelyek általánosabb meghatározást tartalmaznak. Ha az olyan termékek, mint amilyenek az alapügyben szerepelnek, különböző anyagokból állnak, és a fent említett két vámtarifaszám közül egyik sem pontosabb, mint a másik, az alapeljárásban szereplő termékek besorolása során az egyetlen rendelkezés, amelyre támaszkodni lehet, a 3. b) általános szabály. Ezen általános szabály alapján az áru tarifális besorolása érdekében meg kell állapítani, hogy az említett árut alkotó elemek közül melyik adja annak lényeges jellemzőjét.

Következésképpen a Bíróság kifejti, hogy meg kell állapítani, hogy azon termékek alapanyagai közül, amelyek az alapügyben szerepelnek, melyik az, amelyik meghatározza a termékek lényeges jellemzőit. E tekintetben több objektív jellemző és tulajdonság is figyelembe vehető a lényegi jelleg meghatározásakor, így elsősorban a lényeges objektív jellemzőik és tulajdonságaik, többek között a desztilláltalkohol-tartalmuk, másodsor az érzékszervi jellemzőik, és végül az alkoholtartalmú italkénti rendeltetésük.

E kritériumok alapján a Bíróság megállapítja, hogy az olyan italok lényeges jellemzői, mint amilyenek az alapeljárásban szerepelnek, egészében véve megfelelnek a KN 2208 vámtarifaszáma alá tartozó termék lényeges jellemzőinek.

E körülmények között a Bíróság megállapítja, hogy a jelen ügyben szereplőkhöz hasonló italok nem a KN 2206 vámtarifaszáma, hanem annak 2208 vámtarifaszáma alá tartoznak.

2010. október 28-i X ítélet (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

„Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklátúra – Szárított, de nem teljesen dehidrált zöldségek (fokhagymafejek)”

A vámügynökként eljáró X 15 tételnyi – a behozatal időpontjában hűtőkonténerekben tárolt és Kínából származó – fokhagymafej vonatkozásában nyújtott be vámáru-nyilatkozatot a szabad forgalomba bocsátás céljából. A behozatali vámáru-nyilatkozatokban minden esetben a KN 0712 90 90 vámtarifaalszámát jelölték meg, és az árukat szárított fokhagymaként írták le.

Miután a vámhatóság engedélyezte az áruk kiadását, a fokhagymakonténert egy raktározási vállalkozás hűtött helyiségébe szállították, ahol azt –3 C hőmérsékleten tartották. Mivel úgy ítélte meg, hogy a behozott fokhagymát a KN 0703 20 00 vámtarifaalszám alá tartozó hűtött fokhagymaként kell besorolni, a vámhatóság kibocsátotta a szóban forgó vám megfizetésére vonatkozó felszólításokat.

X e határozatokkal szemben panasszal élt, amelyet elutasítottak. Ezt követően keresetet nyújtott be, amelyet megalapozatlannak nyilvánítottak. X fellebbezést nyújtott be e határozattal szemben, amelyet követően ítéletet hoztak, amely megállapította, hogy a vámellenőr nem bizonyította, hogy létezne olyan indok, amely lehetővé tenné a megjelölt, a KN 0712 vámtarifaszámától eltérő besorolást.

Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság, amelyhez ez utóbbi ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtottak be, azt kérte a Bíróságtól, hogy pontosítsa az annak meghatározásához szükséges kritériumokat, hogy a bizonyos szárítási eljárásokon átesett fokhagymát a KN²⁴ 0703 20 00 vámtarifaalszáma vagy a KN 0712 90 90 vámtarifaalszáma alá kell-e besorolni.

A 0712 vámtarifaszámra vonatkozó HR magyarázó megjegyzésre hivatkozva a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a 0712 vámtarifaszám alá történő besoroláshoz az szükséges, hogy a zöldségek intenzív szárításon essenek át egy olyan speciális eljárás keretében, amelynek eredményeképp az áru víztartalmát teljesen vagy majdnem teljesen kivonják. Így e folyamatot követően a zöldségekben jelen lévő víz mennyiségének jelentéktelennek kell lennie.

Az 1976. június 15-i Riemer ítélet (120/75, [EU:C:1976:90](#)) analógiájára a Bíróság megállapítja, hogy ahhoz, hogy a fokhagymafejeket a 0712 vámtarifaszám alá lehessen besorolni, a fokhagyma szárítására irányuló eljárásnak olyan lényeges és

²⁴ Az 1810/2004 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

visszafordíthatatlan változásokat kell okoznia, amelyek után az áru már nem nyeri vissza természetes állapotát.

Ennélfogva a vízkivonásnak lényegesen módosítania kell az áru objektív jellemzőit és tulajdonságait oly módon, hogy e módosítás a friss vagy hűtött zöldségeket magában foglaló 0703 vámtarifaszámtól eltérő vámtarifaszám alá történő besorolást eredményezzen.

Továbbá az a tény, hogy a részlegesen szárított fokhagymát hűtve importálják, jelzi, hogy az áru víztartalmát a szárítás során nem vonták ki teljesen vagy majdnem teljesen, mivel a dehidráció olyan tartósítási eljárás, amely lehetővé teszi, hogy a dehidrált árut a későbbiekben nem kell 0 °C alatti hőmérsékleten tárolni.

Kétségtelen, hogy a hosszú tartósítási időtartam valóban a fokhagyma dehidráltságának mértékére vonatkozó kiegészítő jel lehet arra nézve, hogy szárított zöldségként a 0712 vámtarifaszám alá kell besorolni, ellentétben a friss vagy hűtött fokhagymával. A Bíróság mindazonáltal megállapítja, hogy a KN 0703 és 0712 vámtarifaszámok egyáltalán nem utalnak a tartósításra mint besorolási kritériumra, amiből azt a következtetést kell levonni, hogy maga a tartósítás időtartama nem befolyásolja ezen áru tarifális besorolását.

Ebből következik, hogy az olyan fokhagymát, amely intenzív szárításon esett át olyan speciális eljárás keretében, amelynek eredményeképp az áru víztartalmát teljesen vagy majdnem teljesen kivonták, a KN 0712 90 90 vámtarifaszáma alá, a friss fokhagyma jellemzőit és tulajdonságait megőrző, részlegesen szárított fokhagymát azonban a KN 0703 20 00 vámtarifaszáma alá kell besorolni.

2017. április 26-i Stryker EMEA Supply Chain Services ítélet (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Vámtarifaszámok – Az áruk besorolása – Törések kezelése vagy protézisek rögzítése céljából az emberi testbe való behelyezésre szánt, implantálható csavarok – Kombinált Nomenklátúra – 9021 vámtarifaszám – 1212/2014/EU végrehajtási rendelet – Érvényesség”

A holland vámhatóság három KTF-et adott ki a Stryker részére három olyan implantálható csavarmodellre vonatkozóan, amelyeket csonttörések kezelése vagy protézisek elhelyezése céljából az emberi testbe való behelyezésre szántak. E csavarok egyaránt rendelkeztek általános és sajátos jellemzőkkel. E jellemzőkre tekintettel a vámhatóság az általa kibocsátott KTF-ek alapján a KN²⁵ 9021 90 90 vámtarifaszám alá sorolta be az orvosi implantálható csavarok e három típusát.

Az 1212/2014 végrehajtási rendelet közzétételét követően az említett hatóság visszavonta e tarifális felvilágosításokat. E visszavonást azzal indokolta, hogy e rendelet

²⁵ Az 1101/2014 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

értelmében „a sebészeti felhasználásra szánt csavarokat azok objektív tulajdonságai és jellemzői miatt általánosan használható részekként kell besorolni”.

A vámhatósághoz benyújtott eredménytelen jogorvoslatot követően a Stryker keresetet terjesztett elő a kérdést előterjesztő bírósághoz a visszavonásról szóló határozattal szemben.

Keresetének alátámasztása érdekében a Stryker lényegében úgy vélte, hogy az implantálható csavarok objektív jellemzői és tulajdonságai miatt, beleértve a szorosan azokhoz tartozó rendeltetést is, nem lehet szó a KN 7318 vámtarifaszám szerinti „hagyományos” csavarról. Ezenfelül a Stryker szerint az 1212/2014 végrehajtási rendelet nem érvényes, mivel – a Bíróság ítélkezési gyakorlatával ellentétes módon – az abban szereplő besorolás kizárólag az érintett orvosi implantálható csavarok külső jellemzőit veszi alapul, a szorosan e csavarokhoz tartozó rendeltetés figyelembevételével nélkül.

A kérdést előterjesztő bíróság annak megállapításával, hogy az alapeljárásban szereplő implantálható csavarok valószínűleg a KN 9021 vámtarifaszám alá sorolandók be az objektív tulajdonságaik és jellemzőik alapján, ideértve a szorosan hozzájuk tartozó rendeltetést is, azt kérdezte a Bíróságtól, hogy a KN 9021 vámtarifaszáma alá sorolhatók be az alapeljárásban szereplőkhöz hasonló olyan orvosi implantálható csavarok, amelyeket kizárólag a törések kezelése vagy protézisek rögzítése céljából az emberi testbe való beültetésre szántak.

A Bíróság a HR 90. árucsoportra és 9021 vámtarifaszámra vonatkozó magyarázó megjegyzése szövegének, valamint a KN 9021 39 90 vámtarifaalszámhoz fűzött magyarázó megjegyzésnek az elemzése alapján először is kifejti, hogy a KN 9021 vámtarifaszám alá sorolandók azok a termékek, amelyeket a gondos kivitel és a nagy pontosság jellemez, és amelyeket azzal a céllal ültetnek be a szervezetbe, hogy mozdíthatatlanná tegyék a megsérült testrészeket, vagy illesszék, rögzítsék a töréseket, ami következképpen megkülönbözteti ezeket a termékeket a hagyományos termékektől.

Másodszor a Bíróság az ítélkezési gyakorlatára hivatkozik, amely szerint az egyszerű vagy hagyományos termékek különösen olyan szempontok alapján különböztethetők meg az orvosi célú eszközöktől, mint az érintett termék gyártási módszere vagy az említett termék különleges felhasználása.

Ezen ítélkezési gyakorlat alapján a Bíróság elemzi a termék gyártási módszerét és funkcióját, és arra a következtetésre jut, hogy az alapeljárásban szereplőhöz hasonló termékeket megkülönbözteti a hagyományos termékektől a gondos kivitelezésük és a nagy pontosságuk, figyelembe véve a gyártási módszert, valamint a különleges felhasználásukat. Az alapeljárásban szóban forgó orvosi implantálható csavarok objektív jellemzőiből és tulajdonságaiból az következik, hogy az ilyen termékek a KN 9021 vámtarifaszám alá tartoznak.

Következésképpen a Bíróság megállapítja, hogy a KN 9021 vámtarifaszáma alá tartoznak az alapeljárásban szereplőhöz hasonló orvosi implantálható csavarok, amennyiben e termékek olyan jellemzőkkel rendelkeznek, amelyek – a gondos kivitelük és nagy pontosságuk, valamint a gyártási módszerük és különleges felhasználásuk alapján – megkülönböztetik azokat a hagyományos termékektől.

2019. március 13-i B. S. (Maláta a sör összetételében) ítélet (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

„Előzetes döntéshozatal – Adózás – Az alkohol és az alkoholtartalmú italok jövedéki adója – 92/83/EGK irányelv – 2. cikk – A »sör« fogalma – Több glükózt, mint malátát tartalmazó keverékből nyert sörléből készített ital – Kombinált Nomenklátúra – 2203 vámtarifaszám (malátából készült sör) vagy 2206 vámtarifaszám (más erjesztett ital)”

B. S. olyan alkoholos italt állított elő, amely álláspontja szerint sör és nem alkoholtartalmú italok keverékének minősül. A termék előállításához használt közbenső termék alapját képező sörlé előállításához felhasznált legfőbb komponens a glükózsirup, és nem a maláta volt.

A termék előállítása során B. S. minden hónapban benyújtotta az illetékes vámhivatalhoz a jövedékiadó-bevallást, az általa gyártott italt a KN 2203 vámtarifaszáma alá tartozó „sör” és nem alkoholos italok keverékének minősítve, a sörrre vonatkozó jövedékiadó-mértéket alkalmazva.

Az illetékes vámhivatal vezetője vitatta e bevallásokat azon okból, hogy a gyártott italt más, a sörtől eltérő erjesztett ital és alkoholmentes ital alapú italként a KN 2206 vámtarifaszáma alá kellett volna sorolni, és arra magasabb mértékű jövedéki adót kellett volna alkalmazni. A vámhivatal vezetője ezt azzal indokolta, hogy a köztes termék gyártásához felhasznált elsődleges összetevő a glükózsirup és nem a maláta volt, illetve az, hogy e terméket tehát nem lehetett volna a 2203 KN-kód alá sorolni, amely a „malátából készült sörrre” vonatkozik.

A vámhivatal vezetőjének e határozatait a vámkamara igazgatójának több határozata is helyben hagyta. Ezenfelül a B. S. által az e határozatokkal szemben benyújtott kereseteket is elutasították a lengyel közigazgatási bíróságok. E jogvita keretében a felperest büntetőjogilag elítélték amiatt, hogy megtevesztette a lengyel adóhatóságot az általa előállított ital jellegét illetően, ami az általa fizetendő jövedéki adó csökkentéséhez vezetett. B. S. fellebbezést nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz.

Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánta megtudni a Bíróságtól, hogy úgy kell-e értelmezni a 92/83 irányelv²⁶ 2. cikkét, hogy valamely olyan

²⁶ A 92/83 irányelv 2. cikke nemcsak minden, a 2203 KN-kód alá tartozó terméket sorol a „sör” minősítés alá, hanem minden, a sörrnek a 2206 KN-kód alá tartozó, nem alkoholtartalmú italokkal való keverékét tartalmazó terméket is, feltéve hogy a termék mindkét esetben 0,5 térfogatszázalékot meghaladó tényleges alkoholtartalommal rendelkezik.

köztes terméket, amelyet arra szánnak, hogy azt nem alkoholos italokkal keverjék össze, és amelyet kevesebb malátázott összetevőt, mint nem malátázott összetevőt tartalmazó sörleából nyernek, és amelyhez az erjedési folyamatot megelőzően glükózsirupot adtak hozzá, a KN²⁷ 2203 vámtarifaszáma alá tartozó „malátából készült sörnek” lehet-e minősíteni.

Annak megállapításával, hogy a szóban forgó végtermék olyan keverék, amely nem sorolható be a KN 2203 vámtarifaszám alá, a Bíróság megállapítja, hogy az említett termék csak akkor minősíthető „sörnek”, és csak akkor tartozhat e 2. cikk hatálya alá, ha az alkoholtartalmú köztes termék, amely arra szolgál, hogy azt nem alkoholtartalmú italokkal keverjék össze a végtermék elkészítése céljából, maga is a KN 2203 vámtarifaszáma értelmében vett, „malátából készült sörnek” minősíthető, tekintettel arra, hogy láthatóan nem vitatott az, hogy az említett végtermék alkoholtartalma 0,5 térfogatszázaléknál magasabb.

Először is annak meghatározása érdekében, hogy egy alkoholtartalmú termék, amelyet elsősorban glükózsirupból és alacsony malátatartalmú sörle erjesztése által állítanak elő, minősülhet-e a 2203 KN-kód értelmében vett „malátából készült sörnek”, a Bíróság megállapítja, hogy a KN nem határozza meg a sör előállítására szánt cefrében a malátatartalmú összetevők minimális százalékos arányát. Nyilvánvaló, hogy a 2203 KN-kód a „malátából készült sörökre” vonatkozik, ami azt feltételezi, hogy az e kód alá tartozó sör nem gyártható úgy, hogy a maláta nem része összetételének. Mindazonáltal a „malátából készült sörök” pusztán megfogalmazásból nem vonható le az a következtetés, hogy a sörle tekintetében egy minimális malátatartalmat követelnek meg.

Másodszor, ami a sörle összetételében lévő glükózsirupot illeti, a Bíróság megállapítja, hogy e szirup jelenlétét a KN nem tiltja, és hogy ezenkívül a HR említett vámtarifaszámra vonatkozó magyarázó megjegyzése kifejezetten elismeri annak lehetőségét, hogy az erjedés alatt álló sörlehez aromaanyagokat hozzáadjanak.

Ebből az következik, hogy az a termék, amelyet alacsony malátatartalommal és az alkoholos erjedést megelőzően glükóz hozzáadásával állítanak elő, pusztán ezen okok miatt nem tartozik a KN 2203 vámtarifaszáma alá sorolt „malátából készült sör” fogalmába. Mindazonáltal az ilyen termék csak azzal a feltétellel tartozhat e vámtarifaszám alá, ha objektív jellemzői és tulajdonságai megfelelnek a sör objektív jellemzőinek és tulajdonságainak. E tekintetben különösen az érintett termék érzékszervi jellemzőit kell figyelembe venni.

Ebben az összefüggésben a Bíróság szerint, ha az alkoholtartalmú köztes terméknek az organoleptikus tulajdonságai nem felelnek meg a sör ilyen tulajdonságainak, különösen abban az esetben, ha ez a köztes termék vizuálisan nem hasonlít a sörre, vagy nem rendelkezik sajátos ízzel, az említett termék nem minősíthető a KN 2203 vámtarifaszáma alá tartozó, „malátából készült sörnek”.

²⁷ A 2587/91 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

2.2. A termék rendeltetése

2011. április 14-i British Sky Broadcasting Group és Pace ítélet (C-288/09 és C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nómenklatúra – A digitális televíziós adás műholdon keresztül történő vételére és dekódolására alkalmas olyan készülék, amely felvételi funkcióval rendelkezik – Közösségi Vámkódex – A 12. cikk (5) bekezdése a) pontjának i. alpontja, valamint (6) bekezdése – A kötelező érvényű tarifális felvilágosítás időbeli érvényessége”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló előzetes döntéshozatal iránti kérelmek többek között a KN²⁸ 8521 90 00 és 8528 71 13 vámtarifaalszám értelmezésére vonatkoznak. A kérdést előterjesztő bíróság többek között az elemzett ügyekben előterjesztett első kérdéseivel azt kérdezte, hogy a KN-t úgy kell-e értelmezni, hogy a kommunikációs funkcióval és merevlemezzel rendelkező olyan „set-top boxokat” a KN 2008. május 7-én közzétett magyarázó megjegyzései ellenére – amelyekből az következik, hogy az említett „set-top boxok” a 8521 90 00 vámtarifaalszám alá tartoznak – a 8528 71 13 vámtarifaalszám alá kell besorolni.

Először is a Bíróság megállapítja, hogy a KN magyarázó megjegyzései ténylegesen kimondják, hogy azok a „set-top boxok”, amelyek felvevő vagy lejátszó funkcióval rendelkező szerkezetet tartalmaznak (például egy merevlemez), nem tartoznak a 8528 71 13 vámtarifaalszám alá, és azokat a 8521 90 00 vámtarifaalszám alá kell besorolni. Azonban a HR alapügy tényállásának időpontjában hatályban lévő magyarázó megjegyzései meghatározzák, hogy televíziós adás vételére alkalmas készülékek, amelyek akár felvevőkészüléket is magukban foglalnak, nem tartoznak a 8521 vámtarifaszám alá, és azokat a 8528 vámtarifaszám alá kell besorolni.

Ebben az összefüggésben a Bíróság kifejti, hogy a 8521 90 00 és a 8528 71 13 vámtarifaalszámok meghatározásából kitűnik, hogy az e két vámtarifaalszám alá tartozó áruk egyszerre fogadhatnak televíziós jeleket, és rögzíthetik azokat. A két vámtarifaalszám közötti különbség abban áll, hogy az említett funkciók fő- vagy kiegészítő tulajdonságáról van-e szó. A 8521 90 00 vámtarifaalszám azokat a felvevőkészülékeket foglalja magában, amelyeknek kiegészítésként van egy televíziós adás vételére alkalmas funkciójuk, míg a 8528 71 13 vámtarifaalszám alá azok a televíziós adás vételére alkalmas készülékek tartoznak, amelyeknek kiegészítésként van felvevő funkciójuk.

A KN XVI. áruosztályának 3. megjegyzése szerint, amely alá a szóban forgó vámtarifaalszámok is tartoznak, „az összetett gépet, a két vagy több különböző gépből összeszerelt gépet, amely az összeszerelés következtében egy egészet képez, és azt a gépet, amely felépítése szerint két vagy több különböző, egymást felváltó vagy kiegészítő

²⁸ A 2587/91 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

tevékenység kifejtésére tervezett, úgy kell besorolni, mintha kizárólag abból a gépből állna, amely a fő művelet (célművelet) elvégzésére szolgál.” Az alapügyben szóban forgó készülék tagadhatatlanul rendelkezik a televíziós jelek rögzítésére és vételére irányuló két funkcióval. Az tehát a KN XVI. áruosztályának 3. megjegyzése értelmében vett, két vagy több különböző, egymást felváltó vagy kiegészítő tevékenység kifejtésére tervezett gépnek minősül.

Így a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy e kettő, a felvételének vagy a televíziós jelek vételének a funkciója közül melyik a fő és melyik a kiegészítő jellegű.

Ebben a tekintetben a Bíróság arra emlékeztet, hogy az áru rendeltetése a megfelelő vámtarifaszám alá történő besorolás objektív szempontját képezheti, amennyiben az szorosan az adott áruhoz tartozik, amely kötődésnek az áru objektív jellemzői és tulajdonságai alapján megállapíthatónak kell lennie. Különösen figyelembe kell venni, hogy a fogyasztó szemében mi minősül fő vagy kiegészítő funkciónak.

Ezen megfontolások alapján a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a jelen ügyben szereplő készülék elsősorban televíziós jelek vételére szolgál, és ez a funkció a készülékhez szorosan kapcsolódik. Ez tehát a készülék fő funkciójának minősül, míg a felvétel funkciója csak másodlagos.

Következésképpen az alapügyben szereplőhöz hasonló készülékek a KN magyarázó megjegyzései ellenére a 8528 71 13 vámtarifaszám alá tartoznak.

Ebből következik, hogy mivel a KN magyarázó megjegyzései ebben a kérdésben ellentétesek a KN-nel, azokat figyelmen kívül kell hagyni.

2012. november 22-i Digitalnet és társai ítélet (C-320/11, C-330/11, C-382/11 és C-383/11, [EU:C:2012:745](#))

„Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklatúra – Televíziós jelek vételére alkalmas, az internetre történő csatlakozást lehetővé tévő beépített modemmel rendelkező és interaktív információcserét biztosító készülék”

Három olyan társaság, amelynek fő tevékenysége a digitális televíziózáshoz és az internethez való hozzáférés biztosítása, különböző kereskedelmi megnevezésekkel azonos, kommunikációs funkcióval rendelkező set-top boxokat (a továbbiakban: set-top boxok) importált Bulgáriába. A set-top boxokat 8528 71 13 vámtarifaszám alá tartozóként, vámmentesként jelentették be.

A vámhatóságok ellenőrzést végeztek, és úgy ítélték meg, hogy a set-top boxok nem rendelkeztek beépített modemmel, és azokat a 8528 71 19 vámtarifaszám alá kellett volna besorolni. Következésképpen a vámhatóságok közigazgatási aktusokat hoztak, amelyekben kötelezték a három társaságot a vámok megfizetésére.

A kérdést előterjesztő bíróság előtt az érintett társaságok négy külön eljárás keretében vitatták e közigazgatási aktusok érvényességét, amelyek közül kettő ugyanazon társaságot érinti.

A kérdést előterjesztő bíróság ezt követően azt kérdezte a Bíróságtól, hogy mely áruk sorolhatók be a KN²⁹ 8528 71 13 vámtarifaalszáma alá, és mi tartozik az „internetcsatlakozásra alkalmas” és a „modem” fogalmába e vámtarifaalszám és a 2008. május 7-i magyarázó megjegyzések értelmében. Arra is kereste a választ, hogy az alkalmazott modem típusa releváns-e a vámtarifa-besorolás szempontjából, vagy elegendő az, hogy a modem lehetővé teszi az internethez való csatlakozást.

Mindenekelőtt a Bíróság emlékeztet arra, hogy ahhoz, hogy a KN 8528 71 13 vámtarifaalszáma alá lehessen sorolni, egy készüléknek egyrészt alkalmasnak kell lennie televíziós jelek vételére, másrészt az interaktív információcserét biztosító internetcsatlakozásra alkalmas beépített modemmel kell rendelkeznie. Következésképpen minden olyan készüléket, amely nem rendelkezik az egyik vagy a másik jellemzővel, a KN értelmezésére vonatkozó 3. c) általános szabály értelmében a KN 8528 71 19 vámtarifaalszáma alá kell besorolni.

Ugyanis az áru rendeltetése a megfelelő vámtarifaszám alá történő besorolás objektív szempontját képezheti, amennyiben az szorosan az adott áruhoz tartozik, amely kötődésnek az áru objektív jellemzői és tulajdonságai alapján megállapíthatónak kell lennie.

Tekintettel arra, hogy a KN nem határozza meg sem a „modem”, sem az „internethozzáférés” fogalmát, a Bíróság az alapeljárásokban szóban forgó behozatalok időpontjában hatályos 2008. május 7-i magyarázó megjegyzések pontosításokat tartalmaznak a tekintetben, hogy milyen típusú készülékek tekinthetők modemnek a 8528 71 13 vámtarifaalszám értelmében, illetve a tekintetben, hogy milyen jellemzőkkel kell rendelkezniük e készülékeknek ahhoz, hogy az internetcsatlakozást és az interaktív információcserét lehetővé tévő készülékeknek minősüljenek.

Hivatkozva az említett magyarázó megjegyzésekben szereplő, a modemnek a 8528 71 13 vámtarifaalszám értelmében vett meghatározására, tekintettel azok általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentésére és a WTO vizsgálóbizottsága jelentésének meghatározására, a Bíróság megállapítja, hogy a 8528 71 13 vámtarifaalszámra vonatkozó, 2008. május 7-i magyarázó megjegyzések leszűkítették e fogalom jelentését azzal, hogy műszaki megfontolások alapján kizárják a „modem” fogalmából a modemhez hasonló funkcióval rendelkező készülékeket, miközben kizárólag az internetcsatlakozásra való alkalmasság a releváns a besorolás tekintetében. E megjegyzések tehát e szempontból ellentétesek a KN-nel, és azokat figyelmen kívül kell hagyni.

²⁹ Az 1214/2007, az 1031/2008 és a 948/2009 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Ilyen körülmények között a Bíróság megállapítja, hogy a KN 8528 71 13 vámtarifaalszáma értelmében az „internetcsatlakozásra alkalmas modem” olyan készülék, amely alkalmas az internetcsatlakozásra, interaktivitásra, illetve kétirányú információcserére. A besorolás tekintetében kizárólag az internetcsatlakozásra való alkalmasság a releváns, nem pedig az e célból alkalmazott technika. Továbbá ahhoz, hogy a KN 8528 71 13 vámtarifaalszáma alá lehessen besorolni, a készüléknek kizárólag a beépített modem segítségével önmagában – bármely más készülék vagy szerkezet nélkül – képesnek kell lennie az internetcsatlakozásra.

A bíróság azt is meg kívánta tudni, hogy az említett készülékek által ellátott két funkció, nevezetesen a televíziós jelek vétele vagy az internet-hozzáférést lehetővé tevő modem jelenléte közül melyik tekinthető fő funkciónak.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy annak meghatározása céljából, hogy valamely készüléket be lehet-e sorolni a KN 8528 71 13 vámtarifaalszáma alá, nem szükséges megvizsgálni, hogy a televíziós jelek vétele-e a fő funkció, az internetcsatlakozási funkció pedig a másodlagos, vagy éppen fordítva, mivel e két funkcióval egyszerre kell rendelkeznie a készüléknek, és e funkciók egyikének hiányában a készülékek nem a KN 8528 71 13 vámtarifaalszáma, hanem a KN 3. c) általános értelmezési szabálya alapján a 8528 71 19 vámtarifaalszám alá tartoznak.

Ezenfelül a kérdéseket előterjesztő bíróság lényegében azt kívánta megtudni, hogy a Vámkódex 78. cikkének (2) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy megengedett, hogy az okmányok alapján a vámhatóságok anélkül ellenőrizzék utólagosan az árut, majd ezt követően anélkül változtassák meg tarifális besorolásukat, hogy azokat közvetlenül meg kellene vizsgálniuk.

Mivel a vámáru-nyilatkozatok utólagos vizsgálata anélkül is elvégezhető, hogy a vámhatóságoknak közvetlenül meg kellene vizsgálniuk az árut, a Bíróság igenlő választ ad.

2016. szeptember 22-i Kawasaki Motors Europe ítélet (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

„Előzetes döntéshozatal – Az érvényesség vizsgálata – 1051/2009/EK rendelet – Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklátúra – 8701 vámtarifaszám – Vontatók – 8701 90 11–8701 90 39 vámtarifaalszámok – Mezőgazdasági vontató (az egytengelyes kerti traktor kivételével) és kerekes erdei vontató – Vontatóként történő felhasználásra tervezett, könnyű, négykerekű terepjáró járművek”

Ebben az ügyben a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság, Hollandia) a terepjáró járműveket motorteljesítményük alapján osztályozó 1051/2009 rendelet érvényességével kapcsolatban fordult a Bírósághoz.

2010-ben a Kawasaki Motors Europe (KME) három terepjáró járműnek a motorteljesítményük alapján a KN 8701 90 11, 8701 90 20 és 8701 90 25 vámtarifaalszám

alá történő besorolását kérte. A vámhatóságok azonban e járműveket a 8701 90 90 vámtarifaalszám alá sorolták be. A KME a sikertelen panaszt követően keresetet indított az e tarifális felvilágosításokat tartalmazó határozatok ellen, amely kereset tárgyában a fellebbezés szakaszában a kérdést előterjesztő bíróság járt el. Határozatában hivatkozott egy korábbi, 1992-es ügyre, amelyben a hasonló járműveket először helytelenül sorolták be, mielőtt helyesen sorolták volna be őket a mezőgazdasági vontatók kategóriájába.

A 2006. április 27-i Kawasaki Motors Europe ítéletben (C-15/05, [EU:C:2006:259](#)) a Bíróság megállapította a 2518/98 rendelet érvénytelenségét. Ezen ítélet alapján 2009. január 12-én az adóhatóság ellenőre új KTF-eket bocsátott ki, és az érintett járműveket a motorteljesítményüktől függően a KN 8701 90 11, illetőleg a KN 8701 90 20 vámtarifaalszám alá sorolta be. Ezek a felvilágosítások azonban a 1051/2009 rendelet hatálybalépése miatt érvényüket veszítették.

Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróságnak, megállapítva, hogy az 1051/2009 rendelet analógia útján alkalmazandó az alapügyben szóban forgó járművekre, kétségei merültek fel e rendelet érvényességét illetően, amennyiben abból az következik, hogy ezeket a járműveket a KN 8701 90 90 vámtarifaalszám alá kell besorolni, mivel azok nem rendelkeznek géphajtó csonkkal, hidraulikus emelőszerkezettel vagy csörlővel.

Ugyanis az olyan új, négykerekű gépjárműveket, amelyeket egyetlen üléssel, a motorkerékpároknál használatos kormányval irányítható, Ackerman-elven működő kormányrendszerrel és vonószerkezettel szereltek fel, valamint műszaki jellemzői alkalmassá teszik arra, hogy a saját súlyuknak legalább a kétszeresét tolják, a KN 8701 90 vámtarifaalszáma alá kell besorolni, az említett járműveknek a nyolcjegyű vámtarifaalszámok alá történő besorolását pedig a motorteljesítményük határozza meg. E tekintetben csak a KN 8701 90 11–8701 90 39 nyolcjegyű vámtarifaalszámok jönnek szóba, amelyek az új mezőgazdasági vontatókra és erdei vontatókra vonatkoznak.

A KN 1. általános értelmezési szabályának megfelelően jogi szempontból a besorolást a vámtarifaszámokban szereplő árumegnevezések és az azokhoz kapcsolódó, az áruosztályokhoz, illetve az árucsoportokhoz tartozó megjegyzések alapján, ezenkívül – ha az adott vámtarifaszám vagy megjegyzés eltérően nem rendelkezik – a többi általános értelmezési szabály alapján kell meghatározni. A 6. általános szabály úgy rendelkezik, hogy jogi szempontból a vámtarifaszámok alszámai alá történő árubesorolást a vámtarifaalszámok szövegében foglalt árumegnevezések, az azokhoz kapcsolódó esetleges alszámos megjegyzések, valamint a többi általános szabály megfelelő alkalmazásával kell meghatározni. Ezenkívül a 3. a) általános szabályból kitűnik, hogy ha az árut első látásra két vámtarifaszám alá lehetne besorolni, azt a vámtarifaszámot, amely az árut legpontosabban határozza meg, előnyben kell részesíteni azokkal a vámtarifaszámokkal szemben, amelyek általánosabb meghatározást tartalmaznak. Az áru rendeltetése a besorolás objektív szempontját képezheti, amennyiben az szorosan az adott áruhoz tartozik, amely kötődésnek az áru objektív jellemzői és tulajdonságai alapján megállapíthatónak kell lennie.

Ebben az összefüggésben nincs jelentősége annak, hogy a nyilvánvalóan mezőgazdasági vagy erdei rendeltetésű vontatók szabadidős célokra is felhasználhatók. Mivel ugyanis az áru objektív tulajdonságait a vámkezeléskor ellenőrizni lehet, az a körülmény, hogy a termék más felhasználása is elképzelhető, nem zárja ki jogi minősítését. A tarifális besoroláshoz nem szükséges, hogy e termék csak és kizárólag az említett objektív jellemzőnek megfelelő használatra szánják. Elegendő, ha ez a felhasználás képezi az alapvető rendeltetést.

Ezen ítélkezési gyakorlat alapján a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a vontatók mezőgazdasági vagy erdei rendeltetése azok kialakításából és azon szerelvények vagy felszerelések meglétéből is következhet, amelyek alapján azokat mezőgazdasági vagy kertészeti használatra szánták, ezt a rendeltetést azonban nem kell eleve összekapcsolni bizonyos kimerítően felsorolt szerelvények vagy felszerelések meglétével. Az 1051/2009 rendelet mellékletének 2. pontjában meghatározotthoz hasonló haszongépjárműveket tehát a 8701 90 vámtarifaalszám szerinti „vontatónak” kell minősíteni, amely vámtarifaszám kizárólag haszongépjárművekre vonatkozik. A fő megkülönböztetés a mezőgazdasági, erdészeti vagy egyéb rendeltetésükön alapul.

2020. március 26-i Pfizer Consumer Healthcare ítélet (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Kombinált Nómenklatúra – Tarifális besorolás – 3005 és 3824 vámtarifaszámok – Önmelegedő fájdalomcsillapító tapasz és öv – (EU) 2016/1140 végrehajtási rendelet – Érvénytelenség”

A Pfizer a bejelentett ThermaCare védjeggyel jelölt, egyszer használatos árukat importált. Ezeket a termékeket hőterápiás kezelés céljára mutatják be és hozzák kereskedelmi forgalomba, annak érdekében, hogy jótékony hatással bírjanak, mint például fájdalomcsillapítás, a merevség csökkentése és a sérült szövetek gyógyulásának felgyorsítása.

E termékek különböző országok általi eltérő besorolása miatt a francia vámhatóságok 2015-ben arra kérték a Bizottságot, hogy vizsgálja meg a ThermaCare termékek besorolását, amely e kérdést az Uniós Vámkódexbizottság elé terjesztette, ami a 2016/1140 végrehajtási rendelet Bizottság általi elfogadásához vezetett, amely a ThermaCare termékeket a KN³⁰ 3824 vámtarifaszáma alá sorolta be.

Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy a 2016/1140 végrehajtási rendelet érvényességével kapcsolatban kérdést terjeszt a Bíróság elé.

³⁰ A 952/2013 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

A Bíróság mindenekelőtt megállapítja, hogy a Pfizer által importált áruk azonosak a 2016/1140 végrehajtási rendeletben szereplő két termékkel, vagy legalábbis kellőképpen hasonlóak azokhoz, és ezért e rendelet alkalmazandó.

Ebben a tekintetben a Bíróság arra emlékeztet, hogy az Európai Parlament és az Európai Unió Tanácsa széles mérlegelési jogkört ruházott a tagállamok vámszakértőivel együttesen eljáró Bizottságra, hogy pontosítsa az adott áruk besorolása során figyelembe vehető vámtarifaszámok tartalmát. Ugyanakkor a Vámkódex 57. cikkének (4) bekezdése szerinti intézkedések elfogadására irányuló hatásköre alapján a Bizottság nem jogosult arra, hogy módosítsa a vámtarifaszámok tartalmát, sem pedig annak hatályát.

A jelen ügyben, amint az a 2016/1140 végrehajtási rendelet mellékletében szereplő táblázat 1. oszlopának szövegéből következik, az e rendeletben említett termékek fájdalomenyhítő tapasz vagy önmelő öv formájában jelennek meg. Ezek a tapaszok olyan ragadós anyagból állnak, amely lehetővé teszi a bőrön történő rögzítést, míg ezen övek nem ragadós anyagból készültek, és öntapadó szalag segítségével kell azokat rögzíteni. E termékek a test formáját követő puha, szintetikus anyagból készültek, és meghatározott számú vassporral, faszénnel, sóval és vízzel töltött korongot tartalmaznak, amelyek a levegővel érintkezve exoterm reakció keretében hőt termelnek.

A KN 3824 vámtarifaszám értelmében az e vámtarifaszám alá tartozó termékek „máshol nem említett” termékek. Így a Bíróság szerint meg kell vizsgálni, hogy a 2016/1140 végrehajtási rendelet által érintett termékeknek a KN 3824 90 96 vámtarifaalszám, és nem a 3005 vámtarifaszám alá történő besorolásával a Bizottság módosította-e ezen vámtarifaszámok tartalmát vagy hatályát.

Ami először is a KN 3005 vámtarifaszámában szereplő, a kiskereskedelem számára szokásos formára vagy kiserelésre vonatkozó kritériumot illeti, a Bíróság megállapítja, hogy kétségtelen, hogy a 2016/1140 végrehajtási rendelet mellékletében szereplő táblázat 1. oszlopában semmilyen részlet nem szerepel az e végrehajtási rendeletben szereplő termékek csomagolását illetően. Mindazonáltal nem vitatott, hogy e termékek a kiskereskedelem számára szokásos formákban vagy kiserelésben állnak rendelkezésre, amit egyébként e végrehajtási rendelet keletkezése is megerősít.

Másodszor a Bíróság megjegyzi, hogy a KN 3005 vámtarifaszám értelmében vett „gyógykezelési cél” fogalmát sem a KN, sem a magyarázó megjegyzései nem határozzák meg. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint azon kifejezések jelentését és terjedelmét, amelyekre az uniós jog nem ad meghatározást, az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentés szerint kell meghatározni. Ezenkívül annak megállapítása érdekében, hogy valamely terméket gyógykezelési célra szántak-e, az ügy valamennyi releváns körülményét figyelembe kell venni. A jelen ügyben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a kifejezetten betegségek vagy sérülések megelőzésére, felderítésére vagy kezelésére szánt áru a KN 3005 vámtarifaszáma értelmében vett „gyógykezelési célra” irányul.

Egyébiránt az a tény, hogy e termékeket a 93/42 irányelv értelmében „aktív orvostechikai eszközökként” sorolták be, e tekintetben további bizonyítéknak minősül.

Harmadszor a Bíróság megvizsgálja, hogy az érintett termékek a „[v]att[ához], géz[hez], kötés[hez]” „hasonló cikkeknek” tekinthetők-e a KN 3005 vámtarifaszáma alapján. A Bíróság szerint annak ténye, hogy ezen árukat bizonyos esetekben nem szabad alkalmazni, nem teszi lehetővé azon következtetés megkérdőjelezését, hogy a fájdalom és a sérülések kezelésére irányulnak. Következésképpen a 2016/1140 végrehajtási rendeletben szereplő termékek a KN 3005 vámtarifaszám alá tartoznak, és ennélfogva nem tartozhatnak a KN 3824 vámtarifaszám alá.

Ebből következik, hogy a Bizottság azáltal, hogy az említett termékeket a KN 3824 90 96 vámtarifaalszám, nem pedig a 3005 vámtarifaszám alá sorolta, módosította e vámtarifaszámok tartalmát, és túllépte a Vámkódex 57. cikkének (4) bekezdésében ráruházott hatásköröket.

Következésképpen a 2016/1140 végrehajtási rendelet érvénytelen.

2.3. A termék felhasználása

2000. október 19-i Peacock ítélet (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

„Közös vámtarifa – Vámtarifaszámok – A hálózati kártyák tarifális besorolása – A Kombinált Nomenklatúra szerinti besorolás”

Ebben az ítéletben a Bíróság egy olyan előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre válaszol, amely a személyi számítógépekhez szánt, e számítógépek számára információk vagy adatok más számítógépekkel való cseréjét lehetővé tevő hálózati kártyák tarifális besorolására vonatkozik.

A kérdést előterjesztő bíróság ebben az ügyben ugyanis lényegében a hálózati kártyák besorolása tekintetében kérte a KN³¹ helyes vámtarifaszámának tisztázását. Ez a kérdés hálózati kártyák 1990 júliusa és 1995 májusa közötti Unióba való behozatala során megfizetett vámok visszatérítése iránti kérelemmel kapcsolatos jogvita keretében merült fel.

Az alapeljárás tárgyát képező hálózati kártyákat 1993-ig a KN 8473 30 vámtarifaalszám alatt „más a 8471 alcsoportba tartozó gép elektronikus alkatrésze” bocsátották szabad forgalomba és jelentették be. 1994-től az árukat a KN 8473 30 10 vámtarifaalszáma alá kellett besorolni. Következésképpen a hálózati kártyákra 1994-ig 4%-os, 1995-ben pedig 3,8%-os vámot vetettek ki.

³¹ A 2886/89, 2472/90, 2587/91, 2505/92, 2551/93 és 3115/94 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Először is a Bíróság megállapítja, hogy a KN értelmezésére vonatkozó általános szabályok előírják, hogy az áruk besorolását a vámtarifaszámok megnevezései és az azokhoz kapcsolódó, az áruosztályokhoz, illetve az árucsoportokhoz tartozó megjegyzések alapján kell meghatározni. Ezenfelül az áruk tarifális besorolásának meghatározó kritériuma az áruk jellemzői és tulajdonságai.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy a KN 84. árucsoportjához tartozó 5. megjegyzés B. pontját, amely többek között előírja, hogy azok a gépek, amelyek automatikus adatfeldolgozó gépet foglalnak magukba, vagy azzal összekapcsolva működnek, és egy önálló feladatot látnak el, nem tartoznak az „automatikus adatfeldolgozó gépek és egységeik” 8471 vámtarifaszám alá, úgy kell értelmezni, hogy az nem zárja ki az automatikus adatfeldolgozó gépekbe való beszerelésre szánt hálózati kártyák e vámtarifaszám alá történő besorolását.

Ugyanis a hálózati kártyák bármely olyan eszközhöz hasonlíthatók, amely segítségével valamely automatikus adatkezelő rendszer adatokat fogad vagy ad le, mivel nem látnak el olyan feladatot, amelynek ellátására egy ilyen gép nélkül képesek lennének. Ilyen körülmények között a hálózati kártyák semmiképpen sem tekinthetők „önálló feladatot” ellátó eszközöknek.

Végül a Bíróság hozzáteszi, hogy a hálózati kártyákat automatikus adatfeldolgozó gépek „egységeiként” a KN 8471 vámtarifaszáma alá kell besorolni, mivel azok a központi egységhez kapcsolhatók, és kifejezetten arra szánják, hogy automatikus adatfeldolgozó rendszer részét képezzék. Nem felelnek meg ugyanis az „alkatrészek” vagy a „tartozékok” meghatározásának, mivel e kifejezések azt jelentik, hogy az alkatrész alapvető fontosságú valamely egység működéséhez, ami a hálózati kártyák esetében nem áll fenn. A hálózati kártyák jellemzői jobban megfelelnek a WCO harmonizált rendszerének magyarázó megjegyzéseiben szereplő „egységek” példáinak.

A Bíróság ebben az összefüggésben állapítja meg, hogy a KN 84. árucsoportjához tartozó 5. megjegyzés B. pontja nem zárja ki az automatikus adatfeldolgozó gépekbe való beszerelésre szánt hálózati kártyáknak a KN 8471 vámtarifaszáma alá történő besorolását. 1990 júliusa és 1995 májusa között e kártyákat következésképpen az ilyen típusú gépek egységeiként a 8471 vámtarifaszám alá kellett besorolni, mivel e kártyák megfelelnek a fent hivatkozott lábjegyzetben az „egységekre” vonatkozóan meghatározott feltételeknek, amennyiben központi egységhez kapcsolhatók, és kifejezetten egy automatikus adatfeldolgozó rendszer részeinek szánták őket.

2013. június 20-i Agroferm ítélet (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))

„Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklátúra – 65%-ban lizin-szulfátot, 35%-ban előállítási eljárásból származó szennyeződések tartalmazó termék – 1719/2005/EK rendelet – 1265/2001/EK rendelet – A vegyiparban használt egyes termékekre nyújtott termelési visszatérítések – Jogalap nélkül kifizetett közösségi támogatások – Megtérítés – A bizalomvédelem elve”

Az Agroferm dán vállalkozás Esbjergben (Dánia) található üzemében 2006 júniusáig gyártott lizin-szulfátot. A lizinből álló termékeket az alapanyagukat képező cukorból állítják elő.

Az Agroferm 2004 májusában a lizin-szulfátra vonatkozó termelési visszatérítés nyújtásához szükséges előzetes elismerés iránti kérelmet nyújtott be a dán vámhatóságokhoz. Ebben a kérelemben előadta, hogy lizin-szulfát előállítását tervezi, amelyet szerinte a KN³² 2922 vámtarifaszáma alá kell sorolni. Az említett hatóságok pozitív válaszát követően az Agroferm rendszeresen részesült a lizin-szulfát előállításához általa felhasznált cukormennyiségnek megfelelő termelési visszatérítésben.

Miután a dán vámhatóságok a Vámkódexbizottsághoz fordultak, az utóbbi kijelentette, hogy az alapeljárás tárgyát képező készítményt a KN 23. árucsoportja, és nem annak 29. árucsoportja alá kell besorolni.

A Direktoratet for FødevarerErhverv (élelmiszer-igazgatóság, Dánia; a továbbiakban: Direktoratet) 2006. augusztus 10-i határozatával arról tájékoztatta az Agrofermet, hogy az Európai Bizottsággal és a Vámkódexbizottsággal történő konzultációt követően megállapításra került, hogy a szóban forgó társaság által előállított termékeket nem a KN 2922 vámtarifaszáma szerinti lizinalapú termékeknek kell besorolni, és hogy ennél fogva e társaság nem részesülhet termelési visszatérítésben. Ezt követően a Direktoratet úgy határozott, hogy az Agroferm olyan összeget köteles visszatéríteni, amely a 2004 augusztusától 2006 márciusáig kifizetett termelési visszatérítéseknek felel meg, amely összeg tekintetében a felek nem értenek egyet.

Az Agroferm fellebbezést nyújtott be a Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskerihez (élelmiszerügyi, mezőgazdasági és halászati minisztérium, Dánia; a továbbiakban: Ministeriet) a Direktoratet által hozott határozatokkal szemben. A Ministeriet határozata minden pontjában a Direktoratet által hozott határozatokat követte, és megállapította, hogy az Agroferm nem járt el jöghiszeműen, amikor termelési visszatérítések nyújtását kérte.

Az Agroferm a Ministeriet határozata ellen keresetet indított. E körülményekre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság a következő három kérdést terjesztette a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra.

Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra kereste a választ, hogy az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló, lizin-szulfát tartalmú terméket, valamint az annak előállítási folyamatából származó szennyeződések a KN 2309 vámtarifaszáma, 2922 vámtarifaszáma vagy 3824 vámtarifaszáma alá kell-e besorolni.

A KN 2922 vámtarifaszámát illetően a Bíróság megjegyzi, hogy a KN 29. árucsoportjához tartozó megjegyzés 1. pontjának a) alpontja úgy rendelkezik, hogy ennek az

³² Az 1719/2005 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

árucsoportnak a vámtarifaszámai csak az elkülönített, vegyileg meghatározott szerves vegyületeket tartalmazzák, akkor is, ha azok szennyeződést tartalmaznak.

Ebben a tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy az alapeljárás tárgyát képező lizin-szulfát-alapú termék 6%-ban lizin-szulfátot, 35%-ban pedig az alkalmazott fermentációs előállítási eljárásból származó sejtmasszát tartalmazó, vegyileg meghatározott összetételű szerves vegyület. Ezen túlmenően ezt a sejtmasszát – amely biológiailag nagyon értékes tápanyagot tartalmaz – szándékosan hagyták ebben a termékben annak takarmányként történő felhasználásra való alkalmasságának javítása és a lizin-szulfátban található nedvesség megkötése megakadályozásának érdekében.

Ekképpen a Bíróság kifejti, hogy felmerül az a kérdés, hogy ezt a sejtmasszát olyan szennyeződésnek lehet-e tekinteni, amely a KN 29. árucsoportjához tartozó megjegyzés 1. pontja a) alpontjának értelmében nem vonja kétségbe az ezen árucsoport vámtarifaszámai alá történő besorolást.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy ugyan a KN 29. árucsoportjához tartozó megjegyzés 1. pontja lehetővé teszi a szennyeződések jelenlétét, e szennyeződések szükségszerűen melléktermék jellegűek, azért, mert nem zavarhatják meg a szóban forgó szerves vegyület „elkülönített” jellegét. Ezen túlmenően a KN 29. árucsoportjához tartozó megjegyzés 1. pontjának f) és g) alpontjából azt következik, hogy ennek az árucsoportnak a vámtarifaszámai többek között az e megjegyzés 1. pontjának a) alpontjában megnevezett termékeket is tartalmazzák, a tartósításukhoz vagy szállításukhoz szükséges stabilizáló anyagok hozzáadásával, ha ezek hozzáadása nem teszi a terméket az általános felhasználástól eltérő, más célra alkalmassá.

Mivel az ezen árucsoportoz tartozó megjegyzés 1. pontja f) és g) alpontjának értelmében az ezen árucsoport alá sorolható termékekhez más anyagok hozzáadásának meg kell felelnie bizonyos – többek között biztonsági vagy szállítási okokkal kapcsolatos – pontos követelményeknek, megőrizve az érintett termék általános felhasználásra való alkalmasságát, szükségképpen meg kell állapítani, hogy ugyanez annál inkább érvényes az ehhez az árucsoportoz tartozó megjegyzés 1. pontjának a) alpontjában említett szennyeződésekre is.

A Bíróság világossá teszi, hogy amikor ugyanis valamely termék az előállítási folyamatából származó olyan szennyeződéset tartalmaz, amelyek az utóbbit annak általános felhasználásától eltérő különleges felhasználásra teszik alkalmassá, ez a termék nem tekinthető a KN 29. árucsoportjához tartozó megjegyzés 1. pontjának a) alpontja értelmében vett „elkülönített” vegyületnek, mivel ezek a szennyeződések e termék felhasználása szempontjából meghatározók.

A jelen ügyben a szennyeződéset azért hagyták az alapeljárás tárgyát képező, fermentációt követően keletkezett termékben, hogy azt az általános felhasználása helyett állati takarmányok – bizonyos mennyiségű biológiailag értékes tápanyagot tartalmazó – adalékanyagaként történő különleges felhasználásra tegyék alkalmassá.

Ekképpen a Bíróság megállapítja, hogy az alapeljárás tárgyát képezőhöz hasonló termék nem sorolható a KN 2922 vámtarifaszáma alá. Ezután kifejti, hogy e termék megfelelt az ahhoz megkövetelt feltételeknek, hogy a KN 2309 vámtarifaszáma alá lehessen besorolni. A KN 3824 vámtarifaszámát illetően a Bíróság megjegyzi, hogy ez olyan gyűjtő vámtarifaszám, amely csak akkor alkalmazandó, ha az érintett termék egyáltalán nem sorolható semmilyen másik vámtarifaszám alá.

Következésképpen a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a szóban forgóhoz hasonló terméket a 2309 vámtarifaszám alá kell besorolni, mint állatok etetésére szolgáló készítményt.

A második és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra várt választ a Bíróságtól, hogy – a nemzeti jog szerint figyelembe veendő bizalomvédelem és jogbiztonság alapelveire tekintettel – az uniós joggal ellentétes-e az, ha a nemzeti vámhatóságok egyrészt visszakövetelik a gyártó által a lizin-szulfát után jóhiszeműen kapott termelési visszatérítés jogalap nélkül kifizetett összegét, másrészt e termék tekintetében megtagadják azon termelési visszatérítés kifizetését, amelyre nézve e hatóságok a gyártóval szemben kötelezettséget vállaltak.

Előjáróban a Bíróság az állandó ítélkezési gyakorlatra emlékeztet, miszerint nem tekinthető az uniós joggal ellentétesnek, ha a nemzeti jog a közigazgatási aktusok visszavonásakor és a valamely hatóság által jogalap nélkül kifizetett pénzügyi szolgáltatások visszakövetelésekor a jogszerűség elvével egyidejűleg figyelembe veszi mind a jogbiztonság, mind a bizalomvédelem elvét, mivel ez utóbbiak az uniós jogrend részét képezik. Ezen elveket különösen szigorúan kell betartani olyan szabályozás esetében, amely pénzügyi következményekkel járhat.

Ugyanakkor a bizalomvédelem elvére nem lehet hivatkozni valamely uniós jogszabály egyértelmű rendelkezésével szemben, és az uniós jogot alkalmazni köteles nemzeti hatóság – uniós joggal ellentétes – magatartása nem alapozhat meg a gazdasági szereplőben jogos elvárást az uniós joggal ellentétes bánásmódra vonatkozóan.

Következésképpen valamely gazdasági szereplő csak akkor alapíthat jogos bizalmat a termelési visszatérítés nyújtására nézve, ha az általa előállított termék a KN-nek az visszatérítési igazolásban megadott árucsoportja vagy vámtarifaszáma alá sorolandó.

Ekképpen a Bíróság rögzíti, hogy a bizalomvédelem elvével nem ellentétes az, ha a nemzeti vámhatóságok visszakövetelik a termelőnek a lizin-szulfát után nyújtott termelési visszatérítés jogalap nélkül kifizetett összegét, és e termék tekintetében megtagadják azon termelési visszatérítés kifizetését, amelyre nézve e hatóságok a gyártóval szemben kötelezettséget vállaltak.

2019. szeptember 5-i TDK-Lambda Germany ítélet (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))

„Előzetes döntéshozatal – 2658/87/EGK rendelet – Vámunió és Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nómenklatúra – 8504 40 30 vámtarifaalszám – Statikus áramátalakító – Besorolási szempontok – Alapvető rendeltetés”

A TDK-Lambda Germany a Tokióban (Japán) székhellyel rendelkező TDK-Lambda Corporation társaság leányvállalata, amelynek tevékenységi köre elektronikus berendezések és alkatrészek, különösen áramforrások kifejlesztését, gyártását és forgalmazását foglalja magában.

2013 és 2014 között 75 statikus áramátalakítót (a továbbiakban: szóban forgó átalakítók) importált az Unióba, és a vámáru-nyilatkozatokban jelezte, hogy a szóban forgó átalakítókat harmadik országokból származó, vámmentes árukként a KN 8504 40 30 vámtarifaalszáma alá kell besorolni.

Egy 2015-ben végzett vámellenőrzés keretében a vámhatóság úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó átalakítók stabilizált áramforrásként olyan statikus áramátalakítók, amelyek nem tekinthetők a KN 8504 40 30 vámtarifaalszám értelmében vett „[t]elekommunikációs berendezésekhez, automatikus adatfeldolgozó gépekhez és azok egységeihez” használtaknak, így azok nem minősülhetnek harmadik országokból származó vámmentes áruknak, hanem e nómenklatúra 8504 40 90 vámtarifaalszáma alá tartoznak, vagyis 3,3%-os vámtarifa alá tartozó, harmadik országokból származó áruk.

Következésképpen a vámhatóság a behozatali vámok utólagos beszedéséről szóló határozatot bocscátott ki, és 2016. augusztus 30-i határozatával mint megalapozatlant elutasította a TDK-Lambda Germany által e beszedési határozattal szemben benyújtott panaszt. Ezen elutasító határozatot követően ez utóbbi keresetet indított a kérdést előterjesztő bíróság előtt, vitatva többek között a szóban forgó átalakítók tarifális besorolását a KN 8504 40 90 vámtarifaalszáma alá.

Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra várt választ a Bíróságtól, hogy a KN³³ 8504 40 30 vámtarifaalszámát úgy kell-e értelmezni, hogy az alá történő besoroláshoz elegendő, ha a statikus áramátalakítók objektív műszaki jellemzőik és tulajdonságaik alapján „telekommunikációs berendezésekkel, automatikus adatfeldolgozó gépekkel és azok egységeivel” – e vámtarifaalszám alkalmazásában – kompatibilisek.

Először is, ami a használatra vonatkozó vámtarifaszám alá történő besorolást illeti, a Bíróság emlékeztet arra, hogy olyan vámtarifaszám esetén, amely az érintett termék sajátos használatán alapuló besorolásra vonatkozó szempontot állapít meg, nem szükséges, hogy a besorolandó terméket csak és kizárólag e használatra szánják.

³³ A 927/2012 rendelet, illetve a 1001/2013 végrehajtási rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Elegendő, ha a szóban forgó vámtarifaszámban említett használat képezi a termék alapvető rendeltetését.

A kérdéses vámtarifaalszámot illetően a Bíróság megjegyzi, hogy sem annak szövege, sem az áruosztályokhoz, illetve az árucsoportokhoz tartozó megjegyzések nem pontosítják, hogy e vámtarifaalszám alkalmazásában annak megállapításához, hogy egy statikus áramátalakító „telekommunikációs berendezésekhez, az automatikus adatfeldolgozó gépekhez és az egységeikhez használatos”, elegendő-e az, hogy az áramátalakító objektív műszaki jellemzőire és tulajdonságaira tekintettel használható ilyen termékekhez.

Azonban a KN 8504 40 30 vámtarifaalszám szövege egyértelműen utal az ott említett statikus áramátalakítók sajátos használatára, azaz a telekommunikációs berendezésekhez, az automatikus adatfeldolgozó gépekhez és azok egységeihez való használatra. Egyébiránt az e vámtarifaalszámra vonatkozó KN magyarázó megjegyzések megerősítik, hogy olyan vámtarifaszámról van szó, amely az érintett áruk sajátos használatán alapuló besorolás szempontját veszi figyelembe.

Így az olyan statikus áramátalakítók esetében, amelyek tartozhatnának a KN 8504 40 30 vámtarifaalszáma alá – mint például a szóban forgó áramátalakítók –, pusztán az a tény, hogy kompatibilisek az e vámtarifaalszámban említett berendezésekkel, nem elégséges a besorolásukhoz, kivéve azt az esetet, ha az áramátalakítók alapvető rendeltetése az említett alszám szerinti használat.

E tekintetben a Bíróság rámutat egyrészt arra, hogy a KN 8504 40 vámtarifaalszámán belül a 8504 40 30 vámtarifaalszám – e vámtarifaszám többi vámtarifaalszámától eltérően – a meghatározott használatra szánt statikus áramátalakítókat, azaz telekommunikációs berendezésekhez, automatikus adatfeldolgozó gépekhez és azok egységeihez használt áramátalakítókat nevesíti. Ilyen feltételek mellett nem lehet arra következtetni, hogy a 8504 40 30 vámtarifaalszámban említett termékekkel való kizárólagos vagy fő használatra vonatkozó pontosítás hiánya miatt az ilyen termékekkel kompatibilis bármely áramátalakító az említett vámtarifaalszám alá tartozhat.

Másrészt emlékeztet arra, hogy az olyan másodlagos jogszabályokat, mint a KN, az Unió által megkötött nemzetközi megállapodásokkal összhangban kell értelmezni. A KN 8504 40 30 vámtarifaalszám ugyanis az Unió által az ITA-ban vállalt kötelezettségeket tükrözi. Így azt e megállapodásnak megfelelően és annak – az informatikai termékek piacra jutási lehetőségeinek erősítésére irányuló – céljával összhangban kell értelmezni.

A Bíróság szerint, tekintettel arra a különös összefüggésre, amelybe a KN 8504 40 30 vámtarifaalszáma illeszkedik, összeegyeztethető az ITA által követett célokkal az az értelmezés, amely szerint e vámtarifaalszámot úgy kell tekinteni, mint amely kizárólag olyan statikus áramátalakítókra vonatkozik, amelyek alapvető rendeltetése a telekommunikációs berendezésekhez, automatikus adatfeldolgozó gépekhez és azok egységeihez való használat.

E körülmények között a Bíróság kimondja, hogy a KN 8504 40 30 vámtarifaalszámát úgy kell értelmezni, hogy az alapügyben szereplőhöz hasonló statikus áramátalakítók csak akkor sorolhatók be az említett vámtarifaalszám alá, ha azok alapvető rendeltetése a „telekommunikációs berendezésekhez, automatikus adatfeldolgozó gépekhez és azok egységeihez” való használat.

2.4. A termék rendeltetése

2002. november 7-i Lohmann és Medi Bayreuth ítélet (C-260/00–C-263/00, [EU:C:2002:637](#))

„Közös vámtarifa – Vámtarifaszámok – A csuklóortézisek, deréktámaszok, könyökvédők és térdvédők kombinált nomenklatúrában való besorolása – A Kombinált Nomenklatúra 90. árucsoportjához fűzött megjegyzések 1.b) pontja”

Ezekben az egyesített ügyekben a kérdést előterjesztő bíróság többek között lényegében azt kérdezte a Bíróságtól, hogy melyek azok a kritériumok, amelyeket figyelembe kell venni annak meghatározásához, hogy az olyan termékek, mint a csuklóortézisek, deréktámaszok, könyökvédők és térdvédők, besorolhatók-e a KN³⁴ 9021 vámtarifaszám alá.

E tekintetben a Bíróság emlékeztet arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogbiztonság biztosítása és az ellenőrzések megkönnyítése érdekében az áruk tarifális besorolásának meghatározó szempontját általában azok objektív, a KVT vámtarifaszámok és az áruosztályok, illetve árucsoportok szövegében meghatározott jellemzőiben és tulajdonságaiban kell keresni.

Így a Bíróság megállapítja, hogy az alapeljárásban szóban forgó termékek nem szerepelnek kifejezetten sem a KN-vámtarifaszámok, sem a KN áruosztályaihoz és árucsoportjaihoz fűzött megjegyzések szövegében. Ugyanakkor a HR magyarázó megjegyzései hasznos útmutatást nyújtanak a tarifális besorolásukhoz.

E tekintetben a Bíróság emlékeztet arra, hogy a 9021 vámtarifaszám első magyarázó megjegyzése szerint a KN 9021 vámtarifaszám alá tartozó ortopédiai cikkek és készülékek „testi torzulások megelőzésére vagy korrigálására” vagy „szerv betegség vagy műtét utáni kitámasztására vagy tartására” szolgálnak.

Az e leírást követő, az e kritériumoknak megfelelő árucikkekre és készülékekre vonatkozó példákat tartalmazó listában néha az szerepel, hogy a szóban forgó terméket testre kell szabni (ortopéd cipők, speciális talpbetétek). Ez arra készítette a Bíróságot, hogy úgy ítélje meg, hogy nem minősülnek a KN 9021 vámtarifaszám alá tartozó

³⁴ Az 1734/96 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

„ortopédiai cikkeknek” a sorozatgyártott talpbetétekhez vagy sorozatgyártott, a lábboltozatot támogató talppal rendelkező cipőkhöz hasonló szandálok és cipők.

A Bíróság azonban rámutat, hogy a felsorolt termékek többségére nem vonatkozik ilyen követelmény.

Ami a gerincferdülés és a derékgörbület korrekciójára szolgáló készülékeket, valamint az orvosi és sebészeti merevítőket és öveket illeti, a 9021 vámtarifaszám első magyarázó megjegyzése kimondja, hogy e vámtarifaszám alá tartoznak azok, amelyek a betegre szabható elemekkel rendelkeznek. Ugyanezen megjegyzés pontosítja, hogy „ezen árucikkek különleges kialakítása egy meghatározott ortopéd funkciónak felel meg, és megkülönbözteti őket a hagyományos fűzőktől és övektől, még akkor is, ha ezek is hatékony támasztó vagy tartó funkciót látnak el”.

A Bíróság tehát arra a következtetésre jut, hogy az a követelmény, hogy a beteg részére testre szabott vagy legalábbis kiigazítható legyen, azt a törekvést tükrözi, hogy ne soroljanak be a KN 9021 vámtarifaszám alá olyan termékeket, amelyek „általánosak”, vagyis olyan egyszerű termékeket, amelyek nem rendelkeznek a 9021 vámtarifaszám 1. magyarázó megjegyzésében említett termékek jellemzőivel. A HR magyarázó megjegyzései ugyanis úgy írják le a KN 90. árucsoportját, hogy az olyan műszerek és készülékek összességét foglalja magában, amelyeket főszabály szerint alapvetően a gyártásuk befejezettsége és nagy pontosságuk jellemez.

A Bíróság szerint ez az oka annak, hogy a 9021 vámtarifaszám első magyarázó megjegyzése az egyedi gyártás kritériumán alapul az ortopéd cipők és a rendes cipők megkülönböztetése tekintetében, illetve a beteg részére való testreszabhatóság, az anyagok jellege vagy a megerősített részek jelenléte alapján különbözteti meg bizonyos testtartást javító eszközöket a hagyományos fűzőktől vagy övektől, illetve a termék rendeltetésének sajátosságai alapján különbözteti meg az ortopédiai támaszokat a hagyományos kötöttárutól. Az egyszerű vagy hagyományos termékeket az orvosi funkciót betöltő termékektől megkülönböztető kritériumok közé tartozik tehát az érintett termék gyártási módja, az azt alkotó anyagok jellege, az általa korrigálendő fogyatékoságokhoz való alkalmazkodóképessége, valamint egyéb sajátos jellemzők, különösen rendeltetésének sajátossága.

E megfontolásokra tekintettel a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a KN 9021 vámtarifaszámot úgy kell értelmezni, hogy e vámtarifaszám alá tartoznak az olyan áruk, mint a csuklóortézisek, deréktámaszok, könyökvédők és térdvédők, ha ezen áruk olyan jellemzőkkel rendelkeznek, amelyek megkülönböztetik őket a hagyományos, általános használatú övektől és kötésektől többek között az alapanyagok, működési módjuk vagy a beteg sajátos hátrányaihoz való igazíthatóságuk alapján.

2007. július 18-i Olicom ítélet (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))

„Közös vámtarifa – Vámtarifaszámok – A Kombinált Nomenklátúra szerinti besorolás – Automatikus adatfeldolgozó gépek – »Modem« funkcióval rendelkező hálózati kártyák – »Meghatározott feladat« fogalma”

Az Olicom az 1996 és 1999 közötti években informatikai hálózati gépeket, többek között hordozható számítógépekben használatos hálózati kártyákat importált, amelyeket a KN 8471 vámtarifaszáma alá sorolt be. Ezek a kártyák fogadják és átalakítják a jeleket, és azokat az egyik számítógéptől a hálózatban lévő többi számítógép felé továbbítják.

E kártyák a pusztán LAN-termékek fejlesztésének eredményei, és azokat úgy tervezték, hogy a „WAN” funkció nem működhet a „LAN” funkció nélkül, a „LAN” funkció azonban akkor is működik, ha a „WAN” funkciót eltávolították.

Az 1165/95 rendelet mellékletének 4. pontja alapján, amely szerint a helyi hálózatokon keresztül modem nélküli adatcserét lehetővé tevő, kábelcsatlakozású számítógépekben beépíthető kártyákat a 8517 vámtarifaszám alá kell besorolni, ami a fizetendő vám mértékének növekedésével jár, a dán hatóságok az Olicom által fizetendő vám utólagos behajtásáról határoztak. Ez utóbbi panasszal élt e határozattal szemben.

2001. május 10-i Cabletron ítéletében (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)) a Bíróság érvénytelennek nyilvánította az 1165/95 rendeletet, mivel az az e rendelet mellékletének 4. pontjában említett hálózati kártyákat a KN 8517 vámtarifaszáma alá sorolta be.

A Bizottság által kidolgozott és a tagállamok részére elküldött, a fent hivatkozott ítélet értelmezésére vonatkozó iránymutatások alapján az Olicom részére visszatérítették a kizárólag „LAN” funkcióval rendelkező hálózati kártyákra vonatkozó vámot. A kombinált kártyák esetében az illetékes dán hatóságok megtagadták a visszatérítést, mivel álláspontjuk szerint – tekintettel arra, hogy ezek a kártyák „modem” funkcióval is rendelkeznek –, azokat a 8517 vámtarifaszám alá kell besorolni, mint távközlési készülékeket.

Az Olicom vitatta a kombinált kártyáknak ezt a besorolását, és a közigazgatási jogorvoslati lehetőségek kimerülését követően az eljárást a kérdést előterjesztő bíróság előtt folytatta. Ez a bíróság felhívta a dán hatóságokat, hogy forduljanak a Vámkódexbizottsághoz. A Vámkódexbizottság kibocsátott véleménye szerint a kombinált kártyákat a 8517 vámtarifaszám alá kell besorolni.

Ilyen körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy a Bírósághoz fordul azzal a kérdéssel, hogy a hordozható számítógépekben használatos hálózati kártyákat 1996. január 1-je után a KN³⁵ 8471 vámtarifaszáma alatti adatfeldolgozó gépként vagy a 8517 vámtarifaszáma alatti távközlési készülékként kell-e besorolni. A kérdést előterjesztő bíróság ebben a tekintetben azt kérdezte, hogy a KN

³⁵ A 3009/95 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

84. árucsoportjának 5 E megjegyzésében szereplő „meghatározott feladat” fogalmát úgy kell-e értelmezni, hogy az előírja, hogy az említett kártyák „modem” funkciója képes egy automatikus adatfeldolgozó géptől független működésre, vagy elegendő, ha ezek a kártyák rendelkeznek ilyen funkcióval.

A Bíróság, miután emlékeztetett a hálózati kártyákra vonatkozó korábbi ítélkezési gyakorlatából eredő következtetésekre, megállapítja, hogy meg kell vizsgálni ezen ítélkezési gyakorlat azon kombinált kártyákra való alkalmazhatóságát, amelyek a „modem” funkciójuk miatt külső hálózatokon keresztül történő adatcserére szolgálhatnak.

E tekintetben a Bíróság megjegyzi, hogy a kombinált kártyák eleget tesznek ugyanis a KN 84. árucsoportja 5. B. megjegyzésében meghatározott három feltételnek, amennyiben azokat kizárólag hordozható számítógépekben használják, csak az ilyen típusú számítógépekkel összekapcsolva működnek, és képesek átalakítani a bejövő jeleket az automatikus adatfeldolgozó gépek által használható adatokká a kimenő jeleket pedig a külső környezet általi használatra alkalmas adatokká, függetlenül attól, hogy azokat helyi hálózaton („LA”) vagy külső hálózaton („WAN”) továbbítják.

Az ilyen kártyák nem fejtenek ki „meghatározott feladatot” a KN 84. árucsoportja 5. E. megjegyzésének értelmében. Az automatikus adatfeldolgozó géppel összekapcsolva működő gép „meghatározott feladatának” ugyanis „nem adatfeldolgozási feladatnak” kell lennie. Márpedig amennyiben a kombinált kártyákat több számítógép közötti adattovábbításra használják, és ennek érdekében a kívülről bejövő jeleket a számítógép számára értelmezhetővé teszik és a számítógép által feldolgozott, leadandó jeleket a külső környezet számára használható jelekké alakítják, függetlenül a kapott vagy kibocsátott jel analóg vagy digitális jellegétől, az általuk végzett feladat az adatfeldolgozásból áll.

E körülmények között a Bíróság megállapítja, hogy a hordozható számítógépekben használatos kombinált kártyákat, amelyek a „modem” funkció miatt külső hálózatokon keresztül történő adatcserére használhatók, 1996. január 1-jét követően adatfeldolgozó gépként a KN 8471 vámtarifaszáma alá kell besorolni.

2008. december 11-i Kip Europe és társai ítélet (C-362/07 és C-363/07, [EU:C:2008:710](#))

„Közös Vámtarifa – Kombinált Nomenklatúra – Tarifális besorolás – Többfunkciós készülékek – Lézernyomtató-modulból és szkennermódulból álló, másoló funkcióval rendelkező készülékek – 8471 vámtarifaszám – 9009 vámtarifaszám”

Ebben az ügyben a Bíróságot többek között arról kérdezték, hogy a KN³⁶ 84. árucsoportjához tartozó megjegyzések 5. pontjának E. alpontját úgy kell-e

³⁶ Az 1719/2005 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

értelmezni, hogy egyes készülékeket olyan áruknak kell tekinteni, amelyek e megjegyzés értelmében „adatfeldolgozáson kívüli feladattal” rendelkeznek azáltal, hogy az automatikus adatfeldolgozó géphez kapcsolódó nyomtatási és szkennelési funkciókon kívül önálló másolófunkcióval is rendelkeznek.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy a francia, a holland és a lengyel kormány, valamint a Bizottság úgy véli, hogy az alapügyben érintett készülékeknek a 8471 vámtarifaszám alá való besorolását kizárja a KN 84. árucsoportjához tartozó megjegyzések 5. pontjának E. alpontja, mivel azáltal, hogy e készülékek automatikus adatfeldolgozó géphez való kapcsolódás nélkül használhatók fénymásolásra, az említett megjegyzés értelmében „adatfeldolgozáson kívüli feladattal” rendelkeznek.

A Bíróság szerint azonban ennek az álláspontnak nem lehet helyt adni.

Ugyanis a KN 84. árucsoportjához fűzött megjegyzések 5. pontja E. alpontjának megfogalmazásából következik, hogy az automatikus adatfeldolgozó géppel összekapcsolva működő gép „meghatározott feladatának” „nem adatfeldolgozási feladatnak” kell lennie.

Ezenfelül az említett megjegyzés általános szerkezetéből és céljából következik, hogy az e megjegyzésben szereplő „a megfelelő feladatot meghatározó vtsz. alá kell besorolni” fordulat nem azt a célt szolgálja, hogy egy adott, az adatfeldolgozás körébe tartozó funkció a besorolandó készülék által szintén ellátott többi funkcióhoz képest meghatározó legyen, hanem annak a megakadályozása képezi a célját, hogy azokat a készülékeket, amelyek funkciója nem adatfeldolgozás, a 8471 vámtarifaszám alá sorolják önmagában amiatt, hogy automatikus adatfeldolgozó gépet foglalnak magukban, vagy azzal összekapcsolva működnek.

A Bíróság szerint ezt az értelmezést megerősíti a 2005. március 17-i Ikegami ítélet (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), amelyben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy azt a készüléket, amelynek alapfelszereltsége lehetővé teszi az automatikus adatfeldolgozást, mégis úgy kell tekinteni, mint amely a KN 84. árucsoportjához fűzött megjegyzések 5. pontja E. alpontjának értelmében vett sajátos feladatot lát el, mivel megfelelő szoftverek hiányában nem használható más célra, mint a képek és hangok videokamerás megfigyelés keretében történő rögzítésére és többszörözésére.

Ezzel szemben a jelen eljárások keretében a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó készülékek a másoló funkciójukon kívül, amely nem tartozik az adatfeldolgozás körébe, magukban foglalják a nyomtatási és szkennelési funkciókat is.

A Bíróság így kimondja, hogy a Kombinált Nomenklátúra 84. árucsoportjához fűzött megjegyzés 5. pontjának E. alpontja úgy értelmezendő, hogy „nem adatfeldolgozási feladat ellátására” csak azok a gépek szolgálnak, amelyek olyan automatikus adatfeldolgozó gépet foglalnak magukban, vagy ilyen jellegű géppel összekapcsolva működnek, amely nem adatfeldolgozásra szolgál.

2015. június 11-i Amazon EU ítélet (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – 2658/87/EGK rendelet – Vámunió és Közös Vámtarifa – Kombinált Nomenklátúra – 8543 70 vámtarifaszám – A Kombinált Nomenklátúra 85. árucsoportjában másutt nem említett, egyedi feladatokat ellátó elektromos gépek és készülékek – 8543 70 10 és 8543 70 90 vámtarifaalszámok – Fordító- vagy szótárfunkcióval ellátott, elektronikus könyvekhez való olvasógép”

Az Amazon egy, többek között elektronikus könyvekhez való olvasógépeket importáló társaság. E készülékek a könyvek olvasásához szükséges eszköz mellett felolvasási opcióval, a hangfájlok lejátszására alkalmas programmal és szótárfunkcióval is rendelkeznek.

Az Amazon által 2011-ben Németországba importált, elektronikus könyvekhez való olvasógépeket a KN 8543 70 90 vámtarifaalszáma alá sorolták be a hatáskörrel rendelkező vámhatóságok. Az Amazon panaszt nyújtott be ez ellen a besorolás ellen. 2011. október 20-i határozatával az akkor hatáskörrel rendelkező a fővámhivatal ezen olvasógépeket a KN 8543 70 10 vámtarifaalszáma alá sorolta át.

2011 októberében az Amazon KTF-et kért egy másik vámhivataltól, nevezetesen a Hauptzollamt Hannovertól (hannoveri fővámhivatal, Németország; a továbbiakban: HZA), és azt javasolta, hogy az említett olvasógépeket a KN 8543 70 10 vámtarifaalszáma alá sorolják be. Ez utóbbi az így kibocsátott KTF-ben azonban úgy határozott, hogy ugyanezen olvasógépeket a KN 8543 70 90 vámtarifaalszáma alá sorolja be azzal az indokkal, hogy ez utóbbiak fő funkciója az elektronikus formában tárolt könyvek megjelenítésében, és nem fordításban vagy szótárfunkcióban áll.

Az Amazon tehát keresetet indított a Finanzgericht Hamburg (hamburgi adóügyi bíróság, Németország) előtt, amely a 2013. február 14-i ítéletével felszólította a HZA-t, hogy olyan KTF-et bocsásson ki, amely az alapügyben szóban forgó olvasógépeket a KN 8543 70 10 vámtarifaalszáma alá sorolja be. A HZA ezen ítélettel szemben felülvizsgálat iránti kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz.

Ezt követően a kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kérdezte a Bíróságtól, hogy a KN-t³⁷ úgy kell-e értelmezni, hogy a fordító- vagy szótárfunkcióval ellátott, elektronikus könyvekhez való olvasógépet mint elektronikus fordítógép vagy szótár a 8543 70 10 vámtarifaalszám, vagy mint más elektronikus készülék a 8543 70 90 vámtarifaalszám alá kell besorolni.

A Bíróság előzetesen megjegyzi, hogy a kérdést előterjesztő bíróság kérdéseiből és magyarázataiból kitűnik, hogy e bíróság úgy véli, hogy a szóban forgó olvasógépek fő funkciója az olvasásfunkció.

³⁷ A 861/2010 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Márpedig a KN-ben nincs olyan vámtarifaalszám, amelynek a szövege kifejezetten olyan elektronikus készülékre utalna, amelynek a fő funkciója az olvasófunkció. Azonban ebből nem lehet arra következtetni, hogy valamely készülék fő funkciójának pontosan megfelelő KN-vámtarifaalszám hiányában e készüléket a kiegészítő funkcióinak valamelyike alapján egy meghatározott vámtarifaalszám alá kell besorolni.

Ugyanis valamely termék tarifális besorolását nem valamely kiegészítő funkciója, hanem a fő funkciója alapján kell elvégezni még abban az esetben is, ha a KN-ben nincs olyan vámtarifaalszám, amely kimondottan e fő funkciónak felel meg.

Ebből következik, hogy amennyiben a KN-ben nincs olyan vámtarifaalszám, amely valamely termék fő funkciójának felel meg, e terméket az említett nomenklatúra valamely gyűjtő vámtarifaalszáma alá kell besorolni.

Következésképpen a Bíróság megállapítja, hogy a fordító- vagy szótárfunkcióval ellátott, elektronikus könyvekhez való olvasógépet a 8543 70 90 vámtarifaalszám, nem pedig mint elektronikus fordítógép vagy szótár a 8543 70 10 vámtarifaalszám alá kell besorolni, amennyiben e funkció nem minősül annak fő funkciójának, amit a nemzeti bíróságnak kell vizsgálnia.

III. A tarifális besorolási eljárás jogforrásai

1. Magyarázó megjegyzések

1.1. A WCO magyarázó megjegyzései

2014. május 15-i Data I kontra O ítélet (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Tarifális besorolás – Közös Vámtarifa – Kombinált Nomenklatúra – XVI. áruosztály 2. megjegyzés – 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 és 8473 vámtarifaszám – Az »alkatrészek« és az »árúk« fogalma – A programozórendszerek működéséhez szükséges alkatrészek és tartozékok (motorok, áramellátók, lézerek, generátorok, kábelek és hőcsomagolók) – A 84. és 85. árucsoport többi vámtarifaszámához képest a 8473 vámtarifaszám alá történő besorolás elsőbbségére vonatkozó követelmény hiánya”

A Data I/O 2002 és 2005 között automatikus programozórendszerekben használt elektromotorokat, áramellátókat, lézereket, generátorokat, kábeleket és hőcsomagolókat (a továbbiakban együttesen: érintett áruk) hozott be Németországba az Amerikai Egyesült Államokból.

Az e behozatokkal érintett áruk az azokról tett nyilatkozat szerint a KN 8471 vámtarifaszáma alá tartoznak. Ezeket az árukat vám kivetése nélkül bocsátották szabad

forgalomba. A Hauptzollamt München (müncheni fővámhivatal, Németország) egy utólagos ellenőrzés alapján – megállapítva hogy az elektromotorokat, az áramellátókat, a lézereket, a generátorokat, a kábeleket és a hőcsomagolókat a KN 8501, 8504, 8456, 8543., 8544, illetőleg 8422 vámtarifaszáma alá kellene besorolni – utólag beszedte az e besorolás alapján fizetendő vámokat.

A Data I/O ebben az összefüggésben nyújtotta be a keresetét a kérdést előterjesztő bírósághoz. Keresetének indoklásaként a felperes arra hivatkozik, hogy az érintett árukat – mint a KN 8471 vámtarifaszáma alá tartozó gép alkatrészeit – a KN 8473 vámtarifaszáma alá kellett volna besorolni.

A kérdést előterjesztő bíróság, mivel kétségei voltak e besorolásnak a KN³⁸ XVI. áruosztályához tartozó 2. megjegyzés a) pontjával való összeegyeztethetőségét illetően, azt kérdezte a Bíróságtól, hogy e megjegyzést úgy kell-e értelmezni, hogy ha valamely árut egyaránt be lehet sorolni e nómenklátúra 8473 vámtarifaszáma alá mint az említett nómenklátúra 8471 vámtarifaszáma alá tartozó gép részét, és ugyanezen nómenklátúra a 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 és 8544 vámtarifaszámai egyike alá is mint önálló árut, akkor azt a 8473 vámtarifaszám vagy az utóbbi vámtarifaszámok egyike alá kell-e besorolni.

A Bíróság, miután pontosította, hogy a KN XVI. áruosztályához tartozó 2. megjegyzés csak a „géprészek” tarifális besorolására alkalmazható, megjegyzi, hogy a KN 8473 vámtarifaszámára vonatkozóan kialakított ítélkezési gyakorlatból és a KN XVI. áruosztálya 2. megjegyzésének b) pontjából következően az „alkatrészek” fogalma azt feltételezi, hogy létezik egy egész, amelynek működéséhez ezek elengedhetetlenek. Annak érdekében, hogy valamely árut „alkatrésznek” lehessen minősíteni, nem elegendő azt bizonyítani, hogy ezen áru nélkül a gép nem alkalmas arra, hogy kielégítse a rendeltetésének megfelelő szükségleteket. Azt is bizonyítani kell, hogy a szóban forgó gép elektronikus vagy mechanikus működése az említett árutól függ.

Ugyanis először is a 8473 vámtarifaszám, amennyiben az a KN 8469–8472 vámtarifaszáma alá tartozó géphez és készülékhez elsősorban vagy kizárólag használt alkatrészeket és tartozékokat határozza meg, általános vámtarifaszámnak minősül.

Másodszor a KN XVI. áruosztályához tartozó 2. megjegyzés b) pontja szövegéből az következik egyrészt, hogy az a gépeknek csak azokra az alkatrészeire alkalmazandó, amelyeket azért nem lehet ugyanezen megjegyzés a) pontja alapján besorolni, mert azok nem minősülnek olyan önálló áruknak, amelyek a KN 84. árucsoportja vagy 85. árucsoportja külön vámtarifaszámai alá tartoznak, és másrészt e megjegyzés – amely az érintett géprész használatán alapuló besorolási szabályt fogalmaz meg – kifejezetten lehetővé teszi, hogy az ilyen alkatrészt a KN 8473 vámtarifaszáma alá sorolják be.

³⁸ A 2031/2001, 1832/2002, 1789/2003, illetve 1810/2004 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

Ennélfogva a KN 8473 vámtarifaszáma alá történő besorolás csak abban az esetben lehetséges, ha nincs olyan vámtarifaszám, amely lehetővé tenné az érintett alkatrész önálló áruként történő besorolását. A KN 8473 vámtarifaszámát ebből következően gyűjtő vámtarifaszámnak, és emiatt másodlagosnak kell tekinteni azokhoz a vámtarifaszámokhoz képest, amelyek valamely géprész önálló áruként történő besorolását teszik lehetővé.

Ebben a tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy a KN XVI. áruosztályához tartozó 2. megjegyzés a) pontja nem írja elő, hogy valamely gép alkatrészeinek besorolása során elsőbbséget kell biztosítani a KN 8473 vámtarifaszámának a KN 84. és 85. árucsoportjához tartozó valamely másik vámtarifaszámmal szemben. Épp ellenkezőleg, valamely gép alkatrészének a 8473 vámtarifaszám alá történő besorolása másodlagos ezen alkatrésznek az e megjegyzés a) pontja értelmében való, áruként történő besorolásához képest.

Kétségtelen, hogy a HR-nek a KN 85. árucsoportjára vonatkozó magyarázó megjegyzéseiből az következik, hogy amennyiben egy gép vagy készülék a KN-nek mind a 84., mind a 85. árucsoportjába tartozó vámtarifaszáma alá tartozhat, akkor azt az első vámtarifaszám alá kell besorolni. Mindazonáltal a Bíróság rámutat, hogy a HR 85. árucsoportjára vonatkozó magyarázó megjegyzések A. részének első bekezdésében foglalt szabály nem alkalmazandó a KN XVI. áruosztályára vonatkozó 2. megjegyzés értelmében vett géprészek tarifális besorolására.

Ennélfogva nem lehet úgy tekinteni, hogy a HR 85. árucsoportjára vonatkozó magyarázó megjegyzések A. részének első bekezdése kivételt képezne a gép részeinek besorolására vonatkozó szabályok, így a KN XVI. áruosztályához tartozó 2. megjegyzésből következő szabályok alól, sem pedig úgy, hogy az azt foglalná magában, hogy a géprészek besorolása során a KN 85. árucsoportjába tartozó vámtarifaszámokkal szemben elsőbbséget kellene biztosítani e nomenklatúra 8473 vámtarifaszámának.

Ebből következik, hogy ha valamely árut egyaránt be lehet sorolni az e mellékletben szereplő KN 8473 vámtarifaszáma alá mint az ugyanezen nomenklatúra 8471 vámtarifaszáma alá tartozó gép részét, és a KN 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 és 8544 vámtarifaszámait egyike alá is mint önálló árut, akkor azt a saját tulajdonságai alapján az utóbbi vámtarifaszámok egyike alá kell besorolni.

2019. március 13-i B. S. (Maláta a sör összetételében) ítélet (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

„Előzetes döntéshozatal – Adózás – Az alkohol és az alkoholtartalmú italok jövedéki adója – 92/83/EGK irányelv – 2. cikk – A »sör« fogalma – Több glükózt, mint malátát tartalmazó keverékből nyert sörléből készített ital – Kombinált Nomenklatúra – 2203 vámtarifaszám (malátából készült sör) vagy 2206 vámtarifaszám (más erjesztett ital)»

Ebben az ítéletben, amelynek ténybeli hátterét korábban bemutattuk,³⁹ a Bíróság megjegyzi, hogy a KN 2203 vámtarifaszám, amelynek értelmezését a kérdést előterjesztő bíróság kérte, nem határozza meg a sör előállítására szánt sörlében lévő malátatartalmú összetevők minimális százalékos arányát. Ebben a helyzetben a Bíróság a HR-nek az említett vámtarifaszámra vonatkozó magyarázó megjegyzésére hivatkozik, amely kifejezetten kimondja, hogy bizonyos nem malátázott gabonamennyiség felhasználható a sörlé készítéséhez, anélkül hogy megkövetelné, hogy e nem malátázott összetevők aránya alacsonyabb legyen, mint a malátázott összetevőké. A Bíróság ugyanakkor hangsúlyozza, hogy a HR-nek a WCO által kidolgozott magyarázó megjegyzései, még ha jelentős mértékben hozzájárulnak is az egyes vámtarifaszámok tartalmának értelmezéséhez, nem rendelkeznek kötelező erővel.

Ezenfelül, ami a sörlé összetételében a glükózsirup jelenlétét illeti, amelyet a KN szintén nem zár ki, a Bíróság megállapítja, hogy a HR említett vámtarifaszámra vonatkozó magyarázó megjegyzése kifejezetten elismeri annak lehetőségét, hogy az erjedés alatt álló sörléhez aromaanyagokat adjanak hozzá. Még ha van is némi eltérés a francia és az angol nyelvű változatot illetően a glükóz esetleges hozzáadásának időpontja tekintetében, mivel a francia változat a „sörhöz való” hozzáadását említi, míg az angol nyelvű változat nem tartalmazza e pontosítást, mindazonáltal e két hivatalos nyelvi változat nem követeli meg, hogy az erjesztés alatt álló sörlé glükózmentes legyen.

Ebből az következik, hogy az a termék, amelyet alacsony malátatartalommal és az alkoholos erjedést megelőzően glükóz hozzáadásával állítanak elő, pusztán ezen okok miatt nem tartozik a 2203 KN-kód alá sorolt „malátából készült sör” fogalmába.

2022. április 7-i Y GmbH (Vanília oleorezin) ítélet (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Kombinált Nómenklátúra – Az áruk besorolása – 1302, 3301 és 3302 vámtarifaszám– Vanília oleorezin kivonat – Jövedéki adó – 92/83/EGK irányelv – Adómentességek – A 27. cikk (1) bekezdésének e) pontja – Az »aromaanyag« fogalma – 92/12/EGK irányelv – Az Európai Bizottság jövedékiadó-bizottsága – Hatáskörök”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a kérdést előterjesztő bíróság többek között azt kérdezte a Bíróságtól, hogy úgy kell-e értelmezni a KN-t,⁴⁰ hogy a hozzávetőleg 85% etanolból, 10% vízből és 4,8% szárazmaradékból álló, átlagosan 0,5% vaníliatartalmú áru, amelyet egy, vaníliarúdból etanol segítségével kivont köztes termék vízzel és etanollal történő hígításával nyernek, a KN 1302 1905 vámtarifaalszám, 3301 9030 vámtarifaalszám vagy 3302 1090 vámtarifaalszám alá tartozik. Az ilyen áru előállításához először a vaníliarúdból etanol segítségével kivonják a köztes terméket (a továbbiakban: köztes termék). Ezt a sötétbarna, erős illatú, pasztaszerű köztes terméket ezután alkohollal és vízzel hígítják az alapeljárás tárgyát képező áru előállításához.

³⁹ Lásd „A termék objektív jellemzői és tulajdonságai” című II.2.1. pontot.

⁴⁰ Az 2015/1754 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

A Bíróság előzetesen elemzi a KN 1302, 3301 és 3302 vámtarifaszám alá tartozó árukat, és emlékeztet arra, hogy a KN 1. általános értelmezési szabályának megfelelően a besorolást főszabály szerint a vámtarifaszámokban, áruosztályokban és árucsoportokban szereplő árumegnevezések alapján kell meghatározni.

Ezen előzetes megállapítások fényében a Bíróság a KN 13. árucsoportja 1. megjegyzése második bekezdésének ij) pontjára és a KN 33. árucsoportjához tartozó 1. megjegyzés a) pontjára támaszkodik, és először is arra a következtetésre jut, hogy úgy tűnik, hogy az olyan árut, mint amelyről az alapügyben szó van, a KN 1302 vámtarifaszám értelmében vett növényi kivonatnak, közelebbről pedig a KN 1302 1905 vámtarifaalszám értelmében vanília oleorezinnek kell tekinteni.

E tekintetben a Bíróság hangsúlyozza, hogy az a körülmény, hogy a HR magyarázó megjegyzései pontosítják, hogy a 1302 vámtarifaszám csak a másutt nem említett növényi kivonatokra vonatkozik, önmagában nem teszi lehetővé annak kizárását, hogy az olyan árut, mint amelyről az alapügyben szó van, a KN 1302 vámtarifaszám értelmében növényi kivonatnak kelljen tekinteni azon az alapon, hogy ezen áru speciálisabb vámtarifaszámok alá, konkrétan a KN 3301 és 3302 vámtarifaszám alá tartozhat.

Ugyanis sem a KN 1302 vámtarifaszámból, sem az ahhoz fűzött megjegyzésekből nem következik, hogy ezt a vámtarifaszámot másodlagos vámtarifaszámnak kellene tekinteni, ellentétben a KN bizonyos olyan vámtarifaszámaival, amelyek kifejezetten ezt írják elő. A Bíróság azonban emlékeztet arra, hogy a HR magyarázó megjegyzéseinek nincs kötelező erejük, ezért nem élvezhetnek elsőbbséget a KN rendelkezései előtt, és nem is módosíthatják azok tartalmát.

Mindenesetre a HR magyarázó megjegyzéseiből az következik, hogy a HR 1302 vámtarifaszámot illetően a hivatkozott speciálisabb vámtarifaszámok a vonatkozó megjegyzés A. pontjának végén említett vámtarifaszámok. Márpedig az ott szereplő árujegyzék nem említi a HR 3301 vagy 3302 vámtarifaszám alatt szereplő árukat.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy bár a közbenső terméket etanol segítségével vaníliarúdból nyerik, a KN 1302 1905 vámtarifaalszám szerinti vanília oleorezinnek minősíthető. A KN 13. árucsoportjához fűzött 1. megjegyzés 1. pontjának első bekezdésében ugyanis kifejezetten az szerepel, hogy a KN 1302 vámtarifaszám alá a „morzsikakivonat” tartozik. Márpedig a HR magyarázó megjegyzései szerint ezt a kivonatot a köztes termékhez hasonlóan „szerves oldószerekben [történő] kiold[ással]” állítják elő.

Ezenkívül a KN 1301 vámtarifaszám többek között a természetes oleorezinekre vonatkozik. Ezzel szemben a KN 1302 19 05 vámtarifaalszám szerinti vanília oleorezint tehát nem „természetes” módon, hanem technológiai extrakciós eljárással, nevezetesen oldószer segítségével nyert növényi kivonatnak kell tekinteni. Ezt az értelmezést a KN magyarázat a 1302. vámtarifaszám tekintetében meg is erősíti, amely pontosítja, hogy a

„1302 vtsz. alá tartozó növényi kivonatok [...] nyers, például oldószeres extrakcióval nyert növényi eredetű anyagok”.

Ezenfelül a Bíróság megjegyzi, hogy e közbenső terméket az alapügyben szóban forgó áru kinyeréséhez erősen hígítják etanollal és a vízzel. Mindazonáltal – amint azt a KN magyarázata a 1302. vámtarifaszámot illetően kifejti – a növényi kivonat továbbra is e vámtarifaszám alá tartozik, még akkor is, ha szabványosítási műveletnek vetik alá.

Hasonlóképpen, a HR magyarázó megjegyzései a 1302. vámtarifaszámot illetően pontosítják, hogy e vámtarifaszám alá tartoznak a „folyékony kivonatok”, vagyis azok a növényi kivonatok, amelyeket „alkoholban [...] oldanak” és „általában szabványosítottak”, amire abból a célból kerül sor, hogy a forgalmazás céljából biztosítsák a termék egységes növényikivonat-tartalmát. Egyébiránt sem a KN, sem a HR rendelkezései, sem pedig a magyarázó megjegyzései nem határoznak meg felső határt az érintett növényi kivonat szabványosításához felhasználható más termékek mennyisége tekintetében.

Így a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy amennyiben egy növényi kivonat hígításának az a célja, hogy biztosítsa annak szabványosítását, amint a jelen ügyben is, az nem képezi akadályát annak, hogy az így felhígított növényi kivonat továbbra is a KN 1302 vámtarifaszám alá tartozzon.

Végül a Bíróság megállapítja, hogy a HR magyarázó megjegyzései a HR 1302 és 3301 vámtarifaszámot illetően rámutatnak arra, hogy a 1302 vámtarifaszám alá tartozó növényi kivonatok különböznek a 3301 vámtarifaszám szerinti kivont oleorezinektől, mivel nemcsak illékony illatanyag-alkotórészeket tartalmaznak, hanem sokkal nagyobb arányban tartalmaznak egyéb növényi eredetű összetevőket is, mint a HR 3301 vámtarifaszám alá tartozó kivont oleorezinek. Úgy tűnik, hogy az alapügyben szóban forgó áru esetében is ez a helyzet, a vaníliarúdból származó szárazmaradványok aránya ugyanis – a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információk szerint – kilencszer nagyobb, mint a vanília aránya.

E körülmények között a Bíróság kimondta, hogy a KN-t úgy kell értelmezni, hogy az olyan áru, mint amelyről az alapügyben szó van, e nómenklátúra 1302 1905 vámtarifaalszáma alá tartozik.

1.2. A Kombinált Nómenklátúra magyarázó megjegyzései

1998. december 3-i Clees ítélet (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

„Közös vámtarifa – Történelmi vagy néprajzi értékű gyűjtemények és gyűjteménydarabok – Régi gépkocsik”

U. Clees 1991-ben kérte az illetékes vámhivataltól az 1956-ban gyártott Mercedes-Benz 300 SL típusú, történelmi értékű gyűjteménydarabként a KN 9705 vámtarifaszám alá tartozó használt gépkocsi szabad forgalomba bocsátását.

A jármű vizsgálata után a vámhivatal megállapította, hogy az említett jármű valóban az NC 9705 0000 0003 vámtarifaalszám alá sorolandó. Ezért adómegállapító határozattal helyt adott U. Clees kérelmének.

A vámhatóság azonban behozatali vám utólagos megállapításáról szóló határozatot küldött U. Cleesnek azzal az indokkal, hogy az érintett járművet tévesen sorolták be a 9705 vámtarifaszám alá, és azt a Bíróság 1985. október 10-i Daiber ítélete (200/84, [EU:C:1985:403](#)) alapján a KN 8703 vámtarifaszáma alá tartozó használt járműnek kell minősíteni. Mivel az U. Clees által ezen utólagos adómegállapításról szóló határozattal szemben benyújtott panaszt elutasították, keresetet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz.

Az említett bíróság ezután azt a kérdést terjesztette a Bíróság elé, hogy a KN⁴¹ 9705 vámtarifaszámát úgy kell-e értelmezni, hogy általános szabályként elegendő, ha a történelmi értékű gyűjteménydarabként szolgáló gépjárművek eredeti állapotukban vannak, azaz az alváz, a kormány- vagy fékrendszer, motor stb. tekintetében, legalább harmincévesek legyenek, és olyan modellnek vagy típusnak feleljenek meg, amelynek gyártása már megszűnt.

A Bíróság e kérdésre válaszolva megjegyzi, hogy a Bizottság, miután megállapította, hogy a fent említett ítéletet a nemzeti vámhatóságok eltérően értelmezték, elfogadta a magyarázó megjegyzéseit.

Tekintettel arra, hogy a nemzeti bíróság megállapította, hogy az e megjegyzésekben megállapított kritériumok nem feltétlenül teljesülnek minden régi jármű esetében, a Bíróság emlékeztet arra, hogy a tarifális besorolásra vonatkozó valamely rendelkezésnek a Bíróság ítéletében adott értelmezése nem változtatható meg a magyarázó megjegyzések Bizottság általi elfogadását követően, amelyek, noha fontos eszközt jelentenek a KN tagállamok vámhatóságai általi egységes értelmezésének biztosításához, jogilag nem bírnak kötelező erővel.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy a Bizottság által felállított három kritérium nem tér el a Bíróság által az 1985. október 10-i Daiber ítéletben (200/84, [EU:C:1985:403](#)) kialakítottaktól, vagyis attól a kritériumtól, amely szerint a szóban forgó járműnek eredeti állapotában kell lennie, anélkül hogy a legfontosabb alkotóelemei lényegesen megváltoznának, a jármű gyártása megszűnésének kritériumától és a szóban forgó gépjármű minimális életkorára vonatkozó kritériumtól. Az e kritériumoknak megfelelő járművek ugyanis elvileg alkalmasak arra, hogy tanúskodjanak gyártásuk korának

⁴¹ A 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

műszaki és esztétikai sajátosságairól, és így különösen az autógyártás területén az emberi teljesítmények fejlődésének egy időszakát illusztrálják.

Ezzel szemben az a tény, hogy valamely jármű megfelel a Bizottság által megállapított három kritériumnak, nem elegendő ahhoz, hogy e járművet a KN 9705 vámtarifaszáma alá sorolják be. Egyrészt e három kritérium csak a történelmi vagy néprajzi érték fennállására vonatkozó vélelmet állít fel, amely megdől, ha az illetékes hatóság bizonyítja, hogy a jármű semmilyen múltbeli időszakhoz kapcsolódó sajátossággal nem rendelkezik, abban az értelemben, hogy nem alkalmas arra, hogy az emberi teljesítmények fejlődésének jellegzetes állomását képviselje, vagy hogy illusztrálja e fejlődés egy időszakát. Másrészt az is szükséges, hogy teljesüljön a jármű gyűjteménybe való felvételéhez szükséges tulajdonságok fennállásával kapcsolatos négy feltétel.

E körülmények között a Bíróság azt a választ adja, hogy a KN 9705 vámtarifaszámot úgy kell értelmezni, hogy vélelmezhető, hogy történelmi vagy néprajzi értéket képviselnek azok a gépjárművek, amelyek eredeti állapotukban az alváz, a kormány- vagy fékrendszer, motor stb. lényeges megváltozása nélkül legalább harmincévesek, és olyan modellnek vagy típusnak felelnek meg, amelynek gyártása megszűnt. Azok a gépjárművek azonban, amelyek megfelelnek ezeknek a feltételeknek, nem minősülnek történelmi vagy néprajzi értékűnek, ha az illetékes hatóság bizonyítja, hogy nem képviselnek jellemző lépést az emberi teljesítmények fejlődésében, és nem illusztrálnak egy adott időszakot e fejlődésben. Ezen túlmenően teljesülniük kell a Bíróság ítélezési gyakorlatában meghatározott kritériumoknak is, amelyek meghatározzák, hogy egy jármű milyen tulajdonságokkal kell rendelkezzen ahhoz, hogy gyűjteménybe felvehessék.

2006. január 12-i Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht ítélet (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))

„Közös Vámtarifa – Vámtarifaszámok – Rizszállítmányok besorolása – A kombinált nomenklátúra 10. árucsoportjához fűzött kiegészítő megjegyzés 1. pontjának f) alpontja – Érvényesség – Behozatali vámok utólagos beszedése – A Közös Vámtarifa 220. cikke (2) bekezdésének b) pontja – Értelmezés – A kötelezett jóhiszeműsége”

A KN-nek⁴² az alapügy tényállása idején alkalmazandó változata tartalmazta a „Növényi termékek” című II. áruosztályt. Ez az áruosztály magában foglalta többek között a „Gabonafélék” elnevezésű 10. árucsoportot. Ezen árucsoportban szerepelt a „Rizs” elnevezésű 1006 vámtarifaszám, amely többek között magában foglalta a „félíg hántolt rizs” vámtarifaalszámot (1006 30 vámtarifaalszám). Ugyanezen 10. árucsoport ezenkívül tartalmaz egy kiegészítő megjegyzést (a továbbiakban: vitatott kiegészítő megjegyzés), amely a félíg hántolt rizs olyan meghatározását írja elő, amely tartalmaz egy, a rizsmag

⁴² A 2388/2000 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

csírájára vonatkozó elemet, amelyre a HR vonatkozó magyarázó megjegyzése nem hivatkozik.

E körülményekre tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság többek között azt kérdezte a Bíróságtól, hogy vajon érvénytelen-e a vitatott kiegészítő megjegyzés annyiban, amennyiben úgy határozza meg a félig hántolt rizs fogalmát, hogy az a rizszem csírájára vonatkozóan olyan elemet tartalmaz, amelyre nem hivatkozik a HR magyarázó megjegyzése.

Bevezetésként a Bíróság emlékeztet arra, hogy az EK 300. cikk (7) bekezdése rendelkezéseivel összhangban a HR-ről szóló egyezmény kötelezi az Unió intézményeit. Ezen egyezmény 3. cikke szerint az Unió kötelezettséget vállalt arra, hogy nem módosítja annak hatályát. Ebben a tekintetben az Unió által megkötött nemzetközi megállapodásoknak a másodlagos uniós joggal szembeni elsőbbsége azt követeli meg, hogy az utóbbi szövegét úgy kell értelmezni, hogy az lehetőleg összhangban legyen e megállapodásokkal.

Ezenfelül a KN Bizottság által megfogalmazott magyarázó megjegyzéseinek, valamint a WCO keretében a HR-t illetően kidolgozott magyarázó megjegyzéseknek a különböző vámtarifaszámok tárgyi hatályának értelmezéséhez való hozzájárulása jelentős, ám jogi kötőerejük nincs. Ennélfogva a KN említett megjegyzései tartalmának összhangban kell állnia a KN rendelkezéseivel, és nem módosíthatja annak hatályát.

A jelen ügyben a Bíróság, miután elemezte a különböző rizsfajtáknak a HR-ben és a KN-ben szereplő vámtarifaszámokban és -alszámokban leírásának szövegét, arra következtetésre jut, hogy a KN megfelel a HR-nek. Ekképpen a Bíróság tisztázza, hogy a kérdést előterjesztő bíróság által feltett kérdés arra irányul, hogy vajon a vitatott kiegészítő megjegyzés rendelkezéseinek tartalma a félig vagy teljesen hántolt rizs meghatározását illetően módosítja-e a KN hatályát.

E tekintetben a Bíróság a WCO magyarázó megjegyzése és a félig hántolt rizsre vonatkozó vitatott kiegészítő megjegyzés szövegének összehasonlítása alapján megállapítja, hogy eltérés van a fogalommeghatározások szövegében, amely abban áll, hogy a csíra eltávolítását figyelembe veszik-e a félig hántolt rizs meghatározásában.

Ha ezen eltérés miatt a vitatott kiegészítő megjegyzést úgy kellene olvasni, mint amely kizárja a KN 1006 30 vámtarifaalszáma alól az olyan rizst, amelyről a magtokot ugyan részben eltávolították, de a csírat nem, akkor azt kellene megállapítani, hogy az ilyen rizs már a 1006 20 vámtarifaalszám alá sem sorolható be. Ezen értelmezésnek tehát az lenne a következménye, hogy egyáltalán nem lenne lehetőség az ilyen rizs besorolására, ennélfogva szűkítené a HR hatályát, noha annak általános célja éppen az, hogy minden árut besoroljon. A Bíróság tehát hangsúlyozza, hogy tekintettel arra, hogy a másodlagos jogot az EK 300. cikk (7) bekezdése alapján az Uniót kötelező nemzetközi megállapodásokra tekintettel kell értelmezni, fontos megvizsgálni azt, hogy vajon lehetséges-e a vitatott kiegészítő megjegyzésnek más, a HR-rel összhangban álló értelmezése.

E megfontolás fényében a Bíróság ezt követően megállapítja, hogy a vitatott kiegészítő megjegyzés a HR-rel összhangban értelmezhető. Következésképpen a vitatott kiegészítő megjegyzés szövegében fennálló eltérést a HR-rel összeegyeztethetőnek kell tekinteni, és így az nem kérdőjelezi meg az említett megjegyzés érvényességét.

2011. április 14-i British Sky Broadcasting Group és Pace ítélet (C-288/09 és C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklatúra – A digitális televíziós adás műholdon keresztül történő vételére és dekódolására alkalmas olyan készülék, amely felvételi funkcióval rendelkezik – Közösségi Vámkódex – A 12. cikk (5) bekezdése a) pontjának i. alpontja, valamint (6) bekezdése – A kötelező érvényű tarifális felvilágosítás időbeli érvényessége”

Ebben az ítéletben, amelynek ténybeli hátterét korábban bemutattuk,⁴³ a Bíróság egyértelművé teszi, hogy a KN⁴⁴ magyarázó megjegyzéseit figyelmen kívül kell hagyni, amennyiben azok ellentétesek a KN szövegével.

A Bíróság emlékeztet arra, hogy a KN Bizottság által megfogalmazott magyarázó megjegyzéseinek, valamint a WCO keretében a HR-t illetően kidolgozott magyarázó megjegyzéseknek a különböző vámtarifaszámok tárgyi hatályának értelmezéséhez való hozzájárulása jelentős, ám jogi kötőerejük nincs.

Ezenfelül a Kombinált Nomenklatúra hivatkozott magyarázó megjegyzései megfogalmazásának, amely megjegyzések nem helyettesítik a HR magyarázó megjegyzéseit, hanem kiegészítik azokat, és azokkal együtt olvasandók, összhangban kell lennie a KN rendelkezéseivel, és nem módosíthatja azok hatályát.

E megfontolások alapján a Bíróság egyértelművé teszi, hogy a KN magyarázó megjegyzéseit figyelmen kívül kell hagyni, amennyiben úgy tűnik, hogy azok ellentétesek a KN vámtarifaszámainak és az áruosztályok, illetve árucsoportok megjegyzéseinek szövegével.

2016. február 17-i Salutas Pharma ítélet (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklatúra – 3004 vámtarifaszám – 500 mg kalciumot tartalmazó pezsgőtabletták – A javasolt napi adagban az összetevők valamelyikének az egészség vagy a jó közérzet megőrzéséhez javasolt napi bevitelnél jelentősen magasabb szintje”

2012-ben a Salutas Pharma KTF kiadását kérte az olyan készítményből álló tablettákra vonatkozóan, amelynek alapvető összetevője a kalcium, és amelyet vízben való feloldást

⁴³ Lásd a „A termék rendeltetése” című II.2.2. pontot. Ezt az ítéletet a „Kötelező érvényű tarifális felvilágosítások” című III.3.2. pont is említi.

⁴⁴ A 2587/91 és az 1214/2007 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

követően történő fogyasztásra szántak. Azt javasolta, hogy ezt a terméket a KN 3004 90 00 vámtarifaalszáma alá sorolják be.

A vámhivatal az említett terméket KTF-fel a KN 2106 9092 vámtarifaalszáma alá sorolta be azzal az indoklással, hogy ez a termék nem tartozik a KN 3004 vámtarifaszáma alá, mivel az adagolása nem felel meg az egészség vagy a jó közérzet megőrzéséhez javasolt napi bevitelnél jelentősen magasabb kalciumfogyasztási szintnek.

A Salutas Pharma által benyújtott fellebbezés alapján a vámhivatal helybenhagyta az alapügyben szóban forgó terméknek a KN 2106 vámtarifaszám alá történő besorolására vonatkozó határozatát, mivel úgy vélte, hogy nem teljesült a KN 30. árucsoportjára vonatkozó 1. kiegészítő megjegyzésben szereplő feltétel, amennyiben a vitatott termék ajánlott maximális napi adagjának kalciumtartalma nem felelt meg a javasolt napi kalciumbevitel háromszorosának.

A Salutas Pharma keresetet indított a kérdést előterjesztő bíróság előtt a vámhivatal e határozatával szemben, azt állítva, hogy a KN 30. árucsoportjára vonatkozó 1. kiegészítő megjegyzés érvénytelen, mivel az módosítja a KN 3004 vámtarifaszámának tartalmát.

E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezte a Bíróságtól, hogy a KN⁴⁵ 3004 90 00 vámtarifaalszáma alá kell-e besorolni a tablettánként 500 mg kalciumot tartalmazó, a kalciumhiány megelőzésére és kezelésére, valamint a csontritkulás megelőzésére és kezelésére szolgáló különleges terápia támogatására használt pezsgőtablettákat, amelyek címkéjén a felnőttek számára ajánlott maximális napi adagként 3 tablettát van feltüntetve?

A Bíróság előzetesen emlékeztet arra, hogy a KN árucsoportjaira vonatkozó megjegyzések a KVT egységes alkalmazása biztosítása lényeges eszközeinek minősülnek, és mint ilyenek, hasznos segítséget nyújtanak annak értelmezéséhez. E megjegyzések szövegének ezért összhangban kell állnia a KN rendelkezéseivel, és nem módosíthatják azok hatályát. Ezenfelül a magyarázó megjegyzések fontos eligazítást nyújtanak az egyes vámtarifaszámok jelentőségének értelmezéséhez anélkül, hogy jogilag kötelezőek lennének.

A jelen ügyben a Bíróság megállapítja, hogy az alapügyben szóban forgó termék megfelel a KN 30. árucsoportjához tartozó 1. kiegészítő megjegyzés első bekezdésének a)–d) pontjában foglalt feltételeknek, mivel az alapügyben részt vevő felek között arra vonatkozóan van vita, hogy a szóban forgó termék javasolt napi adagjának kalciumtartalma – e kiegészítő megjegyzés értelmében véve – „jelentősen magasabb [...] az egészség vagy a jó közérzet megőrzéséhez naponta ajánlott mennyiségnél”.

A KN 30. árucsoportjára vonatkozó magyarázó megjegyzés az említett árucsoport 1. kiegészítő megjegyzésében szereplő „jelentősen magasabb” kritérium magyarázatára irányul, előírva, hogy e kritérium arra a javasolt napi adagra vonatkozik, amely „igen

⁴⁵ Az 1006/2011 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

nagy, általában legalább a naponta ajánlott adag (RDA) háromszorosának megfelelő mennyiségben” tartalmaz vitaminokat vagy ásványi anyagokat.

Egyrészt e magyarázó megjegyzés, amely nem rendelkezik jogi kötőerővel, azt írja elő, hogy az a termék, amelynek javasolt napi adagjában háromszor olyan magas a vitamin- vagy ásványianyag-tartalom, mint a javasolt napi bevitel, abban az esetben tartozik az említett árucsoportba, ha az összes többi feltétel is teljesül. Másrészt és tekintettel az ugyanezen megjegyzésben szereplő „általában” kifejezés használatára, ez a KN 30. árucsoportjából nem zár ki termékeket kizárólag amiatt, hogy azok javasolt napi adagjában a vitamin- vagy ásványianyag-tartalom nem éri el a javasolt napi bevitel háromszorosát.

A Bíróság szerint következésképpen a KN 30. árucsoportjára vonatkozó magyarázó megjegyzést nem lehet úgy értelmezni, hogy a vitaminokból és ásványi anyagokból álló termékek esetében a javasolt napi adag vitamin- vagy ásványianyag-tartalmának mindenképpen háromszor olyan magasnak kell lennie, mint a javasolt napi bevitel, ahhoz, hogy azokat a KN 3004 vámtarifaszáma alá lehessen sorolni. Ha ugyanis a KN 3004 vámtarifaszámának szövegében meghatározott objektív jellemzőkkel rendelkező termék javasolt napi adagjának vitamin-, ásványianyag-, esszenciálisaminosav- és zsírsavtartalma jelentősen meghaladja az általános táplálkozáshoz szükséges vagy ajánlott mértéket, azt e vámtarifaszám alá kell besorolni.

2. A Bizottság által elfogadott tarifális besorolási rendeletek

1997. november 20-i Wiener SI ítélet (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

„Közös vámtarifa – Tarifális besorolás – Hálóing”

1985-ben a német Wiener társaság olyan ruházati cikket importált Thaiföldről, amelyeket a Közös Vámtarifa 60.04 B. IV. b) 2. bb) vámtarifaalszáma értelmében „női hálóingként” jelentett be. Részleges ellenőrzést követően ezeket a ruházati cikket szabad forgalomba bocsátották, és levonták a „hálóingre” vonatkozó vámkontingensből.

Egy további ellenőrzést követően azonban a német vámhatóság úgy ítélte meg, hogy ezek a ruházati cikkek a KVT 60.05 A. II. b) 4 c) 22. vámtarifaalszáma értelmében vett „mesterséges szálból készült kelmének” minősülnek, és ezért a vámot utólag magasabb mértékben szedte be.

A Wiener ezért keresetet nyújtott be a korrekció ellen, amelyet azonban egy ítéletben elutasítottak. A Wiener felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélet ellen a kérdést előterjesztő bírósághoz.

E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezte a Bíróságtól, hogy az 1985. évi KVT⁴⁶ 60.04 B IV. b) 2. bb) vámtarifaalszáma értelmében vett „hálóing” fogalmát úgy kell-e értelmezni, hogy az csak azon olyan „más” kelmére terjed ki, amelyet jellemzőinél fogva nyilvánvalóan kizárólag hálóöltözetként való használatra szánnak, vagy e fogalom magában foglalja azokat a termékeket is, amelyek kiszerezésüknél fogva nem kizárólag, hanem lényegében ágyban való viseletre szolgálnak.

Először is a Bíróság megállapítja, hogy a KVT 60.04 B. IV. b) 2. bb) vámtarifaalszámának szövege nem tartalmazza a női hálóingek fogalmának meghatározását. Ilyen meghatározás nem szerepel sem a KVT magyarázó megjegyzéseiben, sem a Vámegytmműködési Tanács nómenklatúrájában.

Az 1994. augusztus 9-i Neckermann Versand ítélet (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)) indokolását átültetve a Bíróság a jelen ügyben úgy ítéli meg, hogy mivel az árukat alapvetően ágyban való viseletre szánják, azokat a KVT 60.04 B. IV. b) 2. bb) vámtarifaalszáma értelmében vett „hálóingnek” kell minősíteni, még akkor is, ha azokat más célra is fel lehet használni.

A Bíróság szerint ezt a következtetést nem érinti az 548/89 rendelet elfogadása, amelynek melléklete előírja, hogy a könnyű, a felsőtestet fedő, a comb közepéig érő, kerek és tág nyakkivágású, rövid, tág ujjakkal, valamint a bal oldali varrásba, a derékmagasságban varrt zsinórral rendelkező kelmék nem sorolható be „hálóingként”, hanem a KN 6104 vámtarifaszám értelmében vett „kelmének” minősülnek, mivel nem tekinthetők úgy, mint amelyeket kizárólag éjszakai ruhaként való használatra szánnak, sem a 812/89 rendelet elfogadása, amely elutasítja a különböző, test felső részének lefedésére szánt különböző könnyű, a felsőtestet fedő, a comb közepéig érő, kerek és tág nyakkivágású, rövid, ki nem igazított ujjakkal rendelkező, derékmagasságban zsinór nélküli kelmék (100% pamutból) „hálóingként” való besorolását.

E besorolási rendeletek ugyanis későbbiek, mint az alapeljárás tényállása. Következésképpen rendelkezéseik nem alkalmazhatók analógia útján a korábbi tarifális szabályozások értelmezésére, még akkor sem, ha e rendeletek csupán pontosítási célt szolgálnak, és nem változtatták meg a szóban forgó vámtarifaszámok vagy vámtarifaalszámok szövegét.

E tekintetben a Bíróság többek között rámutat arra, hogy mielőtt a későbbi besorolási bizottsági rendeletek hatályba léptek volna a „hálóing” fogalmának megszorító értelmezését adva, tökéletesen megfelelt a jogbiztonság elvének, amely az uniós jog egyik alapelve, hogy e fogalmat általánosan úgy lehet érteni, mint amely nemcsak a kizárólag ágyban való viseletre szánt kelmét foglalja magában, hanem az alapvetően ilyen használatra szánt kelmét is.

Következésképpen a KVT 60.04 B IV b) 2. bb) vámtarifaalszámát úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja azokat a kelméket, amelyeket objektív jellemzőiknél fogva kizárólag

⁴⁶ A 3400/84 rendelettel módosított KVT.

vagy elsősorban ágyban való viseletre szánják. A nemzeti bíróság feladata, hogy a ruházati cikkek vágását, összetételét, kiserelését és a divatnak az érintett tagállamban bekövetkezett változásait figyelembe véve értékelje, hogy e ruházati cikkek rendelkeznek-e ilyen objektív jellemzőkkel, vagy ellenkezőleg, ágyban és bizonyos más helyeken egyaránt viselhetők-e.

2008. november 20-i Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading ítélet (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Besorolásról szóló rendelet érvényessége – Az 1196/97/EK rendelet mellékletének értelmezése – A Vámkódex 220. és 239. cikke –A 2454/93/EGK rendelet 871. és 905. cikke – Rizslisztból, sóból és vízből készült szárított tésztaalapok – Tarifális besorolás – A behozatali vámok utólagos beszedése – Az elengedésre vonatkozó eljárás – A vámhatóságok észlelhető hibája – Az importőr nyilvánvaló hanyagsága”

A H & S termeléssel és kereskedelemmel foglalkozó holland társaság, amely főként éttermek számára szállít keleti élelmiszertermékeket. Ennek keretében rizspapírt importál Vietnamból.

A H & S e terméket már 1996-ban importálta a KN⁴⁷ 1901 90 99 vámtarifaalszám alatt. E tarifális besorolást a holland vámhatóság (a továbbiakban: vámhatóság) több alkalommal is elfogadta, az importált szállítmányokból vett mintán elvégzett ellenőrzést és elemzést követően is.

A Bizottság 1997-ben elfogadta az 1196/97 rendeletet, amely előírja, hogy a kérdéses termékeket valójában a KN 1905 90 20 vámtarifaalszám alá kell sorolni. Ez a rendelet 1997. július 19-én lépett hatályba.

A H & S ugyanakkor továbbra is a 1901 90 99 vámtarifaalszám alá besorolva importálta a rizspapírt. A vámhatóság el is fogadta a vámáru-nyilatkozatokat az említett besorolással, legutóbb 1997. július 14-én és 1998. március 16-án. Ezt követően 1998. március 16-án észlelte a besorolás téves jellegét, és tájékoztatta az említett társaságot, hogy az árukat a fent említett rendeletben előírt vámtarifaszám, nevezetesen a KN 1905 90 20 vámtarifaalszám alá kell besorolni. A H & S ettől kezdve az árukat az említett vámtarifaszám alá sorolva importálta.

A 2000-es év folyamán a vámhatóság tájékoztatta a H & S-t arról, hogy az 1997. november 25-től 1998. február 2-ig tartó időszakra vonatkozóan utólagosan könyvelésbe veszi azokat a behozatali vámkokat, amelyeket a KN 1905 90 20 vámtarifaalszám alapján meg kellett volna fizetni.

A H & S ezt követően az említett vámkok elengedését kérelmezte. E kérelmet elutasították, ami végül az alapeljáráshoz vezetett.

⁴⁷ Az 1624/97 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

A kérdést előterjesztő bíróság, mivel kétségei voltak a rizspapír tarifális besorolását illetően, úgy határozott, hogy többek között azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a rizslisztból, sóból és vízből gyártott, szárított tézstalapok, amelyeket azonban nem vetettek alá hőkezelésnek, a KN 1905 90 20 vámtarifaalszám alá tartoznak-e, és adott esetben az 1196/97 rendelet érvényes-e.

A Bíróság előzetesen megállapítja, hogy a KN 1905 vámtarifaszám holland nyelvű változata – ellentétben bizonyos más nyelvi változatoktól – nem említi kifejezetten a rizspapírt és a hasonló termékeket, amelyeknek „szárítottaknak” kell lenniük. Ez a nyelvi változat ugyanis csak a lapok formájában előállított termékekre utal.

A Bíróság ugyanakkor emlékeztet arra, hogy az uniós jogi rendelkezések egységes értelmezésének szükségessége kizárja, hogy valamely rendelkezés szövegét kétség esetén elszigetelten vizsgálják, és éppen azt követeli meg, hogy azt a más hivatalos nyelveken elfogadott változatok fényében értelmezzék és alkalmazzák.

Ebben a tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy egyrészt a rizspapírra („rice paper”) vagy a „szárított” termékekre való hivatkozás a KN 1905 90 20 vámtarifaalszámának több nyelvi változatában is kifejezetten szerepel, míg a 1901 vámtarifaszám szubszidiárius jellegű, és csak azokra a termékekre terjed ki, amelyek leírása nem felel meg a KN más vámtarifaszámainak, illetve ezek alá nem sorolhatók be.

Másrészt, amint az a KN több nyelvi változatának olvasatából, és a Bizottságnak a HR egyezmény magyarázó megjegyzéseire utaló magyarázó megjegyzéseiből következik, a hőkezelés nem szükséges jellemző ahhoz, hogy az árut az 1905 90 20 vámtarifaalszám alá lehessen besorolni.

Tekintettel e megfontolásokra, a Bíróság tehát megállapítja, hogy a száraz, áttetsző, különböző méretű, rizslisztból, sóból és vízből készült, lapok formájában előállított élelmiszer-készítményeknek a KN 1905 90 20 vámtarifaalszám alá való besorolása megfelel e vámtarifaalszám szövegének. Ebből következik, hogy az 1196/97 rendelet érvényességét ez nem érinti.

2009. február 19-i Kamino International Logistics ítélet (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))

„Közös Vámtarifa – Kombinált Nomenklatúra – Tarifális besorolás – SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-Video- és kompozit videocsatlakozásokkal ellátott, »folyadékkristályos kijelzőjű« (LCD) monitorok – 8471 vámtarifaszám – 8528 vámtarifaszám – 754/2004/EK rendelet”

Ebben az ítéletben, amelynek ténybeli hátterét korábban bemutattuk,⁴⁸ a kérdést előterjesztő bíróság ezenfelül a 754/2004 rendeletnek az alapügyben szóban forgó LCD-monitorok tarifális besorolása tekintetében való alkalmazhatóságáról kérdezte a Bíróságot.

⁴⁸ Lásd „A termék objektív jellemzői és tulajdonságai” II.2.1. pontot.

E tekintetben a Bíróság emlékeztet arra, hogy az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy egyrészt a Bizottság akkor fogad el besorolásról szóló rendeletet, ha valamely konkrét terméknek a KN-be való besorolása nehézséget okozhat, vagy ellentmondásos lehet, másrészt pedig az ilyen rendeletek általános hatályúak, mivel nem egy meghatározott piaci szereplőre, hanem valamennyi, a besorolás tárgyát képező termékkel azonos termékre általánosságban vonatkoznak.

Ugyanis, még ha a KN egységes értelmezését, valamint a gazdasági szereplőkkel szembeni egyenlő bánásmódot mozdítja is elő valamely besorolási rendelet analógia útján történő alkalmazása az ilyen rendeletben érintettekhez hasonló termékek esetében, ehhez az is szükséges, hogy a besorolandó és a rendeletben érintett termékek kellőképpen hasonlóak legyenek. Márpedig a szóban forgó LCD-monitorok technológiai szempontból nem azonosak a 754/2004 rendeletben érintett monitorokkal, amely rendelet a plazmaképernyős monitorokra vonatkozik, amelyek méretükben és felbontásukban is eltérnek.

Az a pusztán tény, hogy mind az alapügyben szereplő, mind pedig a 754/2004 rendeletben érintett monitorok mind automatikus adatfeldolgozó gépből, mind pedig más forrásból származó jelek megjelenítésére alkalmasak, objektív jellemzőik, valamint az általuk biztosított különböző funkcióik szerinti működésük értékelésétől függetlenül, nem elegendő ahhoz, hogy a hivatkozott rendeletet e monitorokra analógia útján alkalmazzák.

Ebből következik, hogy a 754/2004 rendelet nem alkalmazandó a SUB-D-, DVI-D-, USB-, S-Video- és kompozit videocsatlakozásokkal ellátott LCD-monitorok tarifális besorolása tekintetében.

2014. július 17-i Panasonic Italia és társai ítélet (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem – 2658/87/EGK rendelet – Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklátúra – 8471 és 8528 vámtarifaszám – Plazmaképernyők – Számítógépes képernyő funkciói – Potenciális televíziós képernyő funkció videokártya behelyezését követően”

A 2001 és 2004 közötti időszakban az alapeljárás felperesei plazmaképernyőket importáltak Olaszországba. A vámáru-nyilatkozatban azokat kizárólag számítógépről származó képek megjelenítésére alkalmas monitoroként a 8471 60 90 vámtarifaszám alá sorolták, ami azzal a következménnyel járt, hogy mentesültek a 20%-nak megfelelő vám és hozzáadottérték-adó megfizetése alól.

A vámhatóság ugyanakkor úgy ítélte meg, hogy e képernyőket a KN 8528 vámtarifaszáma alá kell sorolni, amelybe, többek között, a televíziós vevőkészülékek és a videómonitorok tartoznak, aminek következményeként 14%-os vámtétel alkalmazandó.

Az alapügy felperesei keresetet nyújtottak be a Commissione tributaria provinciale di Milanóhoz (milánói adóügyi bíróság), amely elutasította a keresetet, azon okból, hogy az a tény, hogy az említett képernyőket egy videokártya egyszerű behelyezésével alkalmassá lehet tenni kompozit videojelek vételére, kizárja ezeknek a KN 8471 vámtarifaszáma alá sorolását. Az alapügy felperesei fellebbezést nyújtottak be az elsőfokú ítéletekkel szemben a Commissione tributaria regionale di Milanóhoz (milánói tartományi adóügyi bíróság), amely megerősítette az importált képernyőknek a KN 8528 vámtarifaszáma alá sorolását.

E körülmények között a másodfokon hozott ítéletekkel szemben benyújtott felülvizsgálati kérelmek tárgyában eljáró kérdést előterjesztő bíróság először is azon kritériumokról kérdezte a Bíróságot, amelyeket annak meghatározásához kell alkalmazni, hogy az alapügyben szóban forgó képernyőket a KN⁴⁹ 8471 vámtarifaszáma alá, vagy, ennek hiányában, a KN 8528 vámtarifaszáma alá kell-e sorolni.

Az ilyen képernyők tarifális besorolása során követendő módszert illetően a Bíróság megjegyzi, hogy a KN 84. árucsoport 5. megjegyzése B. pontja a)–c) alpontja értelmében az olyan képernyők, mint az alapügyben szóban forgó képernyők, a KN 8471 vámtarifaszáma alá tartoznak mint automatikus adatfeldolgozó gépek egységei, amennyiben ezek három funkciót látnak el, nevezetesen olyan típusok, hogy ezeket kizárólag vagy elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használják, összekapcsolhatók a központi feldolgozóegységgel, és képesek arra, hogy az adatokat a rendszer által használható formában vegyék fel vagy adják le.

Mivel a fent említett második és harmadik feltétel teljesítettnek tekinthető az első feltételt illetően, a Bíróság emlékeztet arra, hogy az automatikus adatfeldolgozó géptől eltérő forrásból származó jelek megjelenítésének már a pusztán lehetsége is kizárja valamely képernyőnek a Kombinált Nomenklátúra 8471 vámtarifaszáma alá történő sorolását, figyelemmel a Kombinált Nomenklátúra 84. árucsoport 5. megjegyzése B. pontjának a) alpontjára, amely a „kizárólag vagy elsősorban” automatikus adatfeldolgozó rendszerben használt egységekre vonatkozik.

A 8471 vámtarifaszámra vonatkozó magyarázó megjegyzések egyes pontjaiból ugyanis következik, hogy az elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használt monitorokat – azon a tényen túl, hogy rendelkeznek az adatfeldolgozó rendszerhez való kapcsolódást biztosító csatlakozókkal – egyéb műszaki jellemzőik, és különösen azon tények alapján lehet azonosítani, hogy ezeket a kis távolságról történő munkavégzésre szánták, nem képesek a televíziós jelek megjelenítésére, alacsony elektromágnesesmező-emisszióval rendelkeznek, pontnyomtatási sűrűségük közepes felbontásnál 0,41-nél kezdődik, és a felbontás növekedésével ez egyre kisebb, sávszélességük 15 MHz vagy magasabb, illetve azon tény alapján, hogy a képernyő

⁴⁹ A 2388/2000, 2031/2001, 1832/2002, illetve 1789/2003 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

képpontjainak mérete kisebb, mint a HR 8528 vámtarifaszáma alá tartozó videomonitoroké, és az előbbiek konvergenciája erősebb, mint ezen utóbbiaké.

E körülmények között a Bíróság kimondta, hogy a 106,6 cm képátlójú, két hangszóróval és távirányítóval ellátott, videokártya beillesztésére alkalmas, előre kialakított bemenettel rendelkező színes képernyőknek a KN-be történő tarifális besorolása tekintetében figyelembe kell venni az e jellemzőkhöz szorosan kötődő rendeltetésüket, amelynek lényege egyfelől automatikus adatfeldolgozó gépből származó adatok, másfelől pedig kompozit videojelek megjelenítése. Az ilyen képernyőket a KN 8471 60 90 vámtarifaalszám alá kell sorolni, ha ezek kizárólag vagy elsősorban automatikus adatfeldolgozó rendszerben használatosak a KN 84. árucsoport 5. megjegyzése B. pontjának a) alpontjának értelmében, illetve e nómenklatúra 8528 21 90 vámtarifaalszáma alá, ha nem ez a helyzet, aminek meghatározása a nemzeti bíróság feladata a szóban forgó képernyők, és különösen a HR 8471. vámtarifaszámára vonatkozó, a HR I. fejezete D. pontjának az automatikus adatfeldolgozó gépek display egységeire vonatkozó 1–5. alpontjában szereplő magyarázó megjegyzésekben említett objektív jellemzők alapján.

Másodszor a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánta megtudni, hogy a 754/2004 rendelet visszaható hatállyal kell-e alkalmazni.

A Bíróság, miután emlékeztetett ítélezési gyakorlatára, amely szerint a jogbiztonság elvével ellentétes az, ha valamely rendelet visszaható hatállyal alkalmaznak, azon kedvező vagy kedvezőtlen hatásoktól függetlenül, amelyet az ilyen alkalmazás kelthet az érdekelt tekintetében, kivéve az akár a rendelet szövegében, akár céljaiban foglalt olyan kellően egyértelmű utalás okán, amely lehetővé teszi azon következtetés levonását, hogy e rendelet nem kizárólag a jövőre nézve rendelkezik, megjegyzi, hogy a 754/2004 rendelet preambulumban, rendelkezéseinek szövegében, illetve mellékletében semmi nem utal arra, hogy e rendeletet visszaható hatállyal kellene alkalmazni.

Mindenesetre a KN valamely vámtarifaszáma vagy vámtarifaalszáma alá történő besorolás feltételeit meghatározó rendeletnek nem lehet visszaható hatálya. Következésképpen a 754/2004 rendelet nem alkalmazható visszaható hatállyal.

2016. szeptember 22-i Kawasaki Motors Europe ítélet (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))

„Előzetes döntéshozatal – Az érvényesség vizsgálata – 1051/2009/EK rendelet – Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nómenklatúra – 8701 vámtarifaszám – Vontatók – 8701 90 11–8701 90 39 vámtarifaalszámok – Mezőgazdasági vontató (az egytengelyes kerti traktor kivételével) és kerekes erdei vontató – Vontatóként történő felhasználásra tervezett, könnyű, négykerekű terepjáró járművek”

Ebben az ítéletben, amelynek ténybeli hátterét korábban bemutattuk,⁵⁰ a Gerechtshof Amsterdam (amszterdami fellebbviteli bíróság, Hollandia) a KME által a KTF-ekkel kapcsolatban indított bírósági eljárás keretében az 1051/2009 rendelet érvényességéről, valamint adott esetben azon vámtarifaalszámokról kérdezte a Bíróságot, amelyek alá az érintett járműveket be kell sorolni.

Az alapeljárás felei és a kérdést előterjesztő bíróság azt állították, hogy bár az 1051/2009 rendelet hatálya alá tartozó járművek és az ezen ügyben szóban forgó járművek nem azonosak, kellően hasonlóak ahhoz, hogy e rendelet analógia útján alkalmazható legyen. Mindazonáltal a kérdést előterjesztő bíróság kétségeit fejezte ki az említett rendelet érvényességét illetően, az olyan különleges berendezések hiánya miatt, mint a géphajtó csonkok, hidraulikus emelőszervezetek vagy csörlők.

A kérdést előterjesztő bíróság arra is rámutatott, hogy a vámtarifaalszámokra vonatkozó magyarázó megjegyzések olyan különleges berendezésekre utalnak, mint az erdőgazdasági vontatók csörlői, de a mezőgazdasági vontatókat úgy írják le, mint amelyek „általában” rendelkeznek hidraulikus emelőszervezetekkel és géphajtó csonkokkal. Ez a megállapítás kérdéseket vetett fel a 1051/2009 rendelet alkalmazhatóságával kapcsolatban hasonló terepjáró járművekre, amelyek mezőgazdasági vontatóként sorolhatók be, még akkor is, ha nem rendelkeznek ilyen berendezésekkel.

E tekintetben a Bíróság többek között emlékeztet arra, hogy ha valamely nemzeti bíróság számára kétséges egy olyan tarifális besorolásról szóló rendelet érvényessége, amelyet az e rendeletben meghatározottakhoz kellően hasonló termékekre analógia útján alkalmaznia kell, indokolt, hogy ez a bíróság e rendelet érvényességének vizsgálata céljából előzetes döntéshozatal iránti kérelmet intézzon a Bírósághoz.

Következésképpen a Bíróság megállapítja, hogy az 1051/2009 rendelet mellékletének 2. pontja érvénytelen, mivel az az abban leírt járművet a KN⁵¹ 8701 90 90 vámtarifaalszáma, és nem a 8701 90 11–8701 90 39 vámtarifaalszámok valamelyike alá sorolja be, amelyek e jármű motorteljesítményének felelnek meg.

2016. december 15-i LEK ítélet (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

„Előzetes döntéshozatal – Kombinált Nomenklatúra – Az áruk besorolása – A 2106 vámtarifaszám alá tartozó étrend-kiegészítők – Hatóanyag mint alapvető összetevő – A Kombinált Nomenklatúra 30. árucsoportjába történő esetleges besorolás – Termékek gyógyszerként történő bemutatása és forgalmazása”

⁵⁰ A jogvita ténybeli és jogi hátterét illetően lásd „A termék rendeltetése” című II.2.2 pontot.

⁵¹ A 948/2009 rendelet szerinti KN.

Ebben az ügyben, amelynek jogi háttérének egy részét korábban már bemutattuk,⁵² a kérdést előterjesztő bíróság az első és a második kérdésével lényegében azt kérdezte, hogy a KN-t⁵³ úgy kell-e értelmezni, hogy a KN 3004 vámtarifaszám alá vagy inkább a KN 2106 vámtarifaszám alá sorolhatók az alapügyben szereplőkhöz hasonló termékek, amelyek az egészségre általános pozitív hatást gyakorolnak, és amelyek lényeges összetevője egy olyan hatóanyag, amelyet a KN 2106 vámtarifaszám alá sorolt étrend-kiegészítők tartalmaznak, jóllehet azokat gyártójuk gyógyszerként mutatja be.

Ebben az összefüggésben a Bíróság többek között azzal a kérdéssel foglalkozik, hogy az 1264/98 rendelet és a 727/2012 végrehajtási rendelet, amelyek bizonyos árukat a KN 2106 vámtarifaszám alá sorolnak be, alkalmazandó-e az alapügyben szóban forgó termékekre.

Először is a Bíróság emlékeztet arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a besorolási rendeletek általános hatállyal rendelkeznek, mivel nem egy egyedi gazdasági szereplőre vonatkoznak, hanem általánosságban azon termékekre, amelyek azonosak a vámkódexbizottság által megvizsgáltakkal. A besorolási rendelet értelmezése keretében e rendelet hatályának meghatározása érdekében többek között figyelembe kell venni annak indokolását. E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy az alapügyben szóban forgó termékek nem azonosak az e rendeletekben említett termékekkel. Következésképpen az említett rendeletek nem alkalmazhatók közvetlenül az alapügyben szóban forgó termékekre.

Másodszor a Bíróság az ítélkezési gyakorlatára utal, amely szerint az 1264/98 rendelethez és a 727/2012 végrehajtási rendelethez hasonló besorolási rendeletnek az e rendeletben szereplőkhöz hasonló termékekre analógia útján történő alkalmazása előmozdítja a Kombinált Nómenklatúra egységes értelmezését, valamint a gazdasági szereplők közötti egyenlő bánásmódot. Ezen ítélkezési gyakorlat fényében a Bíróság ezt követően összehasonlítja az említett rendeletekkel érintett termékek és az alapügyben szóban forgó termékek objektív jellemzőit és tulajdonságait. A Bíróság ekképpen arra a következtetésre jut, hogy e termékeknek ugyanaz a hatóanyaga, mint az 1264/98 rendelet és a 727/2012 végrehajtási rendelet által besorolt termékeknek, a két termék közötti különbség kizárólag a mikroorganizmus-koncentrációban és az alkalmazott hordozóanyagokban van.

E megfontolások alapján a Bíróság azt a választ adja, hogy e vámtarifaszám alá tartoznak az alapügyben szereplőkhöz hasonló olyan termékek, amelyek az egészségre általános pozitív hatást gyakorolnak, és amelyek lényeges összetevője egy olyan hatóanyag, amelyet a KN 2106 vámtarifaszám alá sorolt étrend-kiegészítők tartalmaznak, jóllehet azokat gyártójuk gyógyszerként mutatja be, és azokat gyógyszerként forgalmazzák és értékesítik.

⁵² Lásd az „Általános megfontolások az uniós bíróságra a hárulói feladatok jellegéről és terjedelméről, valamint a releváns értékelési kritériumokról” című I. pontot.

⁵³ Az 1006/2011 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

2018. szeptember 13-i Vision Research Europe ítélet (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Vámtarifaszámok – Az áruk besorolása – Felejtő memóriával rendelkező kamera, amiből az következik, hogy a rögzített képek törlődnek, ha a kamerát kikapcsolják, vagy új képeket rögzítenek – Kombinált Nómenklatúra –8525 80 19 és 8525 80 30 vámtarifaszám – Magyarító megjegyzések – Értelmezés – 113/2014/EU végrehajtási rendelet – Értelmezés – Érvényesség”

Ebben az ítéletben, amelynek ténybeli háttérét korábban már bemutattuk,⁵⁴ a Bíróság a 113/2014 végrehajtási rendelet érvényességének vizsgálatát illetően megállapítja egyrészt, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében a besorolási rendeletek általános hatállyal rendelkeznek, mivel nem egy egyedi gazdasági szereplőre vonatkoznak, hanem általánosságban azon termékekre, amelyek azonosak a Vámkódexbizottság által megvizsgáltakkal. A besorolási rendelet értelmezése keretében e rendelet hatályának meghatározása érdekében többek között figyelembe kell venni annak indokolását.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy a 113/2014 végrehajtási rendeletben szereplő készülékek jellemzőinek és az alapügyben szóban forgó kamera jellemzőinek összehasonlításából az következik, hogy ezek a készülékek nem azonosak, következésképpen az említett rendelet nem alkalmazható közvetlenül a vitatott kamerára.

Mindazonáltal másfelől az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy ha valamely besorolásra vonatkozó rendelet nem alkalmazható közvetlenül azokra a termékekre, amelyek nem azonosak, hanem csak hasonlóak az e rendelet tárgyát képező termékhez, az utóbbi rendeletet az ilyen termékekre analógia útján kell alkalmazni. E tekintetben elegendő, ha a besorolandó termékek és a besorolásról szóló rendelet hatálya alá tartozó termékek kellőképpen hasonlóak.

Mivel a 113/2014 végrehajtási rendeletben megjelölt készülékek objektív jellemzőik és tulajdonságaik tekintetében hasonlóak az alapügyben szóban forgó kamerához, ebből az következik, hogy a 113/2014 végrehajtási rendelet analógia útján alkalmazandó az említett kamerára. Ennek következtében annak érvényességét kell vizsgálni.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy az Európai Unió Tanácsa a KN alkalmazását illetően széles mérlegelési jogkört biztosít a tagállamok vámszakértőivel együttműködő Bizottság számára arra vonatkozóan, hogy pontosítsa a vámtarifaszámoknak valamely meghatározott áru besorolása során figyelembe veendő tartalmát. Mindazonáltal a 2658/87 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti intézkedések elfogadására irányuló hatáskör a Bizottságot nem jogosítja fel arra, hogy módosítsa a HR-ről szóló egyezmény által létrehozott HR alapján megállapított vámtarifaszámok tartalmát, amely

⁵⁴ Lásd a „4–6. szabály – alapértelmezett szabály, az egyes tárolóeszközökre alkalmazandó különös szabály, az alszámok összehasonlítására vonatkozó szabály” II.1.4. pontot.

egyezmény 3. cikke szerint az Unió kötelezettséget vállalt arra, hogy nem módosítja annak hatályát.

A jelen ügyben a Bíróság megállapítja, hogy a 113/2014 végrehajtási rendelet a KN 8525 80 19 vámtarifaalszám alá sorolja a „nagy sebességű kamerákat”. Az említett besorolást indokoló okok azon a megállapításon alapulnak, miszerint „[a] felejtő memórián való ideiglenes tárolás nem minősül a kamerán történő rögzítésnek, mivel a képek a kamera kikapcsolásával elvesznek”. Márpedig, amint azt a Bíróság már kifejtette, a digitális fényképezőgépek azon képessége, hogy belső memóriájukban rögzítsenek állóképeket, a KN 8525 80 30 vámtarifaalszám alá tartozó áruk alapvető jellemzője, függetlenül attól, hogy e rögzítési képesség átmeneti-e vagy tartós.

Tekintettel arra, hogy a 113/2014 rendelet a KN 8525 80 30 vámtarifaalszámból következőkkel ellentétben kizárja ezen alszám alól azokat a készülékeket, amelyek a képeket átmenetileg belső memóriában rögzítik, és következésképpen a „nagysebességű kamerákat” a KN 8525 80 19 vámtarifaalszám alá sorolja, a Bíróság megállapítja, hogy e végrehajtási rendelet nem egyeztethető össze a KN 8525 80 30 vámtarifaalszám tartalmával.

Következésképpen a Bizottság a 113/2014 végrehajtási rendelet elfogadásával módosította és korlátozta a KN 8525 80 30 vámtarifaalszáma hatályát, és túllépte a 2658/87 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének a) pontjában ráruházott hatásköröket.

Így a Bíróság kimondja, hogy a KN 8525 80 30 vámtarifaalszámot úgy kell értelmezni, hogy ezen alszám alá tartozik az alapügyben szereplőhöz hasonló olyan kamera, amely másodpercenként nagy számú felvétel elkészítésére képes, és azokat belső felejtő memóriájában őrizni, ahonnan azok kitörölődnek, ha a kamerát kikapcsolják, a 113/2014 végrehajtási rendelet pedig érvénytelen, amennyiben az analógia útján alkalmazandó az említett kamera jellemzőivel rendelkező termékekre.

3. Áruosztályozási vélemények és kötelező érvényű tarifális felvilágosítások

3.1. A WCO és a Vámkódex Bizottság áruosztályozási véleményei

1975. november 19-i ítélet (teljes ülés), *Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen* (38/75, [EU:C:1975:154](#))

„Fénymásolók”

1971. április 28-án az alapeljárás felperese harmadik országból iratok sokszorosítására szolgáló fénymásolót importált. A holland vámhatóság ezt a készüléket a KVT⁵⁵

⁵⁵ Az 1/71 rendelet által módosított 950/68 rendelet I. mellékletében szereplő KVT.

„fényképezőgépek” 90.07 A vámtarifaszáma alá sorolta, és 14%-os vámot vetett ki rá. Ez a besorolás egy kiegészítő megjegyzésnek felel meg, amelyet a KVT 1971. január 1-jei hatállyal történő módosításáról szóló 1/71 rendelet vezetett be a KVT 90. árucsoportjába (a továbbiakban: vitatott kiegészítő megjegyzés), amelynek szövege a következő volt: „a 90.07 A vámtarifaalszám alá tartoznak az iratok elektrosztatikus eljárással történő automatikus lemásolására szolgáló olyan készülékek is, amelyek optikai képalkotó rendszert foglalnak magukban.” Ez a megjegyzés maga is megfelelt a Vámegyütműködési Tanács – amelynek feladata az 1950. december 15-én Brüsszelben aláírt, az áruk vámtarifákban történő osztályozására vonatkozó nomenklatúráról szóló egyezmény⁵⁶ (a továbbiakban: nomenklatúra egyezmény) végrehajtásának biztosítása volt – 1965 decemberében kiadott áruosztályozási véleményének.

1971. január 1-jét megelőzően azonban a holland vámhatóság a szóban forgó készüléket a 84.54 B vámtarifaszám „más irodai gép és készülék” alá sorolta be annak érdekében, hogy megfeleljen a Tarief commissie (vámtarifa-bizottság) 1970. február 2-i két határozatának.

Mivel a 84.54 B vámtarifaszám alá tartozó árukra alkalmazandó vámot az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezmény (GATT) többoldalú tárgyalásai keretében 7%-ra csökkentették, a felperes úgy vélte, hogy a vitatott kiegészítő megjegyzés azáltal, hogy a vitatott árut egy 7%-ban konszolidált vámtarifaszámból „átsorolta” egy 14%-os vámtétel alá, sérti e megállapodás II. cikkét. Panaszát elutasították, ezért a vámtételbizottsághoz fordult jogorvoslattal, amely úgy döntött, hogy többek között azt kéri a Bíróságtól, hogy állapítsa meg, hogy a vitatott kiegészítő megjegyzés sérti-e a nomenklatúra egyezményből – különösen annak II. cikke b) pontjának ii. alpontjából – eredő kötelezettségeket, amely egyezmény tiltja az árucsoportok és áruosztályok megjegyzéseinek olyan módosítását, amely megváltoztatná a nomenklatúra árucsoportjainak, áruosztályainak és vámtarifaszámainak hatályát.

Először is a Bíróság egyértelművé teszi, hogy az Unió a tagállamok helyébe lép a nomenklatúra egyezményből és a Vámegyütműködési Tanács létrehozásáról szóló, ugyanazon a napon kelt egyezményből⁵⁷ eredő kötelezettségek tekintetében, következésképpen kötik az említett kötelezettségvállalások.

E tekintetben a Bíróság megállapítja, hogy az ezen egyezmények közül az elsőben szereplő kötelezettségvállalások között szerepel a II. cikk b) pontjának ii. alpontjában a szerződő felek azon kötelezettsége, hogy „az árucsoportokhoz vagy áruosztályokhoz fűzött megjegyzésekben ne hajtsanak végre olyan változtatásokat, amelyek módosíthatnák a nomenklatúra árucsoportjainak, áruosztályainak és vámtarifaszámainak hatályát”.

⁵⁶ Az 1950. december 15-én Brüsszelben aláírt, az áruk vámtarifákban történő osztályozására vonatkozó nomenklatúráról szóló egyezmény.

⁵⁷ A Vámegyütműködési Tanács létrehozásáról szóló, 1950. december 15-én Brüsszelben aláírt egyezmény.

Egyébiránt a Vámegyütműködési Tanács által kibocsátott áruosztályozási vélemények nem kötik a szerződő feleket, hanem inkább meghatározó értelmezési szempontok, mivel e felek által a KN értelmezése és alkalmazása egységességének biztosításával megbízott hatóságtól származnak. Az ilyen értelmezés, amennyiben ezenkívül megfelel a szerződő államok által általában követett gyakorlatnak, csak akkor utasítható el, ha az összeegyeztethetetlennek tűnik a szóban forgó vámtarifaszám szövegével, vagy ha nyilvánvalóan túllépi a Vámegyütműködési Tanács számára biztosított mérlegelési jogkört.

Ezeket a megfontolásokat figyelembe véve a Bíróság arra a következtetésre jut, hogy a fényképészeti és a fénymásolási eljárások közötti hasonlóság mértéke miatt nem tűnik úgy, hogy teljesülnének azok a feltételek, amelyek alapján valamely áruosztályozási véleményt a szóban forgó vámtarifaszámmal összeegyeztethetetlennek kellene tekinteni. Következésképpen a vitatott kiegészítő megjegyzés nem összeegyeztethetetlen a nomenklatúra egyezményből eredő kötelezettségekkel.

E megfontolásokból tehát az következik, hogy az ügy iratainak vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőket, amelyek érinthetik a vitatott kiegészítő feljegyzés érvényességét.

2011. november 10-i X és X BV ítélet (C-319/10 és C-320/10, [EU:C:2011:720](#))

„Közös Vámtarifa – Kombinált Nomenklatúra – Tarifális besorolás – Sótartalmú fagyasztott, csont nélküli csirkedarabok – Az 535/94/EK, az 1832/2002/EK, az 1871/2003/EK, a 2344/2003/EK és az 1810/2004/EK rendelet érvényessége és értelmezése – A Kombinált Nomenklatúra 2. árucsoportjához fűzött 7. kiegészítő megjegyzés – A WTO Vitarendezési Testülete – Joghatások”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a Bíróságnak többek között arra a kérdésre kellett választ adnia, hogy az 1810/2004 rendeletben szereplő kiegészítő megjegyzés⁵⁸ értelmezése vagy érvényességének értékelése keretében lehet-e hivatkozni a WTO keretében létrehozott Vitarendezési Testület (a továbbiakban: DSB) határozatára, amennyiben az a 0210 vámtarifaszámban említett „sózott” kifejezés értelmezésére vonatkozik, annak ellenére, hogy a szabad forgalomba bocsátás vám eljárás keretében a vámáru-nyilatkozatot e határozat elfogadása előtt tették.

Az alapeljárás a különböző, 0,6% és 1% közötti hozzáadott só tartalmú fagyasztott, csont nélküli csirkedarabok tarifális besorolására vonatkozott. Az alapeljárás felperesei azt állították, hogy a húst a KN 0210 99 39 vámtarifaszám alá kell besorolni, azzal érvelve, hogy a só hozzáadása, még ha 1,2% alatti is, megváltoztatja a hús jellegét, amely álláspont a DSB határozatain alapult. A vámhatóság ezzel szemben azt állította, hogy az árukat a vitatott kiegészítő megjegyzés alapján a 0207 14 10 vámtarifaszám alá kell besorolni. A kérdést előterjesztő bíróság hangsúlyozta e megjegyzés értelmezésének és

⁵⁸ Az 1810/2004 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

a szabályozások érvényességének, valamint a WTO határozatainak a jogvita kimenetelére gyakorolt hatásának fontosságát.

Először is, ami azt a kérdést illeti, hogy a vitatott kiegészítő megjegyzés érvényessége a DSB határozata alapján értékelhető-e, a Bíróság emlékeztet arra, hogy a WTO-megállapodások főszabály szerint nem szerepelnek azon jogi normák között, amelyek tekintetében a Bíróság vizsgálja az uniós intézmények aktusainak jogszerűségét. A Bíróság csak abban a feltételezett esetben vizsgálhatja a szóban forgó uniós aktusnak a WTO-szabályokra figyelemmel fennálló jogszerűségét, ha az Unió a WTO keretében vállalt valamely kötelezettséget szándékozott azzal végrehajtani, vagy ha az uniós aktus kifejezetten utal a WTO-megállapodások egyedi rendelkezéseire.

Ezenfelül egy gazdasági szereplő nem hivatkozhat valamely tagállam bírósága előtt arra, hogy egy uniós szabályozás összeegyeztethetetlen a WTO bizonyos szabályaival, még akkor sem, ha a DSB az említett szabályozást azokkal összeegyeztethetetlennek nyilvánította. Ezenkívül lejárt a WTO-megállapodások által létrehozott vitarendezési rendszer keretében az Unió számára az e határozatnak való megfelelés érdekében biztosított észszerű határidő.

A gazdasági szereplő azon lehetősége sem ismerhető el, hogy az uniós bíróság előtt arra hivatkozzon, hogy az uniós szabályozás összeegyeztethetetlen a DSB valamely határozatával. A DSB-nek a WTO szabályainak megsértését megállapító ajánlásai vagy határozatai ugyanis – a jogi hatályuktól függetlenül – főszabály szerint alapvetően nem különböztethetők meg a WTO keretében valamely tag által vállalt kötelezettségeket tartalmazó anyagi szabályoktól. Így a DSB-nek az említett szabályok megsértését megállapító ajánlására vagy határozatára, akár csak a WTO-megállapodásokban foglalt anyagi jogi szabályokra nem lehet hivatkozni az uniós bíróság előtt annak megállapítása érdekében, hogy az uniós szabályozás összeegyeztethetetlen azokkal.

A jelen ügyben egyrészt a Bíróság szerint sem az iratokból, sem az érintett rendeletek preambulumbekzdéseiből nem tűnik ki, hogy e rendeletek elfogadásával a Bizottság az uniós jogrendben a WTO keretében vállalt konkrét kötelezettséget kívánt volna végrehajtani. Másrészt e rendeletek egyike sem utal kifejezetten a WTO-megállapodások konkrét rendelkezéseire. Ezenkívül a DSB határozata későbbi, mint az alapügy tényállása, és végrehajtásának észszerű határideje csak 2006. június 27-én járt le.

Ebből következik, hogy az 1810/2004 rendeletben szereplő vitatott kiegészítő megjegyzés érvényességének értékelése keretében az alapügyben szóban forgóhoz hasonló körülmények között semmiképpen nem lehet a DSB határozatára hivatkozni.

Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a vitatott kiegészítő megjegyzés értelmezhető-e a DSB határozatára tekintettel, az Unió által megkötött nemzetközi megállapodásoknak a másodlagos uniós joggal szembeni elsőbbsége azt követeli meg, hogy az utóbbi szövegét úgy kell értelmezni, hogy az lehetőleg összhangban legyen e megállapodásokkal. Így a Bíróság a WTO-megállapodások egyes rendelkezéseire

vonatkozó értelmezésének alátámasztása érdekében már hivatkozott a WTO valamely vizsgálóbizottságának vagy a Fellebbviteli Testületének jelentéseire.

Ugyanakkor, még ha nem is kizárt, hogy a DSB határozatára bizonyos körülmények között hivatkozni lehet az uniós jog értelmezése céljából, a jelen ügyben a Bíróság szerint a DSB határozatának az alapeljárás felperesei és a kérdést előterjesztő bíróság által előadott értelmezése annak téves olvasatából ered.

Ebben az összefüggésben a Bíróság megállapítja, hogy olyan körülmények között, amikor a szabad forgalomba bocsátás vám eljárás keretében tett vámáru-nyilatkozatokra 2005. szeptember 27. előtt került sor, nem lehet a WTO Vitarendezési Testületének határozatára és a WTO vizsgálóbizottságának két jelentésére hivatkozni sem az 1810/2004 rendeletben szereplő vitatott kiegészítő megjegyzés értelmezése, sem pedig e kiegészítő megjegyzés érvényességének értékelése keretében.

3.2. Kötelező érvényű tarifális felvilágosítások

2010. december 2-i Schenker ítélet (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

„2454/93/EGK rendelet – A Közösségi Vámkódex végrehajtására vonatkozó rendelkezések – A 6. cikk (2) bekezdése – Kötelező érvényű tarifális felvilágosítás iránti kérelem – A »kizárólag egyfajta áruk« fogalma”

Az ezen ítélet alapjául szolgáló ügyben a kérdést előterjesztő bíróság előzetes döntéshozatal céljából a 2454/93 rendelet 6. cikke (2) bekezdésének értelmezésére vonatkozó kérdést terjesztett a Bíróság elé, amely szerint a KTF iránti kérelem csak egyfajta árura vonatkozhat. A kérdést előterjesztő bíróság többek között azt kérdezte, hogy e rendelkezést úgy kell-e értelmezni, hogy a KTF iránti kérelmet egyetlen árura kell korlátozni, és ennél fogva az nem vonatkozhat különböző árukra, még akkor sem, ha az ezek közötti különbségtétel tényezői minimálisak. Ezen előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés annak vizsgálatára irányul, hogy az alapügyben szereplőkhöz hasonló LCD folyadékkristályos panelek a 2454/93 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése szerinti „kizárólag egyfajta árunak” minősülnek-e.

A Bíróság először is megjegyzi, hogy a Vámkódex és a Vámkódex végrehajtási rendelete nem tartalmazza az e rendelet 6. cikkének (2) bekezdésében szereplő „kizárólag egyfajta áru” fordulat meghatározását. Ennél fogva e rendelkezés értelmezéséhez figyelembe kell venni az említett rendelkezés szövegét, összefüggéseit és céljait.

Ezt követően a Bíróság először is megállapítja, hogy a szóban forgó 6. cikk (2) bekezdésének megfogalmazása szerint – amely a „kizárólag egyfajta árura” vonatkozik – a KTF-re vonatkozó kérelem akkor vonatkozhat különböző árukra, ha ezek ugyanolyan fajtájúak. Ez utóbbi fogalom szokásos jelentésére figyelemmel kizárólag a hasonló jellemzőkkel rendelkező áruk minősülhetnek „kizárólag egyfajta árunak”.

Másodsorban, annak meghatározása céljából, hogy mely megkülönböztető jegyek alapján nem állapítható meg, hogy a hasonló jellemzőkkel rendelkező áruk kizárólag egyfajta árunak minősülnek a 2454/93 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése értelmében, a Bíróság arra emlékeztet, hogy a KTF célja az, hogy a gazdasági szereplők kellő bizonyossággal járhassanak el akkor is, ha kétség merülne fel az áruknak a létező vámnómenklatúrába történő besorolásával kapcsolatban. Ily módon a KTF biztosítja a jogosult számára az áru pontos vámtarifaszám alá történő besorolását, ami lehetővé teszi számára, hogy előzetesen megismerje a fizetendő vám összegét a szóban forgó árura vonatkozó vámalakíságok elvégzésekor.

A hivatkozott rendszer egyébiránt megkönnyíti a vámszolgálatok működését, amennyiben az ilyen felvilágosítás tárgyát képező áruk tarifális besorolása meghatározottá válik valamennyi, a szóban forgó árukra vonatkozó vámáru-nyilatkozat vonatkozásában a hivatkozott felvilágosítás érvényességi ideje alatt.

A szóban forgó szabályozás által követett célkitűzést illetően a Bíróság kifejti, hogy az áruk, még ha hasonló jellemzőkkel rendelkeznek is, nem minősíthetők a 2454/93 rendelet 6. cikkének (2) bekezdése szerinti kizárólag egyfajta áruknak, ha ezek a vámnómenklatúra különböző tarifaszámai vagy tarifaalszámok alá sorolhatók. Különböző vámtarifaszámok vagy vámtarifaalszámok alá sorolható több áru feltüntetése egyazon KTF iránti kérelemben, túl azon a tényen, hogy összetettebbé teszi a vámszolgálatok munkáját, a kérelemben szereplő információk értékelésében, következésképpen a szóban forgó áruk besorolásának meghatározásában való tévedés magas szintű kockázatát vonja maga után.

E körülményekre figyelemmel a Bíróság megállapítja, hogy a KTF iránti kérelem nem vonatkozhat különböző árukra, még akkor sem, ha ezek hasonló jellemzőkkel rendelkeznek, amennyiben a szóban forgó árukat megkülönböztető jegyek bármiféle hatással lehetnek ezek tarifális besorolására.

A fentiekre figyelemmel a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a 2454/93 rendelet 6. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy egy KTF iránti kérelem azzal a feltétellel vonatkozhat különböző árukra, hogy ezek kizárólag egyfajta áruknak minősülnek. Kizárólag a hasonló jellemzőkkel rendelkező olyan áruk minősülhetnek a hivatkozott rendelkezés értelmében vett kizárólag egyfajta áruknak, amelyek megkülönböztető jegyei teljesen irrelevánsak ezek tarifális besorolása tekintetében.

2005. szeptember 15-i Intermodal Transports ítélet (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))

„Közös vámtarifa – Vámtarifaszámok – A kombinált nómenklatúrába történő besorolás – 8709 vámtarifaszám – »Magnum ET120 Terminal Tractor« vontató – EK 234. cikk – A nemzeti bíróság kötelezettsége arra, hogy előzetes döntéshozatal céljából kérdést terjesszen elő – Feltételek – Más tagállam vámhatóságai által hasonló járművel kapcsolatban harmadik személy részére adott kötelező érvényű tarifális felvilágosítás”

Az Intermodal holland társaság gépjárműveket jelentett be szabad forgalomba bocsátás céljából, és azokat a KN 8709 vámtarifaszám alá sorolta be.

Ellenőrzést követően a holland vámhatóságok azonban úgy ítélték meg, hogy e járművek a KN 8701 20 10 alszáma alá tartoznak. Ezért kiegészítő fizetési felszólítást intéztek az Intermodalhoz. Az e határozattal szemben benyújtott keresetének alátámasztására az Intermodal többek között benyújtott egy, a finn vámhatóságok által kiállított KTF-et, amely egy finn társaságot jelölt meg címzettként, és hasonló járműveket a KN 8709 vámtarifaszáma alá sorolt be. Ezt a keresetet azonban elutasították.

Az Intermodal e határozattal szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a kérdést előterjesztő bírósághoz. Noha úgy ítélte meg, hogy az Intermodal nem alapíthat jogot olyan KTF-re, amelynek nem ő a címzettje, és amely más árura vonatkozik, e bíróság azt kívánta megtudni, hogy olyan körülmények között, mint amelyek az alapügyben fennállnak, nem köteles-e előzetes döntéshozatalt kérni a Bíróságtól az a nemzeti bíróság, amely szerint az ilyen, harmadik személy részére kiadott KTF a KN szempontjából nyilvánvalóan téves besorolást tartalmaz.

E körülmények között először is azt kérdezte a Bíróságtól, hogy az a nemzeti bíróság, amelynek valamely áru KN-be való besorolásával kapcsolatos jogvitát kell eldöntenie, és amely előtt más tagállam vámhatósága által az említett jogvitán kívül álló személy részére hasonló áruval kapcsolatban kiadott KTF-re hivatkoznak, köteles-e értelmezési kérdést terjeszteni a Bíróság elé, ha azon az állásponton van, hogy a KTF nem áll összhangban a KN-nel, és el kíván térni a KTF-ben foglalt tarifális besorolástól.

Mindenekelőtt a Bíróság kifejti, hogy a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92 rendelet 12. cikkéből az következik, hogy a KTF csak a címzettje számára, és kizárólag a benne leírt áruk tekintetében keletkeztet jogokat.

Következésképpen a valamely tagállam bírósága előtt folyamatban lévő jogvitában a felek nem rendelkeznek alanyi joggal arra, hogy a valamely más tagállam vámhatósága által harmadik személy részére hasonló áruk tekintetében kiadott KTF-re hivatkozzanak.

Ilyen körülmények között a Bíróság megállapítja, hogy amikor egy meghatározott áru tarifális besorolására vonatkozó, nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő jogvita keretében valamely másik tagállam vámhatóságai által a jogvitán kívül álló személy számára hasonló áru tekintetében kiadott KTF-et terjesztenek elő, és az említett bíróság az e felvilágosításban foglalt tarifális besorolást hibásnak tartja, e két utóbbi körülmény nem jár azzal a következménnyel, hogy az olyan bíróság, amelynek határozatai ellen a belső jog szerint van lehetőség jogorvoslatra, köteles lenne értelmezési kérdést terjeszteni a Bíróság elé.

Az említett körülmények önmagukban nem járnak azzal az automatikus következménnyel, hogy az olyan bíróság, amelynek határozatai ellen a belső jog szerint nincs lehetőség jogorvoslatra, köteles lenne értelmezési kérdést terjeszteni a Bíróság elé. Mindazonáltal az ilyen bíróságnak, ha uniós jogi kérdés merül fel előtte, eleget kell

tennie annak a kötelezettségének, hogy a Bírósághoz forduljon, kivéve, ha megállapította, hogy a felmerült kérdés nem releváns, vagy hogy a szóban forgó uniós jogi rendelkezést a Bíróság már értelmezte, vagy hogy az uniós jog helyes alkalmazása olyan nyilvánvaló, hogy minden észszerű kétséget kizár. E helyzet fennállását az uniós jog jellemzőire, értelmezésének sajátos nehézségeire és az Unión belüli ítélkezési gyakorlat eltéréseinek kockázatára figyelemmel kell értékelni.

E tekintetben a valamely más tagállam hatóságai által kiadott KTF léte arra kell, hogy készítse az említett bíróságot, hogy különösen figyelmesen értékelje a KN⁵⁹ helyes alkalmazására vonatkozó észszerű kétség esetleges hiányát, és legyen figyelemmel különösen a fent említett három értékelési szempontra.

Másodszor a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánta megtudni a Bíróságtól, hogy a KN 8709 vámtarifaszámát úgy kell-e értelmezni, hogy az alapügyben szereplő jármű tulajdonságaival rendelkező jármű e vámtarifaszám alá tartozik.

E tekintetben a Bíróság megjegyzi, hogy a KN 8709 vámtarifaszám szövege két járműkategória között tesz különbséget, amelyeket többek között egyes fizikai tulajdonságaik, illetve lehetséges felhasználási területeik alapján határoz meg. Ezenkívül e szöveg döntő jelentőséget tulajdonít annak a ténynek, hogy az érintett járműveknek olyan típusúaknak kell lenniük, mint amelyeket a pályaudvarokon vontatásra használnak, és különösen – amint az bizonyos nyelvi változatokból kitűnik – a peronokon. Ez a kritérium a targonca objektív jellemzőire utal, amelyeknek olyannak kell lenniük, hogy az természetesen alkalmas legyen a pályaudvarokon, különösen a peronokon történő használatra, és hogy azonos vagy hasonló legyen az ilyen helyeken ténylegesen használt járművekkel.

A Bíróság szerint az alapügyben szóban forgó járművek jellemzőiből az következik, hogy azok nyilvánvalóan nem hasonlók a pályaudvarokon, különösen a peronokon ténylegesen vontatásra használt járművekhez, és jellegüknél fogva nem alkalmasak ilyen használatra. Következésképpen az ilyen járművek nem tartozhatnak a 8709 vámtarifaszám hatálya alá.

E körülmények között a Bíróság megállapítja, hogy a KN 8709 vámtarifaszáma nem vonatkozik azon járművekre, amelyek 2500 percenkénti fordulatszámon 132 kW-os teljesítményű dízelmotorral, valamint négy előremeneti és egy hátrameneti fokozatú automata sebességváltóval rendelkeznek, zárt fülkével és 60 cm-es emelést lehetővé tevő emelőplatóval vannak ellátva, teherbírásuk 32 000 kg, fordulási ívük sugara nagyon rövid, és egytengelyes utánfutók ipari területeken, illetve épületeken belüli mozgására tervezték őket. Az ilyen járművek az említett vámtarifaszám értelmében nem minősülnek sem áruszállításra használt önjáró targoncának, sem vasúti pályaudvar peronján használt vontatónak.

⁵⁹ A 2261/98 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

2011. április 7-i Sony Supply Chain Solutions (Europe) ítélet (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))

„2913/92/EGK rendelet – Közösségi Vámkódex – A 12. cikk (2) és (5) bekezdése, a 217. cikk (1) bekezdése és a 243. cikk – 2454/93/EGK rendelet – A 2913/92/EGK rendelet végrehajtási rendelkezései – 10. és 11. cikk – Az áruk besorolása – Kötelező érvényű tarifális felvilágosítás – Ugyanazon áru tekintetében a jogosulttól eltérő személy általi hivatkozás – A nemzeti vámigazgatás rendelete – Bizalomvédelem”

A Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (a továbbiakban: SLE) keresetet nyújtott be a holland vámhatóságoknak a játékkonzolok, köztük a Playstation 2 Computer Entertainment System (a továbbiakban: PS 2) elnevezésű konzol behozatalára vonatkozó vám megfizetése iránti kérelemmel szemben. E kereset keretében az SLE az ugyanazon vállalatcsoporthoz tartozó Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (a továbbiakban: SCEE) és az Egyesült Királyság vámhatóságai közötti eljárásra hivatkozik. 2000. október 19-én e vámhatóságok a PS2 vonatkozásában olyan KTF-et bocsátottak ki az SCEE részére, amelyben azt a KN⁶⁰ 9504 10 00 vámtarifaszáma alá sorolták be.

Ebben az összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság többek között azt kérdezte a Bíróságtól, hogy a 82/97 rendelettel módosított, a Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92 rendeletet, valamint a 12/97 rendelettel módosított 2454/93 rendeletet (a továbbiakban: végrehajtási rendelet) úgy kell-e értelmezni, hogy a saját nevében és saját érdekében vámáru-nyilatkozatot tevő bejelentő hivatkozhat olyan KTF-re, amelynek jogosultja nem maga a bejelentő, hanem egy vele kapcsolatban álló társaság, amelynek megbízásából e bejelentő a vámáru-nyilatkozatokat benyújtotta.

Előjáróban a Bíróság emlékeztet arra, hogy a KTF-ek célja az, hogy a gazdasági szereplők kellő bizonyossággal járhassanak el akkor is, ha kétség merülne fel valamely árunak a létező vámnómenklatúrába történő besorolásával kapcsolatosan, így védelmet nyújtsanak a számukra az áru besorolását illetően a vámhatóság által elfogadott álláspontban utóbb bekövetkező változásokkal szemben.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy Vámkódex 12. cikke (2) bekezdésének, valamint a végrehajtási rendelet 10. és 11. cikkének egymással összefüggésben értelmezett rendelkezéseiből kitűnik, hogy a KTF-re annak jogosultja csak az azt kibocsátó vámhatósággal szemben és más tagállamok vámhatóságaival szemben hivatkozhat. E tekintetben a Bíróság úgy ítéli meg, hogy a KTF csak a jogosultja javára keletkezett jogokat. A Vámkódex 5. és 64. cikkéből azonban az következik, hogy azon szabály, miszerint a KTF-re csak annak jogosultja hivatkozhat, nem akadályozza meg ez utóbbit abban, hogy mást bízson meg a vámáru-nyilatkozat megtételével. Ugyanis e kódex kimerítően szabályozza a vámeljárásban történő képviselővel való jogot.

Márpedig mind az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból, mind az SLE által a Bírósághoz benyújtott észrevételekből kitűnik, hogy az SLE nem az SCEE képviselőjeként

⁶⁰ Az 2204/1999 rendelet, illetve a 2263/2000 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

járt el. Következésképpen a holland vámhatóságokkal szemben nem hivatkozhatott olyan KTF-re, amelynek az SCEE volt a jogosultja. Önmagában az a körülmény, hogy az SCEE és az SLE ugyanazon vállalkozáscsoport tagjai voltak, illetve hogy az utóbbi az előbbi adóügyi képviselője volt Hollandiában, nem jogosítja fel az SLE-t a Vámkódex 5. cikke értelmében vett képviselőként történő eljárásra.

A fenti megfontolásokra tekintettel a Bíróság megállapítja, hogy a második előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a Vámkódex 12. cikkének (2) bekezdését, valamint a végrehajtási rendelet 10. és 11. cikkét úgy kell értelmezni, hogy a saját nevében és saját érdekében vámáru-nyilatkozatot tevő bejelentő nem hivatkozhat olyan KTF-re, amelynek jogosultja nem maga a bejelentő, hanem egy vele kapcsolatban álló társaság, amelynek megbízásából e bejelentő a vámáru-nyilatkozatokat benyújtotta.

Egy másik kérdéssel a kérdést előterjesztő bíróság azt kívánta megtudni a Bíróságtól, hogy a vámok beszedésére irányuló eljárás keretében az érdekelt fél vitathatja-e ezt a beszedést azáltal, hogy ugyanazon áruk tekintetében egy másik tagállamban kiadott KTF-et mutat be. A kérdést előterjesztő bíróság emellett azt a kérdést is felvetette, hogy figyelembe kell-e venni a KTF-et, ha a behozatal időpontjában az még vitatott volt, és ezen behozatalt követően utólag helyesbítésre került.

Ebben a tekintetben a Bíróság először kifejti, hogy a Vámkódex 12. cikkének (2) bekezdése és a végrehajtási rendelet 11. cikke alapján a KTF csak akkor köti a vámhatóságokat, ha arra a jogosult vagy annak képviselője hivatkozik. Más esetben az a Vámkódex 243. cikkének (2) bekezdése alapján eljáró bíróság, amely előtt valamely KTF-et bemutatnak, nem tulajdoníthatja e KTF-nek az ahhoz fűződő joghatásokat. Azonban a KTF-re a jogosulttól eltérő más személy is hivatkozhat bizonyítékként. Ugyanis a bizonyíték fogalmára vonatkozó uniós szabályozás hiányában főszabály szerint minden olyan bizonyítási eszköz elfogadható, amelyet a tagállamok eljárási joga elfogad a Vámkódex 243. cikkében előírttal analógiát mutató eljárásokban.

A Bíróság továbbá emlékeztet azon ítélkezési gyakorlatára, amely szerint az a körülmény, hogy valamely más tagállam vámhatóságai a belső jogban határozataival szemben bírói jogorvoslati lehetőséggel nem rendelkező nemzeti bíróság előtt lévő jogvitán kívül álló személy részére meghatározott áru vonatkozásában olyan KTF-et adtak ki, amely a KN vámtarifaszámainak eltérő értelmezését tartalmazza, mint amelyet az említett bíróság a jogvitában szereplő hasonló áru tekintetében követendőnek tart, kétségtelenül arra kell, hogy készítse ezt a bíróságot, hogy különösen figyelmesen értékelje a KN helyes alkalmazására vonatkozó észszerű kétség esetleges hiányát.

Ezen ítélkezési gyakorlatból a Bíróság arra következtet, hogy a harmadik személy részére kibocsátott KTF-et a valamely áru tarifális besorolásával és az ebből eredő vámfizetéssel kapcsolatos jogvitában eljáró bíróság bizonyítékként figyelembe veheti.

E megállapításokra tekintettel a Bíróság megállapítja, hogy a Vámkódex 12. cikkének (2) és (5) bekezdését, valamint 217. cikkének (1) bekezdését, továbbá a végrehajtási rendelet 11. cikkét a Vámkódex 243. cikkével összefüggésben úgy kell értelmezni, hogy az

érdekelt a kivetett vámok tárgyában folyamatban lévő eljárásban a vám kivetését a más tagállamban ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott KTF bizonyítékként történő benyújtásával megtámadhatja, anélkül azonban, hogy e KTF a hozzá fűződő joghatásokat kiváltaná. A nemzeti bíróság feladata ugyanakkor annak megállapítása, hogy az érintett tagállam vonatkozó eljárási szabályai lehetővé teszik-e az ilyen bizonyítási eszközök alkalmazását.

Ezenfelül a kérdést előterjesztő bíróság azt kérdezte, hogy a Vámkódexet és a végrehajtási rendeletet úgy kell-e értelmezni, hogy az olyan nemzeti rendelet, amely a nemzeti hatóságok számára lehetővé teszi, hogy a bejelentett áruk tarifális besorolása érdekében a harmadik személy részére ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott KTF-re hivatkozhassanak, az importőrökben jogos bizalmat ébreszthetett az e rendeletre való hivatkozás tekintetében.

Előzetesen a Bíróság megjegyzi, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat szerint az alapügyben szóban forgó behozatalok idején a holland vámkézikönyv kimondta, hogy „a KTF-re kizárólag a jogosult hivatkozhat, [és] a vám elé állított árunak minden esetben és minden tekintetben meg kell felelnie a KTF szerinti áruleírásnak. Ha az importőr olyan érvényes és hatályos KTF-re hivatkozik, amelynek nem ő a jogosultja, és az importőr a KTF-ben leírt árakkal teljesen azonos árukat jelent be, a besorolásnak mégis a KTF-hez kell igazodnia”.

Ebben a tekintetben a Bíróság azon ítélezési gyakorlatára hivatkozik, amely szerint a bizalomvédelem elvére nem lehet hivatkozni valamely uniós jogszabály egyértelmű rendelkezésével szemben, és az uniós jogot alkalmazni köteles nemzeti hatóság – uniós joggal ellentétes – magatartása nem alapozhat meg a gazdasági szereplőben jogos elvárást az uniós joggal ellentétes bánásmódra vonatkozóan.

Márpedig a Vámkódex 12. cikke egyértelműen szabályozza a KTF-ek kibocsátását, joghatását és érvényességi idejét. Emellett a végrehajtási rendelet 10. cikkének (1) bekezdése is világosan kimondja, hogy a KTF-re csak a jogosultja, vagy az e jogosult érdekében eljáró képviselő hivatkozhat.

Ebből következik, hogy az uniós jog alkalmazásáért felelős holland vámhatóságok azzal, hogy a KTF-nek ugyanolyan jogi kötőerőt tulajdonítottak, mint amelyre valamely harmadik személy vagy annak jogosultja hivatkozik, az uniós joggal ellentétes magatartást tanúsítottak.

Következésképpen a Bíróság azt válaszolja, hogy a Vámkódex 12. cikkét és a végrehajtási rendelet 10. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az olyan nemzeti rendelet, amely a nemzeti hatóságok számára lehetővé teszi, hogy a bejelentett áruk tarifális besorolása érdekében a harmadik személy részére ugyanazon áruk tekintetében kibocsátott KTF-re hivatkozhassanak, nem ébreszthetett jogos bizalmat az importőrökben az e rendeletre való hivatkozás tekintetében.

2011. április 14-i British Sky Broadcasting Group és Pace ítélet (C-288/09 és C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

„Közös Vámtarifa – Tarifális besorolás – Kombinált Nomenklatúra – A digitális televíziós adás műholdon keresztül történő vételére és dekódolására alkalmas olyan készülék, amely felvételi funkcióval rendelkezik – Közösségi Vámkódex – A 12. cikk (5) bekezdése a) pontjának i. alpontja, valamint (6) bekezdése – A kötelező érvényű tarifális felvilágosítás időbeli érvényessége”

Ebben az ítéletben, amelynek jogi háttérét korábban már bemutattuk,⁶¹ a Bíróságnak azt a kérdést kellett megválaszolnia, hogy az olyan KTF, amely a szabályozás módosításának hatályba lépése miatt már nem felel meg a KN-nek, e hatálybalépést követően érvénytelenné vált-e, vagy sem.

A második egyesített ügyben az Egyesült Királyságban letelepedett Pace társaság kommunikációs funkcióval és merevlemezzel rendelkező „set-top boxokat” (a továbbiakban: STB-HDD) gyártott és importált előfizetéses (Pay TV) szolgáltatást nyújtók számára. A Pace az említett „set-top boxokat” – többek között a Sky számára gyártott és általa „DRX 280” modellként leírt (Sky+ boxként is ismert) TDS 470NB SD PVR modellt – importált az Egyesült Királyságba.

2005. április 8-án a Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (a továbbiakban: Commissioners) KTF-et bocsátott ki a Pace részére, amelyben a Sky+ modult az 1810/2004 rendeletről következő KN 8528 12 91 vámtarifaalszám alá sorolta be. Az 1549/2006 rendelet 2007. január 1-jei hatálybalépését követően e vámtarifaalszám 8528 71 13 vámtarifaalszám lett. Az egyes STB-HDD-k között a műszaki vagy áruleírásban jelentkező csekély különbségek nem befolyásolják azok besorolását.

A 2006. december 4-i és 2007. január 29-i levélben a Commissioners arról tájékoztatta a Pace-t, hogy „2007. január 1-jétől a KN-kódok jelentős mértékben változnak”, és hogy „a kódszámok változása miatt a [2005. április 8-i] KTF-et 2006. december 31-i hatállyal visszavonják”.

2008. augusztus 8-i levelében a Commissioners megerősítette, hogy a STB-HDD TDS 460-modell, amelyhez két típus, vagyis a TDS 460NV és a TDS 460NS tartozik, az érvényességi ideje alatt szintén a 2005. április 8-i KTF hatálya alá tartozott. Ezenfelül levélben a Commissioners megerősítette, hogy a Vámkódex 12. cikke (5) bekezdése a) pontjának i. alpontja alapján a 2005. április 8-i KTF 2007. január 1-jével a HR-módosítás és a vámtarifák éves felülvizsgálata miatt bekövetkezett kódszámváltozások miatt érvénytelenné vált.

2008. november 17-én a Commissioners kérte a Pace-t, hogy valamennyi 2007 januárja és 2008 áprilisa között importált STB-HDD (beleértve a Sky+ boxot) vonatkozásában utólagosan fizessen vámot. E felszólítást azzal indokolták, hogy az STB-HDD-eket téves

⁶¹ Lásd a „Termék rendeltetése” című II.2.2. pontot. Ez az ítélet „A Bizottság magyarázó megjegyzései” című III.1.2. pontban is ismertetésre került.

KN-vámtarifaszám, nevezetesen a 8528 71 13 vámtarifaalszám alá sorolták be, holott a Commissioners szerint e termékeket a 8521 90 00 vámtarifaalszám alá kell besorolni.

A Pace, miután sikertelenül kérte a Commissioners határozatának felülvizsgálatát, keresetet nyújtott be e határozattal szemben, azt állítva, hogy a szóban forgó „set-top boxokra” vonatkozó KTF érvényes maradt az e rendelet hatálybalépését követő hat hónapig, és hogy a Vámkódex 12. cikke (5) bekezdése a) pontjának i. alpontját úgy kell értelmezni, hogy az rendelet nem tekinthető az e rendelkezés értelmében vett „rendeletnek”.

E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság úgy határozott, hogy többek között azt kérdezi a Bíróságtól, hogy a Vámkódex 12. cikke (5) bekezdése a) pontjának i. alpontját úgy kell-e értelmezni, hogy az 1549/2006 rendeletet az e rendelkezés értelmében vett rendeletnek kell tekinteni. E bíróság pontosabban azt kérdezte, hogy egy KTF, amely az 1549/2006 rendelet hatálybalépése miatt többé nem felel meg a KN-nek, e hatálybalépést követően érvénytelenné vált-e, vagy sem.

Először is a Bíróság a Vámkódex 12. cikke (5) bekezdése a) pontja i. alpontjának szövegére hivatkozik, amely szerint egy KTF érvénytelenné válik, ha valamely rendelet elfogadása miatt már nem felel meg az abban foglalt rendelkezéseknek. A Bíróság egyértelművé teszi, hogy e cikk nemcsak azon rendeleteket említi, amelyeket – mint az 1549/2006 rendeletet – a 2658/87 rendelet 12. cikkének (1) bekezdése alapján fogadnak el, hanem valamennyi azon rendeletet is, amely az áruk KN-ben történő besorolását érinti vagy határozza meg.

Ezt követően a Bíróság megállapítja, hogy 2007. január 1-jétől a 2658/87 rendelet KN-t tartalmazó I. melléklete helyébe az 1549/2006 rendelet mellékletében szereplő szöveg lépett, amint ez az utóbbi rendelet 1. cikkéből is kitűnik. Ugyanis az 1549/2006 rendelet negyedik preambulumbekzdése meghatározza, hogy a 2658/87/EGK rendelet 12. cikkével összhangban ez utóbbi rendelet I. melléklete helyébe a KN 2007. január 1-jétől hatályos egységes szerkezetű változata lép.

Végül a Bíróság rámutat, hogy az 1549/2006 rendelet mellékletében szereplő KN szövege már nem említi a 8528 12 91 vámtarifaalszámot. Ebből következik, hogy valamely áru e vámtarifaalszám alá történő besorolását tartalmazó KTF nem felel meg többé a KN-nek, tehát a Vámkódex 12. cikke (5) bekezdése a) pontja i. alpontja rendelkezéseinek megfelelően 2007. január 1-jétől automatikusan érvénytelenné vált.

E megfontolásokra tekintettel a Bíróság megállapítja, hogy a Vámkódex 12. cikke (5) bekezdése a) pontjának i. alpontját úgy kell értelmezni, hogy az 1549/2006 rendeletet az e rendelkezés értelmében vett rendeletnek kell tekinteni. Következésképpen valamely KTF, amely az 1549/2006 rendelet hatálybalépése miatt többé nem felel meg a KN-nek, e hatálybalépést követően érvénytelenné vált.

4. Egyéb jogilag kötelező erejű aktusok

2018. február 22-i SAKSA-ítélet (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

„Előzetes döntéshozatal – Közös Vámtarifa – Az áruk besorolása – EN 590:2013 harmonizált európai szabvány – A Kombinált Nomenklatúra 2710 19 43 vámtarifaalszáma – Valamely áru gázolajként történő besorolása tekintetében releváns szempontok”

2015-ben a SAKSA bolgár társaság ásványolajat jelentett be a várnai kikötő vámhivatalánál a KN 2710 19 43 vámtarifaalszám alatt szabad forgalomba bocsátás céljából.

A várnai vámhivatal két mintát küldött a regionális vámlaboratóriumba, az egységes vámokmánnyal bejelentett áru jellegének meghatározása és tarifális besorolásának megállapítása céljából. A desztilláció jellemzői és bizonyos más mutatók arra utaltak, hogy a vizsgált minta a KN 27. árucsoportjára vonatkozó kiegészítő megjegyzés 2.

c) pontja szerinti „középpárlat” tulajdonságaival rendelkezik.

Így a vámhatóság úgy ítélte meg, hogy az árut a KN 2710 19 25 vámtarifaalszám alá kellett volna besorolni, amelyre harmadik országokkal szemben 4,7%-os vámtétel vonatkozik. Következésképpen a várnai vámhivatal igazgatója helyesbítette a tarifális kódot, és további vám- és hozzáadottértékadó-fizetési kötelezettséget írt elő.

A vámhivatal ezenfelül azt állapította meg, hogy fennáll a SAKSA közigazgatási büntetőjogi felelőssége. Következésképpen a várnai vámhivatal igazgatója pénzbírságot szabott ki vele szemben.

A SAKSA keresetet indított e szankcióval szemben a Varnenski Rayonen sad (várnai kerületi bíróság, Bulgária) előtt, amely 2016. október 20-i határozatával hatályon kívül helyezte a szankciót kiszabó határozatot, mivel a SAKSA kérelmére elrendelt vegyszeti szakértői vizsgálat alapján azt állapította meg, hogy a vitatott ásványolaj megfelel a 4-es osztályú sarkvidéki éghajlaton vagy zord téli körülmények között történő felhasználásra szánt dízelmotor-üzemanyag definíciójának, amely üzemanyag tulajdonságait az „EN 590:2014” szabvány határozza meg.

E körülmények között a kérdést előterjesztő bíróság, amelyhez a vámhatóság ez utóbbi határozattal szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, azt kérdezte a Bíróságtól, hogy valamely ásványolaj gázolajként besorolható-e a KN⁶² 2710 19 43 vámtarifaalszáma alá, amennyiben az megfelel az EN 590:2013 szabványban⁶³ foglalt, a sarkvidéki éghajlaton vagy zord téli körülmények között történő felhasználásra szánt dízelmotor-üzemanyagra vonatkozó követelményeknek.

⁶² Az 1101/2014 rendelet által módosított 2658/87 rendelet I. mellékletében szereplő KN.

⁶³ Az alapeljárásban alkalmazandó „Gépjármű-hajtóanyagok – Dízelgázolaj – Követelmények és vizsgálati módszerek” című EN 590 harmonizált szabvány 2013. szeptemberi változata.

A Bíróság rámutat arra, hogy a KN 2710 19 43 vámtarifaalszám – amelynek szövege a legfeljebb 0,001 tömegszázalék kéntartalmú gázolajra vonatkozik – a KN 2710 vámtarifaszám részét képezi, amely a kőolajra és a nyersolaj kivételével a bitumenes ásványokból előállított olajra vonatkozik. A KN 27. árucsoportra vonatkozó kiegészítő megjegyzés 2. e) pontja – e vámtarifaszám alkalmazásának céljaira – meghatározza a „gázolaj” fogalmát.

E kiegészítő megjegyzés d) pontjával együttesen értelmezett e) pontjának szövegéből ebben a tekintetben az tűnik ki, hogy az olyan párlat és készítmény minősül „gázolajnak”, amelynek – az ISO 3405 szerinti módszerrel meghatározva, a veszteségeket is beleszámítva – kevesebb mint 65 térfogatszázaléka desztillál át 250 °C-ig, vagy legalább 85 térfogatszázaléka átdesztillál 350 °C-ig. Következésképpen valamely áru gázolajként történő tarifális besorolása szempontjából a KN 2710 vámtarifaszám alapján csak annak van jelentősége, hogy az ISO 3405 szerinti módszer alkalmazásával, a megadott hőmérsékleteken mekkora a desztillálási arány.

Következésképpen a Bíróság megállapítja, hogy mivel az ISO 3405 szerinti módszer alkalmazásával a szóban forgó ásványolajnak 250 °C-ig több mint 65%-a desztillál át, a KN 27. árucsoportra vonatkozó kiegészítő megjegyzés 2. e) pontjának megfelelően nem tartozik a „gázolaj” meghatározása alá, és azt nem lehet az e meghatározás hatálya alá tartozó termékekre vonatkozó vámtarifaalszámokba besorolni.

Egyébiránt nincs jelentősége az EN 590:2013 szabvány 3. táblázatának g) megjegyzésére való hivatkozásnak, amely szerint a KN-ben megadott „gázolaj” meghatározás „nem alkalmazható a sarkvidéki vagy a zord téli éghajlatra meghatározott fokozatokra”, mivel e szabványt nem uniós szerv, hanem egy magánjogi szervezet, a CEN fogadta el. E szabványt ugyanis a CEN dolgozta ki a Bizottság által 2006. november 13-án adott M 394. sz. megbízás alapján, amely ezt követően a 2014/77 irányelvvel aktualizálta az e szabványra való hivatkozást a 98/70 irányelv II. mellékletének 1. lábjegyzetében.

A Bíróság ítélkezési gyakorlatából természetesen le lehet vezetni azt, hogy valamely magánjogi szervezet által kidolgozott harmonizált szabványt az uniós jogrend részének lehet tekinteni, ha e szabvány kidolgozására a Bizottság kezdeményezésére, valamint irányítása és ellenőrzése mellett került sor, és a hivatkozásainak az Európai Unió Hivatalos Lapjában történő közzétételét követően kötelező joghatásokat vált ki. Ugyanakkor a Bíróság szerint, amennyiben az EN 590:2013 szabvány 3. táblázatának g) megjegyzése nem tartalmaz vizsgálati módszert, az nem tekinthető az uniós jog részének, és annak az áruk tarifális besorolásának szempontjából nincs relevanciája.

Ebben az összefüggésben a Bíróság úgy válaszol, hogy valamely ásványolajat a desztillációs jellemzői miatt nem lehet a KN 2710 19 43 vámtarifaalszám alá gázolajként besorolni, még akkor sem, ha ez az olaj megfelel az EN 590:2013 harmonizált szabványban a sarkvidéki vagy a zord téli éghajlaton történő felhasználásra szánt gázolajra vonatkozóan meghatározott követelményeknek.

AZ EURÓPAI UNIÓ
BÍRÓSÁGA

Kutatási és Dokumentációs Igazgatóság

2025. december